

Mị Luyện - Hành Trình Từ Bảo Mẫu đến Chồng Ngoan

Contents

Mị Luyện - Hành Trình Từ Bảo Mẫu đến Chồng Ngoan	2
1. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 1: Mark - Chú Vệ Sĩ Của Tôi (1)	2
2. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 2: Lo Ngại Lần Thứ Nhất (2)	5
3. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 3: Lục Bảo Xương Rồng (3)	7
4. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 4: Lo Ngại Lần Thứ Hai (4)	10
5. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 5: Anh Yêu Cô Hay Em Yêu Chú? (5)	13
6. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 6: Chỉ Biết Dọa Người (6)	16
7. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 7: Ngọt Ngào Hơn Cả Đường Viên (7)	20
8. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 8: Anh Đầu Định Khóc (8)	23
9. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 9: Anh Ở Đầu, Khi Em Đau Đớn? (9)	26
10. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 10: Nửa Lời, Không Hề Hề Môi (10)	29
11. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 11: Im Lặng, Là Một Sự Dày Vò (11)	32
12. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 12: Gloomy Wedding (12)	34
13. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 13: Không Thể Vãn Hồi (13)	38
14. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 14: Con Giun Xéo Lắm Cũng Quấn (14)	40
15. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 15: Mặt Nạ (15)	43
16. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 16: Mặt Nạ (ii) (16)	46
17. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 17: Mark Của Ngọt Ngào (17)	49
18. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 18: Căn Phòng - Xương Rồng & Bức Ảnh (18)	52
19. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 19: Tôi Là Gì Trong Mắt Anh? (19)	54
20. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 20: Sự Thật Đằng Sau Lớp Mặt Nạ (20)	57
21. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 21: Jd (21)	60
22. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 22: Trở Về Cùng Dã Thú (22)	63
23. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 23: Anh Thực Đã Hết Yêu? (23)	66
24. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 24: Một Bước Làm Vợ Ngoan (24)	68
25. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 25: Phóng Lao Thì Phải Theo Lao (25)	71
26. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 26: Kế Hoạch Ném Đá Giấu Tay Người (26)	74
27. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 27: Tất Cả Đổi Lấy Một Đêm (27)	77
28. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 28: Nhớ Em Nhớ Đến Vô Cùng (28)	80
29. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 29: Những Phát Súng Trong Đêm (29)	83
30. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 30: Tuyệt Định Ngọt Ngào (30)	86
31. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 31: Âm Thầm Bên Em (*) (31)	90
32. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 32: Đóng Vai Kẻ Bội Tình (*) (32)	92
33. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 33: Một Mái Nhà Xinh, Đôi Khóm Hoa Vàng (33)	95
34. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 34: Black Ynez Bar (34)	98
35. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 35: Vì Em, Anh Lại Cầm Lông (35)	101
36. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 36: Hạo Ân, Có Tôi Tin Cậu! (36)	104
37. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 37: Lá Thư Từ Người Đã Cũ (*) (37)	108

38. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 38: Nhà Có Hai Người Đàn Ông (*) (38)	111
39. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 39: [end]: Một Ngày Bảo Mẫu, Cả Đời Chồng Ngoan (*)	114

Mị Luyến - Hành Trình Từ Bảo Mẫu đến Chồng Ngoan

Giới thiệu

Truyện xoay quanh mối tình của Tần San Ni - con gái cưng của đệ nhất Thiếu gia nhà họ Tần và chàng vệ sĩ kiêm chức

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mi-luyen-hanh-trinh-tu-bao-mau-den-chong-ngoan>

1. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 1: Mark - Chú Vệ Sĩ Của Tôi (1)

Trong một tòa nhà xa hoa, có một căn phòng lộng lẫy. Trong một căn phòng lộng lẫy, có một chiếc giường công chúa King-size. Trên chiếc giường công chúa king-size, lại có một cô bé vẫn còn đang say ngủ...

Đó là tôi!

- Tiểu thư... - Một giọng nói trầm thấp truyền đến bên tai - Đến giờ đi học rồi.

- Hơ, thôi~ Tôi ngân dài ngao ngán - Con vẫn chưa muốn dậy nha!

- Tiểu thư, sẽ bị trễ học mất.

- Vậy thì hôm nay con không muốn đến trường! Chú hãy giúp con xin nghỉ...

- Tôi...

- Con thật sự rất mệt mỗi mà, còn bắt buộc đi học, sẽ khóc mất! - Tôi lười biếng mở mắt, bày ra cho người trước mặt thấy sự không vừa ý của mình.

- Được rồi, tiểu thư tiếp tục ngủ đi. Hôm nay, không cần đến trường nữa!

Như vừa nhận được lệnh đặc ân, tôi ngồi dậy quàng tay ngay vào cổ người nào đó:

- Mark, chú thật là tốt bụng

~ Đã hết mệt rồi sao? - Thấy bộ dạng khỏe khoắn khác thường của tôi, Mark ngạc nhiên hỏi lại.

- Nào có? - Cảm thấy mình thật hờ hênh, tôi vội vã nằm trở lại giường - Vẫn đang rất mệt mỗi đây này. Bằng chứng là con vẫn còn muốn ngủ.

- Uhm... - Không biết Mark đã nghĩ gì nhưng rồi cũng kéo chăn đắp lại cho tôi - Tiểu thư cứ ngủ đi, một chút thức dậy là có đồ ăn rồi.

Tôi mơ màng xoay người vào trong, làm ra vẻ vẫn còn uể oải lắm, chỉ ậm ừ đáp lại lời Mark thôi.

Nhưng trong lòng tôi thì đang sướng rơn ấy chứ. Mark mà nấu bữa sáng thì còn gì bằng. Đã vậy hôm nay còn nuông chiều theo sự lười biếng của tôi nữa. Thích thật đó nha.

*

- Chú Mark, sao không ăn nhĩ? - Như mọi lần, tôi đưa bộ mặt vẫn còn lem luốc thức ăn nhìn Mark, ngây ngô hỏi.

- Như vậy thật không phải phép, tôi đã ăn rồi. - Mark giúp tôi lau sạch phần nước sốt còn dính ở khóe miệng kia, điềm tĩnh trả lời.

- Mấy cái loại luật lệ phép tắc gì đấy, đặt ra làm chi rồi cứ o ép mãi.

- Tiểu thư đừng bận tâm, bữa sáng hôm nay vừa miệng chứ?

Tôi liên tục gật đầu, miệng thì vẫn đang nhồm nhoàm thức ăn.

- Ông bà chủ vừa gọi điện về... - Mark vừa nói vừa chậm rãi theo dõi phản ứng của tôi.

- Là hai vị đó sao? - Tôi đứng đưng - Bây giờ thì sắp đi đến đâu nữa đấy?

- Họ vừa rời Massachusetts, kế hoạch tiếp theo là Paris...

- Hừm, hình như là chẳng có ý định quay về đâu nhỉ?

- Tiểu thư đừng buồn, vì cô còn phải đi học. Nếu không họ đã mang cô theo trong chuyến đi của mình rồi.

- Con chẳng cần nhé, không thôi lại bị gọi là loại bóng đèn đáng ghét gì đấy, khổ lắm a

~Nói rồi, tôi thấy có chút mất hứng liền đứng dậy rời đi, bữa ăn sáng cũng đã ngoan ngoãn hoàn thành.

Mark hiểu rằng tôi đang rất nhớ ba mẹ. Có lẽ, chỉ có mỗi mình Mark là hiểu rõ suy nghĩ của tôi.

Mà Tần thiếu gia cha tôi cũng thật là, ai lại đưa con cho vệ sĩ chăm sóc suốt. Ngang nhiên cùng vợ thực hiện chuyến du lịch vòng quanh thế giới dài kì gì kia?

Bởi vì ông ấy, sợ mình sẽ già đi. Đến lúc đó mang mẹ tôi đi du lịch sẽ bị lép vế. Ai bảo Tiểu Thuần mẹ tôi, lúc nào cũng xinh đẹp làm chi.

- Tiểu thư, cô đang làm gì vậy? - Mark bước vào phòng, trong lúc tôi đang ngồi suy nghĩ, trầm ngâm.

- Chú Mark, hôm qua cái tên họ Lâm đó lại đến tìm con...

- Lâm thiếu à? Cậu ấy làm phiền cô sao?

- Đúng vậy, hắn lại gọi con là vợ gì đấy. Nghe mà buồn nôn chết được. - Tôi trừng mắt, nghiêng răng, tỏ ra vẻ cực kỳ bức tức.

- Là do lời hứa hôn lúc trước đó thôi. Xem ra cậu ấy rất xem trọng rồi. - Mark vẫn dùng thái độ dửng dưng nói chuyện với tôi, có thật là đang quan tâm không vậy?

- Chú Mark! Thôi ngay! Con không thích cái tên họ Lâm ấy!

Một chút cũng không!

Nhưng Mark thì cứ luôn nói thêm vào. Điều này làm cho tôi vô cùng ủy khuất, nước mắt cũng đã bắt đầu theo đó mà lưng tròng...

- Xin lỗi tiểu thư. Tôi đã quá lời. - Mark quỳ xuống nền nhà, tự tay tát vào mặt mình liên tục.

Tôi hoảng hốt. Bản thân đã quên mất Mark rất hay làm vậy mỗi khi tôi không vừa ý hoặc cáu lên. Mark đều là người hạ mình, xin lỗi.

Không phải tính cách của Mark là nhường nhịn tôi, mà đó là khoảng cách giữa vệ sĩ và tiểu thư. Gượng gạo, gò bó vô cùng.

Tôi không thích cho lắm.

- Chú à... - Tôi ngồi cạnh Mark, nắm giữ hai cánh tay cứng cáp kia - Cứ mỗi lần con không vừa ý thì chú lại tự trừng phạt mình sao?

Mark mở mắt ra nhìn tôi, một ánh nhìn thật thâm sâu khó đoán. Đối với tôi, vẫn là giữ kẽ:

- Tôi, xin lỗi. Đã làm cho cô không vui rồi.

- Hừ! - Tôi lắc đầu, nhào người ôm lấy cổ Mark - Chuyện này chẳng có gì to tát đâu.

Chỉ mong là chú đừng nhắc đến nữa, con cực kỳ không thích câu chuyện hứa hôn quái quỷ gì kia.

Đó là câu chuyện đơn phương của ba mẹ tôi và gia đình họ. Lúc đó tôi chỉ mới lên năm, cơ bản là không biết nên phản ứng thế nào.

Nhưng cái tên họ Lâm kia thì có phản ứng nha. Bằng chứng là gã cứ lẻo đẻo theo tôi, suốt từ đó đến giờ.

- Tiểu thư, tôi sẽ không lặp lại sai lầm này nữa. - Mark vuốt vuốt tóc tôi, gật đầu tuyên bố.

Ấy vậy mà, sau này Mark vẫn lặp lại sai lầm đó thôi...

*

Một ngày lười biếng như vậy là quá đủ, tôi phải chuẩn bị bài học cho ngày mai.

Dưới ánh đèn bàn mờ ảo, khuôn mặt của Mark thấp thoáng hiện ra. Xung quanh tuyệt nhiên không có bất cứ nguồn sáng nào thêm, nhưng những đường nét trên gương mặt kia vẫn tỏa sáng rực rỡ theo một cách riêng nào đó.

Là bộ dáng điềm tĩnh quen thuộc tôi luôn được thấy hàng ngày. Đó là sự an tâm tuyệt đối. Tuổi thơ của tôi lớn lên bên cạnh Mark, bên cạnh sự bình ổn lúc nào cũng cho người đối diện cảm giác rất an toàn kia.

Tôi gục đầu xuống bàn suy nghĩ một chút, nhưng Mark nghĩ rằng tôi lại ngủ quên. Thế là tôi được nằm gọn trên cánh tay rắn chắc nào đó.

Vậy thì cứ tiếp tục giả vờ cho vui...

- Tiểu thư, hôm nay có muốn ngủ trên giường công chúa không? - Tiếng Mark thật nhỏ truyền đến bên tai, nhột đến mức tôi muốn vươn tay lên xoa lấy.

Nhưng không được, phải kiềm chế, tôi đang ngủ mà.

Chỉ mơ hồ gật đầu đáp lại. Sau đó Mark đặt tôi lên chiếc giường xinh đẹp của mình. Rồi Mark xoay người, định rời đi.

- Chú Mark~ Tôi níu lấy vạt áo, kéo nhẹ - Đi đâu vậy?

- Cởi áo khoác ngoài ra, tiểu thư định để cho tôi nóng nực đến chết à?

Hai mắt tôi vẫn ngoan cố không mở, nhưng miệng thì lại mỉm cười. Tôi còn nghĩ, hôm nay Mark sẽ ngủ ở giường của mình cơ chứ.

Tôi đã đoán sai, vì Mark, không bao giờ bỏ tôi một mình. Luôn theo sát tôi, kể cả trong giấc ngủ.

Sau đó, tôi cảm nhận được tấm chăn bông ấm áp phủ lên người. Và có cả cánh tay quen thuộc của Mark đang vươn ra, ôm lấy mình, lúc này tôi mới cuộn người lại, nằm gọn trong lòng ai kia.

Mark theo tôi ngủ ở giường công chúa. Vì nó thích hợp với tôi, chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy tức cười.

- Chú Mark~ Giọng tôi lè nhè - Từ ngày có con, chú không còn phòng riêng của mình nữa. Có cảm thấy uất ức không?

- Không! Vì bảo vệ cho sự an toàn của tiểu thư là nhiệm vụ lớn nhất của tôi. Có như vậy tôi mới biết là cô luôn an ổn.

Mark nói một tràng dài, nhưng sao tôi lại không thích nghe cho lắm. Tôi muốn Mark nói những câu nào đó khác hơn, không phải theo khuôn mẫu cứng nhắc thế này.

Mà thôi, tôi buồn ngủ thật rồi, phải ngủ đã. Có chuyện gì, ngày mai hãy tính sau.

2. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 2: Lo Ngại Lần Thứ Nhất (2)

Năm nay tôi mười lăm tuổi, thích màu đen, ghét màu hồng. Vì nó trông thật “bánh bèo” làm sao.

Không biết bây giờ Mark đang làm gì nhỉ? Chắc lại như mọi ngày, nấu bữa trưa, chờ tôi tan học về rồi cùng ăn đấy.

Hiện tại, đang là giờ ra chơi. Chẳng có gì làm nên tôi lại ngồi vắn vơ tâm trạng.

- San Ni! Xem chồng mang cái gì đến cho em này... - Tôi giật mình, dịch đã đến.

Gã đó bày ra trước mắt tôi bao nhiêu là kẹo. Thật là phù hợp với bộ dáng ngây ngốc của gã làm sao. Nhỏ tuổi hơn tôi, cả suy nghĩ cũng còn chưa theo kịp.

- Hạo Ân, lại đến thăm San Ni đó à? - Cô bạn thân Phiến Mộc của tôi lại buông ra một câu hỏi không thể nào muôn thuở hơn.

Sau đó cả lớp ủa đến. Gã chia kẹo cho mọi người để lấy lòng, với thiện ý muốn họ “chúc phúc” cho chúng tôi. Hừ, quái thật.

- San Ni, chúng ta sắp kết hôn rồi. Vợ nghĩ có nên đặt áo cưới rồi không? - Hạo Ân xởi lởi ngồi cạnh tôi, giọng nói đơn đả vô cùng.

- Oa, hai người đã đến bước này rồi sao? - Cả lớp ồ lên, hưởng ứng lời chồng ghẹo của gã.

Tôi thấy khó chịu ghê gớm.

- Hay là vợ thích đặt riêng nhỉ? Anh sẽ nhờ ba ba giới thiệu người giỏi nhất trong giới thiết kế nha.

- Thiết kế cái đầu cậu ấy. Đồ khủng! - Tôi tức giận hét vào mặt gã.

- Ô, vợ...

- Cậu mau biến đi cho tôi, ồn ào quá!

Hạo Ân điếng người. Xem vậy mà vẫn sợ bị người lớn nạt nộ đó thôi. Thế là gã lật đật chạy về lớp.

Gã năm nay còn chưa tròn mười ba. Vậy mà hễ gặp mặt là hứa hôn, vợ chồng này nọ, nghe cứ như một tên dở hơi, chưa được cho uống thuốc vậy.

“Tâm chân tình” ấy của gã, ai cũng thấy, cũng cảm động. Duy chỉ có một người không thể nào nhúc nhích nổi, đó là tôi!

Tôi đã sai khi ngồi lại lớp vào giờ ra chơi. Lần sau tôi sẽ dành 30 phút xinh đẹp này trong... WC nữ.

Tôi lấy điện thoại ra, ấn ngay một dòng tin nhắn:

‘Chú Mark, con muốn về sớm. Mau đến đón con...’

Nhưng chờ mãi vẫn không thấy tin nhắn trả lời. Rồi cũng đến lúc chuông vang, báo giờ vào học. Giờ này thì về làm gì nữa ha.

- San Ni, em nhanh chóng dọn dẹp số kẹo trên bàn đi!

Tiếng cô giáo nhắc nhở làm cho tôi định thần lại. Nhìn xuống, ôi trời ơi, một bãi chiến trường kẹo đang bày ra trước mắt, oan không thể tả.

- Thưa cô, số kẹo này là của em. Em sẽ dọn ngay ạ! - Phiến Mộc ngồi bên cạnh thản nhiên nói rồi dồn tất cả vào học bàn của mình.

Hi sinh ra mặt vì bạn bè đến thế cơ đấy. Cảm động thật nha.

- San Ni, nếu cậu không cần thì cho tôi hết chỗ này nhé... - Phiến Mộc tỏ vẻ bên tai tôi, ánh mắt sáng rực như thiêu, như đốt.

Tốt thôi, có thể tổng khứ đồng lộn xộn đó đi, tôi vô cùng ủng hộ.

Lâm Hạo Ân, càng nghĩ đến cái tên này, tôi càng cảm thấy chán ghét.

*

Tan học, tôi đứng đợi, Mark đến trễ 15 phút. Chuyện mà trước giờ chưa từng xảy ra.

- Xin lỗi tiểu thư, tôi có việc bận, để cô chờ lâu rồi.

Tôi im lặng không nói, chỉ chờ đợi một chút, có phải chuyện gì to tát đâu.

Sau đó tôi chợt chuyển tầm nhìn sang phía Mark, ánh mắt chợt dừng trên chiếc áo sơ mi, chỗ từ cầu vai chạy dài xuống ngực.

- Chú Mark, sao áo chú lại ướt thế kia?

Nhanh như gió, Mark kéo chiếc áo vest ngoài, lập tức che lại. Điềm tĩnh trả lời:

- À, xin lỗi vì đã phô ra vẻ không nghiêm chỉnh với cô. Lúc này có một đoạn đường tôi bị ướt mưa.

Càng nghĩ càng thấy không giống, ướt mưa kiểu gì mà chỉ có một bên vai. Với cả, vết loang đó càng nhìn càng giống như nước mắt, nước mũi khi khóc thật to, thật lớn.

Mà cũng có sao đâu nhỉ? Chuyện riêng của Mark thì liên quan gì đến tôi? Suy nghĩ nhiều như vậy để làm gì?

Chắc do Mark có điều khó nói mà thôi...

*

- Chưa có bữa trưa à? - Nhìn thấy bàn ăn trống rỗng, thêm một lần nữa, tôi cảm thấy ngạc nhiên.

- Xin lỗi, cô đợi cho một chút. Tôi đã nấu, bây giờ sẽ mang ra hâm nóng ngay.

Có vẻ như bữa trưa đã được nấu từ lúc sáng. Hôm nay Mark bận việc gì sao?

- Cứ nghĩ chú Mark sẽ cho con ăn thức ăn mua sẵn đấy chứ? - Tôi cố gắng mỉm cười, buông lời bông đùa một câu.

- Sẽ không!

- Đúng, vì con chỉ ăn được đồ chú nấu thôi mà.

Vẫn là ngon như vậy, Mark vẫn đặt tâm trí vào để nấu bữa ăn cho tôi đó thôi. Có lẽ, tôi đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

*

Buổi tối, tôi trở mình. Vì sao hôm nay lại khó ngủ như vậy?

Bắt gặp khuôn mặt bình thản muôn đời ấy làm tôi có chút ngại ngùng. Có bao giờ tôi nhìn thấy vẻ mặt của Mark khi ngủ đâu.

Đôi mắt khép lại vừa đủ, không làm cho khuôn mặt có bất kỳ vết nhăn nào. Tôi vô thức nhìn, có lẽ là nhìn đến không chớp mắt. Bị sao vậy nhỉ? Lúng túng thật, bàn tay tôi lại không yên, thật là muốn chạm vào khuôn mặt cương nghị ấy.

Tay tôi va phải cái gì đó, là điện thoại của Mark. Tôi cầm lên, màn hình tối đen như mực.

Thực sự muốn biết, bây giờ là mấy giờ rồi ha...

Thế là táy máy, mở nguồn lên. Đập vào mắt tôi là một khung mã khóa màn hình. Có chiếc đồng hồ bốn số mà tôi đang muốn xem. Còn có cả, dòng tin nhắn hiện trên thanh thông báo.

Tin nhắn của tôi, Mark chưa hề đọc...

Vậy là chiếc điện thoại kia, không hề mở nguồn suốt cả ngày hôm nay.

Vì sao bây giờ tôi lại có cảm giác bất an quá. Hôm nay, Mark đã đi đâu và đã làm những gì?

Tôi cảm thấy bản thân mình thật kì lạ, bây giờ còn muốn xen vào chuyện riêng của người khác nữa đây. Nhưng tôi thực sự rất thắc mắc nha.

Thế là, điện thoại được tắt nguồn một lần nữa. Tôi nhẹ trở mình, lại suy nghĩ vẩn vơ. Khuôn mặt ấy tôi cũng không còn hứng thú để ngắm nhìn nữa.

- Tiểu thư, khó ngủ sao? - Cánh tay ai đó lại đón tôi vào lòng vì vừa rồi bị làm động.

- Con... ơ, không có. - Tôi thầm nghĩ, có phải này giờ Mark chưa hề ngủ đúng không?

- Hôm nay, có cuộc họp tại Tần Khanh, nên tôi phải tắt máy, sau đó thì quên...

Gì chứ? Còn có cả loại năng lực đoán biết được suy nghĩ của người khác cơ à?

-...

- Xin lỗi tiểu thư, tôi không biết chuyện này lại phiền đến tâm trạng của cô như vậy. - Mark nói khe khẽ, đúng là chưa hoàn toàn tỉnh ngủ nha.

- Không sao cả, Mark, cực cho chú rồi!

Lại là vì ba của tôi, từ lần thực hiện kế hoạch khiến người hãm hại mẹ tôi phải trả giá đến nay vẫn không thêm lấy lại vị trí Chủ tịch tạm thời của Mark tại Tần Khanh nữa.

Cũng phải thôi, tự dưng tổng khứ được gánh nặng, ung dung tự tại đi du lịch bên cạnh vợ yêu thì đại đột gì để cho vệ sĩ thân cận được nhàn rỗi?

Bốc lột, đây đúng là một kiểu bóc lột trá hình mà.

Tội cho Mark, chỉ biết im lặng phục tùng, tiếp quản Tần Khanh giúp cho người đàn ông lười biếng kia.

Hừ.

Sau câu nói của tôi thì không còn bất kỳ câu trả lời nào nữa. Có lẽ, Mark đã ngủ rồi.

Tôi mỉm cười, ngoan ngoãn cuộn người lại. Không suy nghĩ nữa, mau ngủ đi thôi.

À, bỗng dưng tôi lại có thêm thắc mắc. Không biết cô gái đã hãm hại mẹ tôi khi đó, bây giờ thế nào rồi ha? Qua tay lão họ Tần ấy thì không chết cũng hóa thành bị thương, vĩnh viễn mang thương tật suốt đời.

Càng nghĩ càng thấy người mà tôi gọi là ba ba, lúc nào cũng thương yêu, nuông chiều tôi kia sao mà đáng sợ quá...

3. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 3: Lục Bảo Xương Rồng (3)

Những ngày tháng sau đó cứ như vậy trôi qua trong êm đềm. Tôi cứ đi học, cứ bị Lâm thiếu gia chồng ghẹo rồi lại về nhà kể lể lại với Mark. Như một chu trình tất yếu phải xảy ra.

Tôi chỉ biết kể, Mark chỉ việc lắng nghe mà không hề có phản ứng gì. Có lẽ, tác phong lãnh đạm đã ăn sâu vào tận xương máu kia.

Thực sự là không có một chút cảm xúc gì sao?

*

Người ta nói phải, đã vướng phải một lần lo lắng rồi thì thế nào cũng sẽ có thêm lần hai, lần ba nữa...

Sáng nay, khi ngủ dậy, không thấy Mark đâu. Lại là chuyện trước giờ chưa từng xảy ra nữa đây.

Một mảnh giấy ghi chú được dán trên đầu giường với một câu nói không thể nào súc tích hơn nữa:

“Tiểu thư, thức dậy thì ăn sáng ngay nhé. Xin lỗi, tôi có việc phải làm.”

Lại là “xin lỗi” nữa kìa. Đáng ghét! Tại sao bây giờ tôi lại đâm ra ghét hai từ này đến vậy ha?

Lại ngã xuống giường, lăn qua lăn lại một cách nhàm chán. Sau đó tôi xuống nhà bếp tìm đồ ăn.

À, hôm nay là chủ nhật.

Mark biến mất trọn cả một ngày. Tôi như bối rối hẳn với mọi thứ xung quanh. Hừ, có lẽ tôi đã quen với sự có mặt của Mark trong cuộc sống của mình rồi thì phải?

Thử lôi chiếc điện thoại ra xem, tôi không thấy có bất kỳ tin nhắn hay cuộc gọi nào, lại có chút thất vọng.

Tôi tìm xem có chương trình gì hay ho trên tivi có thể giúp bản thân giết thời gian hay không? Kết quả, thất vọng vẫn là thất vọng.

Thật là nhàm chán.

Ấy vậy mà câu chuyện về tình yêu của một hồn ma với một cô gái nào đó trong sách lại làm tôi mơ hồ ngủ quên đi...

Cuốn sách tôi đặt úp trên mặt đã được ai đó nhẹ nhàng gỡ xuống. Tôi vẫn không màng mở mắt, chắc là có kẻ đột nhập rồi.

- Tiểu thư, sao lại nằm ngủ ở đây? - Là tiếng của Mark, tôi biết ngay mà.

- Con đợi chú về... - Vẫn là điệu bộ cố chấp muôn thuở, tôi vẫn chưa mở mắt ra.

- Xin lỗi, lại làm cô không vui rồi.

- Con ghét chú nói xin lỗi! - Tôi giận dỗi quay mặt đi.

-...

Không nghe thấy tiếng trả lời nữa, thật là tò mò. Bên tai tôi chợt vang lên tiếng tách tách gì đấy như bật lửa, rồi lại có tiếng Mark xen vào:

- Tiểu thư, chúc mừng sinh nhật!

Lần này thì tôi lập tức mở bừng hai mắt ra. Gì chứ? Làm sao sinh nhật của mình mà tôi có thể quên bồng đi?

Trước mắt là một chiếc bánh kem rất nhỏ, chỉ vừa đủ cho hai người ăn. Tôi vội lấy hai tay ôm mặt, nghẹn ngào đến mức không nói nổi lời cảm ơn.

- Sao thế? - Mark lúng túng - Thất vọng vì nó nhỏ quá à?

- Chú thật là... - Tôi giận dỗi đâm vào vai Mark - Sao lại cắt ngang mạch cảm động của con?

- Ừm, chúc tiểu thư sinh nhật vui vẻ...

Tôi lại đón món quà từ tay Mark. Trong lòng chợt dâng lên loại cảm giác lạ kì.

Là một chậu xương rồng Lục bảo. Tôi cứ há hốc mồm ra mà nhìn, vì loại này tôi chỉ được nhìn thấy trên tivi, trong chương trình Thế giới Hoang dã.

- Làm sao mà chú có được? - Vừa hỏi tôi vừa ngắm nhìn chậu cây, biết đâu đây chỉ là đồ giả.

- Cô thích là được rồi. - Mark mỉm cười, có lẽ là đã đoán được suy nghĩ của tôi - Đây là xương rồng Lục bảo thật thưa cô.

- Hơ, vậy con sẽ chăm sóc cho đến khi nó ra hoa.

- Cũng đừng nên hy vọng nhiều quá...

Phải rồi, xương rồng ra hoa, trước giờ luôn là chuyện hiếm thấy. Nhưng tôi sẽ cố gắng, biết đâu kì tích sẽ xuất hiện thì sao?

Tôi còn huyền thuyên kể cho Mark nghe vô số chuyện trên trời dưới đất nữa. Có cả câu chuyện mà tôi vừa đọc trong sách lúc nãy kia, thực sự đã làm tôi quá đau đầu lòng.

Từ nhỏ đến lớn tôi đều sống tại Tần Khanh. Luôn cả những lần có mặt ba mẹ, năm nào Mark cũng ở cạnh cùng đón sinh nhật với tôi.

Tôi cứ nghĩ, điều đó sẽ trở thành hiển nhiên, không bao giờ thay đổi. Nhưng cuối cùng vẫn có một lần thay đổi đó thôi.

Câu chuyện năm đó dài lắm, để kể sau nhé. Bây giờ thì tôi buồn ngủ rồi.

Tôi vô tư gục lên vai Mark rồi lim dim ngủ lúc nào không hay. Có lẽ sau đó Mark lại bế tôi về phòng. Câu chuyện vắng mặt kia tôi đã sớm quên, nên đã không hề hỏi lại.

Mà tôi cũng chẳng muốn hỏi làm gì nữa đâu.

Sinh nhật lần thứ mười sáu của tôi, đã trôi qua một cách đơn giản và ngọt ngào như thế đấy.

*

Hôm nay, tôi cùng đám bạn ra ngoài, dạo chơi một vòng thành phố. Tất nhiên, không có Mark, cũng không có bất kì vệ sĩ nào thêm.

Như vậy sẽ không được tự nhiên lắm...

Tôi chỉ ăn và không mua gì cả. Chẳng phải vì không thích, mà là chỉ khi có Mark đi cùng, tôi mới biết cái áo hay chiếc quần đó có hợp với mình hay không.

Lại thêm một chuyện nữa, tôi phụ thuộc vào người ta. Có Mark, tôi dám ra lười biếng, kể cả việc mua sắm, chọn đồ.

Một chiếc xe đang đỗ ở trụ đèn giao thông phía trước, làm tôi ngạc nhiên vô cùng.

Sao Mark lại ở đây vậy nhỉ?

Đến đón tôi? Không phải, vì tôi chưa từng nói sẽ đến nơi này.

Lại thắc mắc, thế là trước khi ánh đèn màu đỏ tắt ngóm, tôi đã bắt một chiếc taxi rời đi trong sự kinh ngạc của bạn bè.

Mark lái xe rất nhanh, có vẻ như đang vội...

Nơi này, là bệnh viện tâm thầnmà. Đến đây để làm gì vậy nhỉ?

Một không khí ảm đạm bao trùm cả khu vực gần như tách biệt với thế giới ngoài kia làm cho tôi có chút ớn lạnh. Phải nhanh chóng làm rõ chuyện này để rời đi, tôi sợ mình sẽ phát điên lên mất.

Kia rồi, Mark đang ngồi trên hàng ghế đá. Nhưng là, cùng với ai kia?

Một cô gái run rẩy ôm chặt lấy Mark, mái tóc dài che phủ cả gương mặt đầy bí ẩn. Lần đầu tiên, tôi đứng tần ngần một chỗ, đôi bàn chân không biết nên tiến hay nên lùi.

Mark nâng gương mặt kia lên đặt đối diện với mình, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt vẫn còn vương nơi đáy mắt. Rồi lại ôm chặt cô ấy vào lòng. Tất cả, tôi đều thu vào tầm mắt.

Đau.

Cảm giác này, thật là kì lạ. Vì sao, tim tôi lại đau?

- Xin chào, cô tìm ai vậy? - Một ông lão bước tới, chắc là đang nghĩ tôi bị lạc đường.

Suy nghĩ một chút, cô gái kia, không lẽ lại là...

- Cháu là con gái của Tần Thụy Phương! - Nói ra cái tên của ba tôi, hi vọng là sẽ tìm được một chút manh mối.

- Chủ tịch tập đoàn Tần Khanh? - Ông lão có phản ứng, vẻ mặt lập tức tái xanh.

- Vâng. Cháu có một số chuyện cần làm rõ.

Ông lão dẫn tôi vào một căn phòng tiếp khách lớn. Thú thật, trước giờ tôi chưa từng rơi vào hoàn cảnh phải trực tiếp ngồi bàn chuyện gì đó với ai.

- Tàn tổng đã từng mang cô gái kia vào và nhờ bệnh viện chúng tôi chữa trị. Nhưng với mục đích làm cho tinh thần cô ta ngày một sa sút hơn.

Lại là câu chuyện giữa ba tôi, mẹ tôi và cô gái đó. Ra tay như vậy, có phần quá đáng rồi.

- Nhưng người đàn ông đang ở cùng cô ấy lúc này, rốt cuộc là họ có quan hệ gì?

- Đó là Hàn Phong, người giám hộ của cô ấy. Nghe đâu hai người họ cũng là tình nhân.

“Oang!” Trong đầu tôi bỗng dưng xuất hiện một tiếng nổ lớn. Họ là tình nhân, tình nhân sao?

Cô gái kia, là người yêu của Mark? Ánh mắt mờ hẩn, tôi không còn muốn nghe thêm bất cứ điều gì nữa, cho đến khi...

“Cốc, cốc, cốc...” Tiếng gõ cửa vang lên, một giọng nói quen thuộc xuất hiện:

- Viện trưởng, tôi vào được không?

Là Mark.

Tôi và viện trưởng lúng túng hẩn. Ngay lập tức, ông dẫn tôi ra ngoài theo lối cửa sau.

Sau đó họ nói với nhau những chuyện gì, tôi cũng đều không nghe thấy nữa...

4. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 4: Lo Ngại Lần Thứ Hai (4)

Tôi ngồi trên giường, vùi mặt mình vào hai chân và suy nghĩ. Không hiểu sao, tôi chẳng thể rời nổi một giọt nước mắt nào. Tôi không thích khóc, đúng thật là như vậy.

- Tiểu thư, xin lỗi vì đã về muộn... - Tôi ngược mặt lên nhìn, Mark bước vào và nhanh chóng cởi áo khoác ngoài ra, mắc lên giá.

- ...

- Cô có chuyện gì sao? - Đối diện với sự im lặng của tôi, trông Mark lúng túng hẩn.

- Mark, con yêu chú...

Tôi vừa nói cái quái gì vậy nhỉ? Tại sao, tôi lại ăn nói ngô ngữ cuồng như thế được ha?

- Tiểu thư, đừng đùa nữa! - Mark ngồi xuống cạnh tôi, kéo tôi vào lòng, gương mặt không giấu nổi sự tức cười, lạ lẫm.

- Chú nghĩ con đang nói ngêu ngao? - Tôi né tránh vòng tay kia - San Ni đã hơn mười sáu tuổi rồi đấy!

- Vâng, tiểu thư đã trưởng thành rồi. Nhưng chuyện tình cảm, tuổi mười sáu vẫn chưa thực thích hợp.

- Không, con yêu chú. Chẳng phải là bông bột hay đùa giỡn gì cả! - Tôi nhìn thẳng vào đôi mắt kia, hùng hổ tuyên bố.

- ...

- Chú, có yêu con không?

- Tôi...

- Lại là vì cô gái đó, con biết ngay mà. - Tôi nhớ đến khung cảnh âu yếm tình cảm lúc sáng, trong lòng chợt nhói đau.

Mark cũng vì thế mà giật mình, lập tức hỏi ngay:

- Tiểu thư, cô đã biết những gì?

-... - Tôi chỉ biết mỉm cười không đáp, chẳng lẽ lại muốn giấu mãi sao?

- Mọi chuyện không phải như cô đã nghĩ đâu! - Những ai trong hoàn cảnh này cũng đều sẽ nói như vậy, dễ hiểu thôi mà.

- Ừm... - Tôi toan đứng dậy, bước ra ngoài - Tối nay, con sẽ ngủ ở phòng ba mẹ...

Không cần biết Mark đáp lại ra sao tôi cũng ngay lập tức đóng cửa lại. Tim tôi, nó lại đau nữa rồi.

*

Phòng ngủ của ba mẹ tôi, rộng lớn quá. Khắp nơi đều là hình kỷ niệm của hai người, thật là đáng ngưỡng mộ nha. Biết bao giờ tôi mới được như mẹ, tìm được một người dồn hết tâm trí để yêu chiều mình như ba ba?

Lần đầu tiên, tôi ngủ mà không có Mark bên cạnh. Trần trọc mãi không thôi, chẳng có ai ôm, cũng như chẳng có ai vỗ về giấc ngủ cho tôi cả.

Hôm nay, xem ra tôi đã làm sai khá nhiều chuyện rồi nhỉ? Đáng lẽ tôi không nên đi theo Mark đến nơi đó, và có lẽ, tôi không nên bỗng dưng nói lời yêu.

Hãy da, chính tôi đã đẩy bản thân mình vào tình cảnh khó xử thế này thì còn trách móc ai được nữa?

Ngày mai, phải đối mặt với nhau như thế nào mới đúng đây?

Mark, ngủ ngon nhé...

Tôi lại nằm mơ, tôi thấy mình được nằm gọn trong vòng tay của ai đó. Một lúc sau, lại theo bước chân của người ấy rời đi.

- Đi đâu vậy? - Tôi mơ màng hỏi, giờ này chắc cũng đã nửa đêm rồi.

- Về phòng... - Một giọng nói trầm thấp vang lên, rõ ràng là rất quen thuộc.

- Thôi, không muốn trở về đây, sẽ buồn lắm... - Tôi nũng nịu, cánh tay đã kịp bắt được góc áo sơ mi nào đó rồi.

- Thực sự là đã yêu như vậy sao? - Qua khe hở của hai mắt, tôi thấy chiếc mũi của người đó chạm vào mũi tôi, mát lạnh.

- Ừm, đã yêu từ lâu, chẳng qua là đến tuổi mười sáu mới có can đảm để nói. - Tôi thì thạo, bản thân cũng bắt đầu thấy thật là buồn ngủ.

- Ừm, đến phòng rồi. Hãy ngủ đi thôi...

- Đã bảo là muốn ngủ ở phòng của ba ba cơ mà. - Tôi cấn cấn môi, làm ra vẻ mặt bất mãn.

- Nhưng sẽ lại giật mình, mất ngủ, có chịu không?

Thôi, tôi không cãi nữa. Sau khi tấm lưng cảm nhận được sự êm ái của chiếc giường quen thuộc thì tôi khẽ nhắm miêng cười. Nãy giờ, bản thân không có nằm mơ.

Nhưng mà vì sao, thái độ kia vẫn là bình thản, vẫn đối xử tốt với tôi như vậy, để làm gì vậy ha?

*

Những ngày sau đó, tôi không thể lặp lại câu nói đó thêm một lần nào nữa. Tôi sợ, tự tay mình sẽ lại phá vỡ mối quan hệ tốt đẹp đã gây dựng bấy lâu nay.

- Chú Mark, vì sao lại đối xử tốt với con như thế? - Chiếc xe vừa dừng lại, tôi vô thức hỏi ngay.

- Vì thiếu gia Thụy Phương, ơn của cậu ấy đối với tôi rộng như trời biển.
- Chỉ đơn giản như vậy thôi sao? - Tôi có chút thất vọng, không ngờ Mark lại lấy ba tôi ra để làm lý do.
- Vâng.
- Chú có biết con nghĩ về chú như thế nào không?
- Điều này không quan trọng, nhiệm vụ duy nhất của tôi chỉ là bảo vệ tiểu thư.
- Mark! - Tôi thực sự nổi cáu - Kể cả chuyện con yêu chú, chú cũng xem như không có gì?
- Tôi không dám, thưa tiểu thư. Chúng ta không cùng đẳng cấp!
- Vì chú yêu cô gái kia! Có lý do rõ ràng như vậy, sao còn lảng tránh? - Mỗi lần nhắc đến chuyện này, tôi lại thấy đau.
- Tiểu thư, tôi không...

Không để cho người đối diện nói hết câu, tôi nhào người đến, khóa lấy môi Mark. Một cái hôn chóng vánh, chưa đầy đến ba giây.

Một cô nhóc mười sáu tuổi như tôi lại cả gan cưỡng hôn một “chú” đàn ông, hơn mình 17 tuổi!

- Cho dù lý do là gì đi nữa. Đầu tiên, hãy cho phép con yêu chú là được rồi!

Mark ngây ngốc nhìn tôi. Ánh mắt kia yên lặng không chớp lấy một lần. Ngay lập tức, tôi bước xuống xe và chạy ngay vào nhà vì xấu hổ.

Hôm nay, tôi gan thật.

Được yêu một người, hoá ra cảm giác là như vậy. Một mình ôm ưu tư, một mình ôm tâm trạng. Một mình nghĩ đến người ta yêu...

*

- Chú Mark, con muốn học nấu ăn! - Tôi lượn lơ trước mặt Mark, hôm nay thực sự có hứng thú với mớ lộn xộn này nha.

Nhưng mà, chắc có lẽ...

- Được rồi, cô vào đây!

Gì cơ? Hôm nay Mark không ngăn cản tôi nữa à?

- Chú, mới học mà đã tập cho con nấu những món này, có phải là quá phức tạp rồi không? - Tôi lúng túng nhìn nổi xúp trước mặt mà không khỏi rùng mình.
- Tiểu thư cũng phải tập nấu đi thôi. Tôi đâu thể ở bên cạnh chăm sóc cô mãi được.
- Ý chú là sao?
- À... Thì cũng đến lúc cô lấy chồng. Phải biết để còn nấu cho chồng mình ăn nữa chứ.
- Hừ, vậy thì con không lấy chồng nữa, chồng con mà không biết nấu ăn như chú thì lấy làm gì?
- Cô là không hiểu hay cố tình không hiểu vậy? - Mark chợt dừng tay, ngữ điệu cũng có chút cau có.
- Chú Mark, sao vậy? Con không lấy chồng, vì con không thể bỏ chú lại một mình cô đơn mà... - Tôi phụng phịu, tôi đã nói mình không muốn lấy chồng.
- Tiểu thư, cô có biết tôi chỉ được phép ở đây chưa đầy hai năm nữa hay không? - Mark bỗng hét lớn, tôi cũng vì thế mà giật mình.
- Chú vừa nói linh tinh gì vậy?

-...

- Hai năm nữa là sao?

-...

- Làm ơn nói cho con biết! - Tôi lay lay tay áo Mark, thực sự tôi không hiểu mình vừa nghe thấy những gì.
- Đến khi cô đủ mười tám tuổi, tư cách vệ sĩ của tôi cũng chẳng còn!
- Nhưng vì sao?
- Đó là yêu cầu của cậu Thụy Phương...
- Ba tôi? Lại vì câu chuyện hứa hôn hoang đường đó?
- Không hẳn là vậy.
- Con sẽ xin ba ba... - Đang nói thì Mark đưa ngón tay lên, chặn môi tôi lại.
- Đừng làm vậy, mọi chuyện đều có lý do mà.

-...

- À, xúp đã xong. Ăn được rồi... - Mark dời tầm mắt sang nôi xúp đang nghi ngút khói, thực chất là muốn đánh trống lảng đây mà.

Chuyện này, rốt cuộc là sao nhỉ? Tại sao lại có ba tôi dính vào?

Không có Mark bên cạnh, tôi sẽ ra sao đây? Chẳng muốn nghĩ đến nữa, vì tôi chưa từng tưởng tượng ra được viễn cảnh đó sẽ trông giống cái gì?

Bỗng nhiên, tôi không muốn mình lớn thêm một chút nào nữa. Tôi sợ, câu chuyện mà Mark kể hôm nay, sẽ trở thành hiện thực vào một ngày nào đó.

5. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 5: Anh Yêu Cô Hay Em Yêu Chú? (5)

Mark với tôi, mãi mãi luôn có vài cái khoảng cách vô hình như vậy. Một là loại mười bảy năm, một còn lại, đến từ cô gái ấy.

Và đúng thật là vào cái lần sinh nhật tôi mười tám tuổi năm đó. Mark đã cho tôi một sự hoảng sợ đến bất ngờ.

Tôi ngồi trên bộ ghế sofa, chờ đến đôi bàn chân cứng đờ đi vì lạnh. Vẫn không thấy bóng dáng Mark trở về.

Không lẽ, nghiêm túc đến như vậy? Biến mất ngay trong ngày hôm nay, cả buổi tiệc sinh nhật của tôi cũng chẳng thềm để ý đến?

Tôi thực sự rất đau lòng. Yêu một người không yêu mình, chính là loại dẫn vật này sao?

Tôi ngã người ra ghế, ánh mắt vô lực nhìn lên trần nhà. Sinh nhật lần thứ mười tám gì đấy, tôi không cần nữa.

Chỉ muốn Mark thôi...

Khóe mắt chợt ướt đẫm, tôi đang khóc đó sao?

Khóc một trận đã rồi, tôi cũng không màng đến mọi thứ xung quanh nữa. Mặc nhiên để nước mắt khô đặc lại trên gương mặt mình, thô ráp, buốt đau. Tôi lim dim ngủ.

Chiếc áo khoác ở đâu đè nặng lên người, làm cho tôi giật mình thức giấc. Phía xa kia, là ai đang quay lưng lại với tôi?

- Mark, đã về rồi sao?

-...

- Đừng đi! - Tôi toan chạy đến ôm lấy tấm lưng rộng của Mark, ra sức lắc đầu - Con còn tưởng chú sẽ không về...

Vì sao hôm nay Mark không bế tôi vào phòng mà chỉ đắp cho tôi một chiếc áo đen dày cộm?

-...

Chợt bàn tay như cảm nhận được thứ chất lỏng gì đó âm ỉ vừa trào ra.

Là máu!

- Mark, vai chú chảy máu rồi! - Tôi hoảng hốt - Làm sao vậy?

- Tiểu thư, tôi không sao! - Mark xua tay, bày ra vẻ mặt gắng gượng muôn thuở.

- Chảy máu đầy ra đấy mà bảo là không sao. Để con dìu chú về phòng.

À, tôi lo lắng sao?

Tôi cảm thấy thán phục mình quá, tôi không hề yếu đuối hay bần bèo gì đâu, bằng chứng là tôi có thể dìu được một người đàn ông trưởng thành từ phòng khách vào trong cơ mà.

Nhưng có lẽ lại có chút khoa trương, bởi vì Mark đã gồng mình đi vì không muốn tôi quá mệt mỏi.

Câu chuyện phía sau đó là cả một vấn đề...

Tôi giúp Mark cởi chiếc áo sơ mi lem luốc kia ra. Hai tay thì cứ mò mẫm vì mắt tôi nào dám mở.

- Tiểu thư! - Mark bỗng dừng bật cười - Còn như vậy nữa tôi sẽ chết vì nhột đấy.

Tôi 'À' lên một tiếng, ra vẻ như đã thông hiểu rồi. Nhưng hai mắt kiên quyết vẫn không chịu mở ra.

Bàn tay của tôi chợt bị ai đó tóm lấy. Một giọng nói ra lệnh nhưng không lạnh lùng:

- Mở mắt ra, nhanh!

Tôi lại 'À' lên thêm một lần nữa. Sau đó bèn đi tìm hộp cứu thương.

Mark bị chém, nhất chém ở một bên vai đang rỉ máu kia làm cho tôi có chút giật mình. Tôi cứ ngồi ngây người ra đó mà nhìn, cho đến khi có bàn tay nào đó huơ huơ trước mặt:

- Tiểu thư, có thật là cô muốn giúp tôi không vậy?

Thế là tôi ra sức gật đầu. Chẳng lẽ bây giờ tôi lại bảo là mình bị cưỡng hút bởi thân hình tráng kiện kia?

Này nhé, nước da màu đồng khỏe mạnh chạy dài là những cơ bắp săn chắc vì đã trải qua thời gian khổ luyện rất lâu, luyện võ, luyện bắn súng và còn luyện gì nữa nhỉ?

Tay tôi run run dùng miếng gạc thấm hết phần máu chảy ra xung quanh vai Mark. Chợt nghĩ, nếu như tôi làm bác sĩ thì chắc chắn mọi người sẽ ngay lập tức xin chuyển viện đi thôi.

Không ai có kiên nhẫn, chỉ có mỗi Mark là có kiên nhẫn. Nhất nhất nằm yên, mặc cho tôi tụt tung tụt tác.

Cuối cùng cũng băng bó xong, thiết nghĩ ngày mai cũng nên đến bệnh viện kiểm tra lại cho chắc.

- Mark, đau lắm không? - Thấy hai mắt ai kia nhắm nghiền, tôi lật đật hỏi.

- Ừm... - Khẽ lắc đầu, ý bảo là không còn đau nữa.

- Thấy không? Lại bảo là con không biết chăm sóc người khác nữa đi. - Tôi đắc ý, cười phá lên.

- Vâng. Tiểu thư giỏi lắm! - Mark đưa tay lên vuốt tóc tôi, như có xung điện chạy ngay lên trung tâm não bộ.

- Hơ, sinh nhật năm nay thật không vui tí nào! - Tôi ngớ người, bèn đánh trống lảng đi.

- Xin lỗi, tôi đã không kịp về để ăn mừng cùng cô...

- Không sao cả, chú không gặp nguy hiểm là tốt rồi.

-...

- Lúc này, chú dọa con sợ chết khiếp đi được! Máu chảy nhiều thế cơ mà.

-...

- Trước đó con còn nghĩ là Mark đã bỏ đi, không còn muốn bảo vệ cho San Ni này nữa.

-...

- Con cứ tưởng... - Lần này chưa kịp nói hết câu thì môi của tôi đã được ai đó nhẹ nhàng bao trọn lấy. Mắt tôi lại trợn tròn, lập tức né ngay.

- Mark, chú...

- Đến năm mười tám, đừng nói với tôi lời tỏ tình năm mười sáu tuổi chỉ là đùa vui? - Mark đã kịp bắt lấy chiếc cằm tôi, thản nhiên nhìn vào mắt tôi, giọng nói cực kỳ nghi ngại.

- Con... không... nhưng sao chú... không lẽ...

Mark gật đầu, tôi chính thức bị đóng băng.

- Mark... chú... là... đang... nói thật?

- Ha ha, xin tiểu thư hãy bớt đáng yêu! - Mark bỗng dừng cười lớn - Cô cứ như vậy thì đến cả thần tiên cũng không chịu được.

- Ý... chú... là sao? - Hình như mạch nói lấp trong tôi đã ăn sâu thật sâu rồi.

- Bình tĩnh! Nói lại đằng hoàng, nếu không tôi sẽ cho tiểu thư mãi mãi sống trong nghi hoặc. - Mark đưa đôi bàn tay ra trước mặt tôi, bày ra vài động tác, giúp tôi bình tĩnh lại.

- Chú nói rằng chú cũng yêu con? - Có hiệu nghiệm rồi.

Ai kia gật đầu.

- Từ khi nào vậy?

- Câu này tôi xin phép không trả lời vì quá khó.

- Hừm, chú đúng là thiên tài úp mở. Đáng ghét mà! - Tôi hung hăng đâm vào ngực Mark, nhưng chợt nhận ra mình vừa làm chuyện vô ích rồi.

- Đừng đánh nữa. - Mark tóm được hai cánh tay tôi - Sẽ đau...

- Hừ.

- Có đau không?

- Có.

- Lại gần đây, sẽ không còn đau nữa...

Tưởng thật, tôi nhào người đến, ngồi vào lòng Mark. Rồi Mark nâng bàn tay tôi lên, hôn lấy nó. Nhưng bất chợt, kẻ gian manh nào đó kéo tôi lại, ngậm lấy cánh môi tôi.

Chừa đau bằng cách này, dường như là không đúng.

Tôi vô thức đáp lại. Sinh nhật năm mười tám tuổi, người tôi thích cũng nói yêu tôi.

Đó là một loại cảm giác đáng yêu, xinh đẹp nhất thế giới này.

Tôi yêu Mark, yêu chàng vệ sĩ của mình nhiều lắm. Và hôm nay tôi đã đủ mười tám rồi còn đâu.

Cánh tay tôi như bị bỏng cháy khi chạm vào người Mark, chạm vào khuôn ngực rắn chắc đến mê người kia. Giờ phút này, tôi có thể làm được mọi thứ trên đời, vì người tôi yêu, là Mark.

Đôi bàn tay tôi trượt dài trên áo mình, tôi dần dần trút bỏ từng chiếc cúc áo sơ mi, âm thầm, lặng lẽ.

Người đối diện vẫn không hay biết gì, lần này thì Mark kéo tôi lại, cho tôi áp sát vào người mình kia.

Cảm giác da thịt của hai người đang yêu chạm vào nhau, hóa ra là như vậy.

Ngọn lửa như thiêu như đốt. Nóng rát cả tâm can.

Như phát hiện có điều bất thường, Mark lập tức buông tôi ra, giật mình, hỏi.

- Tiểu thư, cô làm gì vậy?

- Ô, con...

- Rất yêu cô, nhưng tôi biết mình sai rồi. Vì chúng ta vẫn còn...

- Khoảng cách, đúng không? - Tôi có chút khó chịu, cần môi.

- Vâng.

- Vậy bây giờ, chú muốn bỏ rơi con à?

- Không phải, chỉ là tôi không muốn cô bị tổn thương.

Nói rồi Mark im lặng kéo tôi vào lòng. Đôi bàn tay kia cẩn thận gài lại từng chiếc cúc áo cho tôi.

Lúc này, rõ ràng là tâm có phản ứng, vì sao lại khước từ?

Chẳng lẽ, đó là cách mà Mark thể hiện tình yêu của mình hay sao?

- Còn một chuyện, từ nay không cho phép tiểu thư gọi tôi là “chú” nữa...

- Vậy chứ là gì?

- Anh.

- Được.

- Gọi thử xem.

- Anh Mark, con yêu anh.

- Gì đấy? Có thấy xuất hiện vấn đề rồi không? Gọi lại nào...

- Em yêu anh. - Tôi cố gắng gắng mạnh từng chữ, kiểu xưng hô này kì cục biết bao.

- Tiểu thư, anh cũng yêu em, yêu nhiều lắm...

Sinh nhật năm tôi mười tám tuổi, có thật nhiều chuyện xảy ra. Đó là năm đầu tiên tôi không cùng Mark tổ chức sinh nhật. Nhưng lại là một ngày tuyệt vời nhất, vì Mark, cũng nói yêu tôi.

6. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 6: Chỉ Biết Dọa Người (6)

Chuyện xảy ra sáng nay, khiến cho tôi phải giật mình suy nghĩ: Có khi nào tối qua, mình bị lừa rồi không?

Hay là do tôi nằm mơ thôi nhỉ?

Số là, khi tôi thức dậy, vẫn thấy Mark nằm bên cạnh mình, dường như là còn ngủ rất say.

Uầy, mùi rượu. Có khi nào, những lời tối qua là do rượu nói hay không?

Tôi bước xuống giường, người bên cạnh vẫn không hề nhúc nhích. Hôm nay, lại có chuyện thức dậy sau tôi?

Tôi phải cho Mark một bài học mới được.

Mở ngăn kéo ra, tôi chọn cây son màu đỏ rượu. Không phải tôi muốn tô son cho Mark đâu nhé, như thế thì quá bình thường. Tôi sẽ ra tay bằng cách khác, dày vò hơn.

Thế là tôi tỉ mỉ tô son lên... mười đầu ngón tay của Mark. Sau đó thì dùng tay mình miết nhẹ nhẹ lên mặt người đang ông có số mạng sắp sửa không được may mắn kia.

Tức thì, Mark chà tay lên mặt, son môi cũng theo đó mà vấy ra cả rồi. Tôi cười lẩn lộn, lúc này Mark mới chịu mở mắt ra:

- Tiểu thư, chào buổi sáng...

-... - Tôi vẫn không thể nhịn cười.

- Có vấn đề gì ạ?

- À, ừm, bữa sáng đâu? - Tôi tìm cách lảng đi.

- Xin lỗi, tôi sẽ làm ngay! - Mark lật đật bước xuống giường, như vừa nghi ngờ chuyện gì đó, thế là soi gương, rồi quay sang nhìn tôi chăm chăm - Tiểu thư, sao cô lại...

- Ha ha, ai bảo anh dậy trễ hơn em làm gì?

Mark ra sức dùng khăn giấy lau đi chỗ son ấy mà không được. Thế nên sau đó liền chạy thẳng ra ngoài.

Mà khoan, lúc này Mark vừa nói cái gì? Gọi cô, xưng tôi á?

Vậy còn, chuyện tối qua...

*

- Xin lỗi, do hôm qua tôi có say một chút. Nên đã ăn nói ngông cuồng với cô. - Mark vẫn xào xào nẫu nẫu, vẻ mặt không thể nào điềm tĩnh hơn.

- Vậy những lời anh nói yêu em, tất cả đều là giả? - Tin cũng đã tin rồi, bây giờ mà nói không có, tôi làm sao chấp nhận được đây?

- Tôi...

- Em ghét Mark! - Nói rồi, tôi lập tức mang cặp sách chạy thẳng ra ngoài.

- Tiểu thư, còn bữa sáng?

- Chú thích thì tự xử đi! - Tôi nói vọng vào - San Ni sẽ tự đón taxi đi học, không cần chú nữa.

Nói rồi, tôi lao ra khỏi nhà. Không thêm để ý gì đến phản ứng của Mark ở phía sau...

Bốn tiếng rưỡi ngồi học của tôi, chưa bao giờ trôi qua nặng nề như thế cả.

Giờ ra chơi, trong lúc đang ngồi cùng với Phiến Mộc thì bạn Lâm thiếu gia nào đó lại đến tìm tôi.

Vẫn là những câu chuyện không đầu không đuôi như mọi lần trước, tôi còn chẳng buồn nghe. Bản thân đang nghĩ một chút nữa về nhà, mình sẽ làm gì nhỉ?

Sẽ lại đối diện với thái độ lạnh lùng, đáng ghét của Mark như lúc sáng nữa sao?

Hừ.

- Hạo Ân, trưa nay đi chơi nhé? - Tôi vờn vai, bỗng dưng vô thức mà nói ra câu này.

- Vợ nói sao cơ? Vợ rủ anh đi chơi đó à? - Mắt ai kia sáng rực lên, hỏi tôi dồn dập.

- Ủ. Tan học rồi cùng đi, đi bằng xe của cậu.

- Cho tôi đi với, San Ni! - Phiến Mộc hào hứng, xin phép được đi cùng.

- Được thôi, đi chung đi.

Thế là tôi vội ngay điện thoại ra, soạn ngay một dòng tin nhắn:

‘Trưa nay con muốn đi chơi một lúc, chú không cần phải đón đầu. Đến tối, Hạo Ân sẽ đưa con về!’

Sao tôi lại trình bày tỉ mỉ như vậy nhỉ? Là muốn thể hiện điều gì đó hay sao?

Đột nhiên điện thoại chợt rung, là tin nhắn trả lời từ Mark:

‘Tôi biết rồi, tiểu thư đi chơi vui về...’

Bị làm cho thất vọng rồi nha, người gì mà lạnh lùng thế không biết. Tâm trạng tôi vì thế cũng trở nên khó chịu hơn rồi.

Bữa tiệc “sinh nhật muộn” mà Lâm thiếu gia tổ chức cho tôi không có gì đặc sắc cả. Đồ ăn thì rất nhiều, nhưng tôi lại chẳng thấy ngon.

Đã gần bảy giờ ba mươi phút tối, đến lúc tôi phải về rồi. Tôi vội vã chạy ra ngoài đón taxi, cả những món quà Hạo Ân đã tặng, tôi cũng quên không mang về.

Vì có chuyện khác quan trọng hơn. Mark, có lẽ đang đợi tôi ở nhà.

Về đến nơi, bước chân tôi như vội vàng hơn một chút. Hỏi những vệ sĩ đang đứng ở cổng, họ nói cả ngày nay không thấy Mark ra ngoài.

- Mark, ngủ rồi sao? - Trong nhà tối om, không ai bật đèn cả. Cũng không có ai đáp lại lời tôi.

Mở cửa bước vào phòng, Mark đang nằm trên giường đấy thôi. Nhưng vì sao vẫn là im lặng?

Người nên tức giận là tôi mới đúng chứ.

Chân tôi chợt giẫm lên cái gì đó, là vỏ chai rượu sao? Lại còn nhiều đến như vậy?

- Mark! - Như linh cảm có chuyện gì đó chẳng lành, tôi lập tức chạy đến lay lay người đang nằm im lìm trên giường kia - Sao vậy?

Mê man rồi...

- Làm ơn cho một chiếc xe cấp cứu đến biệt thự Tần Khanh, có người bị ngất! -Tôi hoảng loạn ấn ngay dãy số khẩn cấp nào đó, hét lên.

*

Mark ngất đi vì bị sốc rượu. Chỉ là rượu thôi mà, có cần phải uống nhiều như vậy không?

- Định trả thù em bằng cách này? - Nắm lấy bàn tay đang mềm nhũn kia, tôi tức giận nói.

- Tiểu thư, đi chơi thế nào? Có vui không nhỉ? - Mark mỉm cười nhìn tôi, vẫn là điệu bộ điềm tĩnh muôn thuở.

- Đồ khùng! Có thôi đi không?

- Xin lỗi tiểu thư...

- Vì việc gì?

- Đến cuối cùng tôi vẫn nhút nhát như vậy... Không có can đảm để thú nhận tình cảm của mình.

- Mark, vẫn còn say à? - Tôi chăm chú nhìn Mark, không lẽ là do bác sĩ xử lý chưa triệt để sao?

- Không! Rượu đã làm cho tôi tỉnh táo hẳn.

- Gì cơ? Có loại chuyện này nữa?

- Hôm nay, tôi đã làm sai khá nhiều chuyện rồi...

Buổi sáng, vì những câu nói thất lễ kia đã khiến cho cô phải buồn. Lần đầu tiên cô tự đến trường mà không cần tôi đưa đi. Thật là vô dụng quá, phải không?

Tôi đã rất khó chịu, khi cô nói rằng mình sẽ đi chơi với Lâm thiếu gia. Lẽ nào, trái tim cô đã có chỗ cho cậu ấy?

Không cần tôi nữa sao?

- Mark, ghen à? - Tôi kéo ghế sát lại gần Mark, ánh mắt dò hỏi khôn nguôi.

- Phải! Vì vậy tôi mong rượu sẽ giúp mình bình tâm trở lại.

- Nếu như nó không giúp anh được, thì sao?

- Có lẽ tôi sẽ lật tung cả thành phố này để tìm cô, kéo cô trở lại bên mình.

- Ngốc. Vì vậy mà uống đến sốc đi?

Ai đó lẳng lặng gật đầu.

- Tiểu thư, cô và Lâm thiếu gia...

- Không có gì cả. Vì chuyện lúc sáng, chẳng biết làm gì nên nhất thời muốn rủ rê cậu ấy đi chơi một lúc cho khuây khỏa.

Không chỉ có tôi và Hạo Ân, vì còn có Phiến Mộc đi cùng nữa...

- Xin lỗi, là do tôi suy nghĩ quá nhiều rồi.

- Anh thực sự, yêu em không?

Lại gật đầu...

- Vậy thì tại sao lại nhút nhát, vì chuyện gì ha?

- Thân phận, tuổi tác, rồi còn gì nữa nhỉ?

- Đó chẳng là lí do!

- Hơ...

- Nay, không lẽ tình yêu của anh dành cho em không đủ lớn để vượt qua những chuyện như vậy à?

- Tôi...

- Mark, em yêu anh! - Tôi giúp anh vén gọn mớ tóc còn rơi lòa xòa trên trán, mỉm cười.

- Tôi...

- Hửm? - Tôi chỉ len lén nhìn, có lẽ anh sắp nói câu gì đó đậm mùi “vệ sĩ” nữa rồi đây.

- Anh... Anh yêu em! - Có một ba từ thôi, cũng là khó khăn như vậy?

- Từ bây giờ không cho phép anh lặp lại sai lầm như hôm nay nữa, có biết không?

- Ừm... - Mark gật đầu - Về nhà thôi.

- Gì cơ? Sao lại về?

- Ở đây, em sẽ không ngủ được! - Nói rồi anh ngồi bật dậy, gỡ bỏ ống kim truyền dịch đang yên vị trên cánh tay mình. Nụ cười vẫn là ôn nhu như thế.

- ...

- Anh khỏe rồi, thật đấy, về thôi!

Hừm, bị rửa ruột, nằm lăn kên ra đấy mà vẫn nhất nhất lo lắng cho tôi như vậy sao?

7. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 7: Ngọt Ngào Hơn Cả Đường Viên (7)

Trong lúc tôi vẫn còn say ngủ thì có tiếng chuông điện thoại vang lên, nó làm tôi giật mình.

Là Mark sao? Không đúng, giờ này chắc anh đang ở dưới bếp, vậy thì gọi làm gì?

Chẳng lẽ hôm nay lại có thêm trò gì mới sao?

- Anh, sao lại... - Tôi bắt máy, định rằng sẽ cáu lên một trận vì anh dám phá giấc ngủ của tôi. Nào ngờ đâu, người trước màn hình đây lại khiến cho tôi nhìn đến ngây ngốc - Ba ba đẹp trai ạ?

- Ha, con gái vẫn còn nhớ ta sao? - Lão Tần vỗ tay, làm ra vẻ như đang hài lòng lắm.

- Ba ba hỏi lạ, không nhớ ba thì nhớ ai?

Thế là Mark bước vào, có lẽ là do ba tôi gọi đến. Thì ra, nãy giờ anh luôn đứng ở ngoài kia.

- Cậu nói xem, chuyện này nên giải thích thế nào?

- Xin lỗi thiếu gia, tôi...

- Chẳng phải tôi đã nói với cậu rồi còn gì? Con gái tôi và cậu, đều không thể! - Ba tôi nói thật chậm rãi, chưa bao giờ tôi thấy lão nghiêm nghị thế này.

- Tôi biết, thưa thiếu gia! - Anh lập tức quỳ xuống, vẻ mặt rất không cam lòng.

- Ba ba, rốt cuộc đã có chuyện gì? - Tôi ngạc nhiên, rồi lại chạy đến kéo tay Mark - Anh đứng dậy đi, sao mà quỳ ra đấy?

- Con yên lặng nào! Để cho ba giải quyết. - Ba tôi ra hiệu dừng lại, tôi cũng không dám nói gì thêm.

- Thiếu gia, khi yêu cô chủ, tôi biết là mình đã sai. Nhưng xin cậu, hãy xem xét lại...

- Yêu? Tôi giao con bé cho cậu chăm nom là để cậu yêu nó à? - Tôi thấy bàn tay của ba ba nắm chặt lại, như là đang cố kìm nén cơn thịnh nộ của mình.

- Ba à, yêu ai đó là quyền của con. Vì sao ba lại muốn cấm đoán? - Tôi tức giận vô cùng, bây giờ đã là thời đại nào rồi chứ?

- Hừm, cậu sẽ hiểu, đúng không? Tôi không nói nhiều nữa... - Ba tôi không hề để ý đến câu hỏi của tôi. Nói rồi thì lão cắt ngang cuộc gọi ngay sau đó.

Lập tức, tôi ngồi xuống bên cạnh Mark, để cho mình mặt đối mặt nhìn anh.

- Anh, chuyện gì đã xảy ra vậy?

-...

- Nói cho em biết đi.

- Ngay từ đầu, nó đã sai. - Tay Mark cuộn chặt lại thành nắm đấm, vung mạnh xuống sàn.

- Không phải, là em sai. Là do em, đã yêu anh trước. - Tôi hoảng hốt, cố nâng cánh tay của anh lên, tại các khớp ngón tay, đã bắt đầu tươm máu.

- Anh yêu em, từ trước đó nữa kia...

- Hừm?

- Phải, cảm giác của anh về em đã kì lạ, từ hơn mười năm trước rồi.

Tôi vừa nghe thấy cái gì vậy nhỉ? Mười năm, là chuyện quái gì?

- Anh định giấu đến bao giờ nếu như không có chuyện ngày hôm nay?

- Có lẽ là mãi mãi. - Mark ôm lấy tôi, người anh bất chợt run rẩy - Thiếu gia Thụy Phương đã cảnh báo, nếu anh còn như vậy nữa sẽ giết chết ngay.

- Sao ba ba lại làm thế chứ? - Tôi giật mình, lão Tần, đã từng nói như vậy với anh sao?

- Vì em là con gái bảo bối của Tần gia.

Ấy vậy mà ngày hôm nọ anh lại đánh liều gọi điện cho cậu ấy. Anh bảo chỉ cần được ở bên cạnh em thì chuyện gì anh cũng có thể làm. Vì vậy, nhát dao này, là lời xin lỗi anh gửi đến thiếu gia Thụy Phương.

- Anh tự chém mình sao?

- Phải! Là tự anh cứu vào vai mình đấy! Anh muốn chứng minh cho câu nói “Vì em, chuyện gì anh cũng có thể làm” với thiếu gia.

- Mark... - Tôi bật khóc thật - Tại em, liên lụy đến anh rồi.

- Khờ này! - Mark mỉm cười, xoa đầu tôi - Vì anh yêu em mà, nhỉ?

- Thực sự là yêu đến vậy sao? - Tôi ngược lên nhìn, ánh mắt lúc này của tôi đủ sức làm tan chảy bất kỳ ai.

- Ừm, vì em, cho dù có bị chém đến vài nghìn nhát như vậy nữa anh cũng cam lòng. - Mark hôn lên trán tôi, đó là cam kết của anh dành cho tình yêu của mình.

- Không cho anh nói bậy. - Tôi ra sức lắc đầu, để cho người mình tự do ngã vào lồng ngực rộng lớn của anh, nhẹ nhõm.

Yêu nhau là sẽ cùng nhau đối mặt. Lão Tần, tôi không sợ đâu. Đến một lúc nào đó rồi cũng sẽ nguôi ngoai chấp nhận chuyện này, vì ông ấy luôn rất thương tôi.

*

Vừa đi học về, thay ra một bộ quần áo thoải mái xong, tôi phi ngay xuống bếp. Mark đã đứng ở đấy xào nấu nẫu nẫu từ lúc nào.

Đúng mẫu người mà chị em phụ nữ hay tìm kiếm đây rồi. Chợt thấy bản thân mình thật có chút may mắn đó nha.

- Chú đang làm gì vậy? - Tôi đứng đĩnh bước đến, nụ cười không thể nào rạng rỡ hơn.

-...

- Hôm nay con sẽ ăn gì? - Tôi vô tư gấp một miếng thức ăn cho vào miệng, thực sự là ngon quá.

-...

- Sao chú không trả lời nhỉ?

- Vừa nói cái gì? - Mark dừng động tác, hai tay chống xuống bàn, nhìn tôi.

- Ồ...

- Anh hỏi em vừa nói những gì?

Lỗi của tôi là đã trót xưng hô con với chú. Hây da, chuyện lớn rồi.

- Em... xin lỗi...

- Nếu thích gọi như vậy thì tùy em, anh không ép buộc! - Vừa nói Mark vừa dọn mọi thứ ra bàn ăn, thái độ rõ ràng là không vừa ý.

- Mark, xin lỗi. Vì người ta quen rồi. - Tôi chu chu cánh môi, làm ra vẻ thật là uất ức.

- Được rồi, từ nay nếu còn tái phạm thì sẽ bị phạt, có chịu không?

- Phạt gì nhỉ?

- Để anh suy nghĩ sau đã. Còn bây giờ, hôn anh, rồi ngoan ngoãn ngồi vào bàn ăn cơm.

- Hôn á? Không đời nào...

- Vậy thì thôi, anh đã hứa sẽ không bao giờ ép em mà. - Mark nhún vai, rồi xoay người đi, lại cắt cắt, thái thái.

- Hừm, đừng làm nũng với em, vô ích! - Tôi lè lưỡi, bắt đầu ngồi vào bàn ăn cơm như thường lệ.

Giận thật rồi sao? Thế nào mà hôm nay Mark lại có suy nghĩ như con nít vậy? Không nói với nhau câu gì nữa. Hừ, tốt nhất là giận luôn đi nha.

Ấy vậy mà vẫn không giận được lâu. Chiều hôm đó, khi tôi đã yên vị ngồi trong xe rồi thì anh lại khóa trái cửa. Lao đến hôn tôi.

Vì sao tôi lại dùng từ “lao” à? Vì Mark là sói, hơn nữa chính là một con sói trá hình.

- Ừm... abcdefgh (dịch: Anh đang làm gì vậy?)

- Hôn chết em! - Mark nói và dùng tay đỡ lấy đầu tôi, động tác vẫn vô cùng âu yếm.

- klmnopq (dịch: Là trả thù vật?)

- Chính xác, em không hôn anh thì để anh hôn lại! Anh chấp nhận chịu thiệt thòi...

- defghijklmn (dịch: Không giống, vì em chẳng tự nguyện nha) - Tôi sắp nghẹt thở rồi.

- Em không đồng ý cũng được, nói rằng bị anh cưỡng hôn cũng được. Anh yêu em!

-... - Tôi còn biết nói gì nữa nhỉ?

- Từ lúc trưa đến giờ em không hề để ý gì đến anh, buồn chết anh rồi... - Rốt cuộc thì Mark cũng chịu buông tha cho tôi, phù, nhẹ nhõm hẳn.

- Cứ tưởng anh cứng rắn thế nào. Hóa ra... ha ha - Tôi cười ngặt nghẽo.

- Là kiểm chế đấy, thưa tiểu thư!

- Hay nhỉ? Anh đi đóng kịch đi, xuất sắc! - Tôi giơ ngón cái lên, tỏ vẻ tuyên dương, tán đồng.

- Hơ, cái cô nhỏ này, em có bớt đáng yêu lại không? Còn như vậy nữa...

- Em chính là muốn bức chết anh đấy! - Câu này tôi đã nghe rồi, nên bây giờ thì thêm thắt vào vài chi tiết nữa.

-...

- Hôm nay trông anh bí ẩn nhỉ? Rốt cuộc thì muốn chở em đi đâu?

- Đến chỗ của Alice!

- Là cô ấy sao?

- Phải.

- Để làm gì?

- Anh muốn làm rõ với em một số chuyện. - Nói rồi anh đặt tay lên ngực mình, nhìn về phía tôi - Để nơi này của em, không còn quá mơ hồ.

- Nghĩ cho em đến thế cơ á?

- Phải.

- Vì yêu em, nên anh mới làm những việc này?

- Không hẳn.

- Còn lí do nào nữa sao?

- Vì cả cuộc đời của anh sau này nữa. - Mark mỉm cười, anh đưa tay ra xoa lấy mái tóc của tôi, làm cho nó rối bù, rơi lòa xòa ra phía trước.

- Trời ơi, anh làm gì với tóc em vậy? - Tôi nới cái, mái tóc đã cắt công chải chuốt rất cẩn thận của tôi...
- Đi nào, không giỡn nữa. - Mark thôi cười, thế là tra chìa khóa vào và khởi động xe.
- Sao tự dưng tôi lại thấy hồi hộp vậy nhỉ?

8. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 8: Anh Đâu Định Khóc (8)

Cô gái trước mặt này đây, đã khiến cho tôi cảm thấy đau lòng.

Một vết sẹo chạy dài trên má đã làm cho khuôn mặt vốn dĩ xinh đẹp kia bị biến dạng đi rất nhiều. Còn có cả tinh thần luôn bất ổn, lúc nào cũng đại đại điên điên.

Đó là sự trả thù “ngọt ngào” của lão Tần - ba tôi. Cái giá cho người dám động vào vợ yêu của lão chính là như vậy.

- Tên cô là gì? - Tôi vươn tay ra, định nắm lấy tay Alice, nhưng cô ấy lại rút rè, hoảng sợ nấp sau lưng anh.
- Ngoan nào... - Mark dìu cô ngồi xuống - Tiểu thư đang hỏi tên của em đấy. Không được vô lễ, có biết không?
- A... Alice... - Gắng gượng trả lời, xem ra, cô ấy rất nghe lời anh.
- Con có thể ngồi ở đây không? Cô Alice? - Tôi chỉ tay vào phần ghế trống bên cạnh cô ấy, ngỏ ý muốn ngồi cùng.
- Không, không được! - Alice xua tay - Chỗ này... là của Mark cơ mà!
- Thôi nào Alice, tôi đã có chỗ rồi, bên đó để cho tiểu thư đi.

Alice chỉ lẳng lặng gật đầu.

- Đây là ai? - Cô ấy chỉ vào tôi rồi nhìn về phía Mark.

Cố gắng bắt được ánh mắt của anh, tôi lắc đầu, ý bảo đừng nói ra.

- Là người muốn kết bạn với em. - Anh mỉm cười rồi đặt bàn tay của cô ấy lên tay tôi - Em sẽ không buồn nữa...
- Vậy là Mark có việc phải làm, không muốn ở bên cạnh tôi nữa... - Alice cúi đầu, vẻ mặt bỗng trở nên buồn bã hẳn đi.
- Nào có, tôi, và cả người bạn mới này nữa, sẽ cùng chăm sóc cho em mà! - Mark nghĩ cô ấy đã hiểu lầm nên lập tức xua tay, giải thích.
- Có thật không cô? - Alice ngẩng mặt lên nhìn tôi - Những lời Mark nói, là thật chứ?
- Vâng. - Tôi gật đầu - Cô sẽ có thêm một người bạn là con, và Mark của cô sẽ không đi đâu cả.
- Hay quá, hay quá! - Alice ra sức vỗ tay, vẻ mặt không giấu nổi sự vui mừng.

Thì ra, cô ấy rất sợ cô đơn, rất sợ chỉ có một mình...

- Anh chăm sóc cho cô ấy từ đó đến giờ sao?
- Phải, tuy Alice đã từng làm rất nhiều chuyện không đúng nhưng để cô ấy một mình ở đây thì thật đáng thương. - Mark chậm rãi nói, thì ra đó là những trần trở của anh.

Tôi chỉ biết im lặng. Chốc chốc lại giúp Alice gỡ đi những bông hoa vừa rụng xuống, vương vào mái tóc kia.

- Trong quá khứ, anh từng yêu cô ấy, phải không?

- Phải. Vốn dĩ đã là một câu chuyện rất lâu rồi, cũng không còn nhớ rõ nữa.

-...

- Năm đó, anh nói mình yêu Alice, nhưng rồi cô ấy lại lợi dụng tình yêu đó để trục lợi từ thiếu gia.

- Vậy là Alice yêu ba em?

- Không rõ lắm, nhưng cũng có thể là vậy.

Alice vừa xếp được một ngôi sao giấy, đưa cho Mark, liền vỗ tay:

- Xem này, Mark, nhắu cười cho em sẽ có hình như vậy, có được không?

Anh lúng túng nhìn tôi. Tôi chỉ mỉm cười, gật đầu đáp lại.

- Được, nhắu cười cho em sẽ có hình ngôi sao to như thế này.

Cô ấy vui vẻ hẳn ra, phải rồi, bây giờ Mark chính là chỗ dựa tinh thần duy nhất của cô ấy. Có thể từ sau khi mất tất cả, Alice đã biết người mình yêu chính là Mark kia.

Câu chuyện của thế hệ trước, vì sao lại rắc rối như vậy?

Tạm biệt Alice, tạm biệt cô gái mang đầy vẻ phong trần ấy, tôi như hiểu được, vì sao Mark còn mãi vẫn vương.

Anh nói đó chỉ là trách nhiệm, ừ, cứ cho là như vậy đi.

- Sao lại im lặng rồi? Không vui sao? - Mark nghiêng người, giúp tôi cài lại dây an toàn trên xe.

-...

- Em bận tâm à?

- Không, chẳng qua là thấy tội nghiệp cho cô ấy thôi.

- Anh còn nghĩ, em sẽ ghen... - Mark mỉm cười, yêu chiều vuốt tóc tôi.

- Mark, thường xuyên đến thăm Alice nhé. Giúp cô ấy mau khỏi bệnh đi!

- Em tốt bụng lắm. - Mark hài lòng - Được rồi, sẽ như ý em.

Thì ra, lần áo anh bị ướt là do anh đã ôm Alice, để cho cô ấy mặc nhiên khóc trên vai mình. Còn cả khi buổi sáng nào đó, anh đột ngột ra khỏi nhà là vì hay tin bệnh tình Alice có chuyển biến xấu. Vì vậy, liền lập tức rời đi.

Tất cả chẳng qua là trách nhiệm, anh nói đó chỉ là trách nhiệm thì cứ tin như vậy đi.

*

- Sao không về nhà mà lại đến đây? - Thấy Mark đỗ xe ở một nơi nào đó, tôi ngạc nhiên hỏi.

- Anh hiểu tâm trạng của em bây giờ, nên chính anh, sẽ làm em vui vẻ trở lại. - Nói rồi Mark bế tôi lên tay mình, tôi vẫn còn nhỏ sao?

- Anh xem em là trẻ con, nên cứ mãi bế bồng? - Tôi bất mãn, liền quay mặt đi.

- Phải, với anh, tiểu thư luôn là nhỏ bé.

Phải rồi, anh hơn tôi tận 17 tuổi, gần cả một thế hệ luôn còn gì?

Trước mắt hiện ra một vùng đất bao la, là một cánh đồng lớn, không ngờ giữa lòng thành phố lại có thể tìm được những nơi như thế này.

- Để anh công em... - Mark thả tôi xuống rồi đưa tấm lưng của mình ra. Thế là tôi nhắm vào cổ anh, bám lấy.

-...

- San Ni này...

- Huh?

- Chuyện của Alice ấy, anh nói trách nhiệm thì chính là trách nhiệm, em có tin không?

- Em tin!

- Anh muốn giúp thiếu gia chuộc lại phần nào sai lầm của mình năm xưa, nên mới lưu tâm đến cô ấy như vậy...

- Nhưng ba em, liệu ông ấy có biết mà cảm kích?

- Anh nghĩ là không. Vì bây giờ có lẽ cậu ấy không còn nhớ đến chuyện này nữa rồi.

- Thật là... - Tôi không còn gì để nói với ba tôi, thật là một người vô tâm vô phể.

À không, suốt đời tâm trí của ông ấy cũng chỉ hướng về một người duy nhất, đó là mẹ tôi.

- Alice từng có con với anh... - Bước chân kia chợt dừng lại, chậm rãi nói ra câu này.

-... - Tôi biết nên phản ứng với chuyện này ra sao đây?

- San Ni?

- Vậy bây giờ... đứa bé ở đâu?

- Không còn nữa, Alice đã để cho nó không được xuất hiện trên thế giới này. - Giọng anh nghèn nghẹn hẳn đi, chắc là đang đau lòng lắm.

- Tại sao... dù gì cũng chỉ là một đứa nhỏ thôi mà.

- Vì lúc đó không có gì quan trọng bằng vị trí Tần thiếu phu nhân của Tần gia...

- Đánh đổi lớn như vậy, rốt cuộc có được gì không? - Thái độ lúc này của tôi thật kì lạ, là bất bình, cũng là xót xa.

- Không được gì cả. Đến cuối cùng, đứa nhỏ cũng hi sinh oan uổng thôi.

- Mark, thả em xuống!

-...

- Nhanh! Thả em xuống đi...

Tôi chạy ra phía trước, nhón chân, bàn tay khê chạm vào khoeo mắt nào đó:

- Anh xem, đã khóc đến vậy rồi! Yên lặng, để em lau nước mắt cho anh.

Lần đầu tiên, tôi thấy Mark khóc. Anh khóc khi nhắc đến đứa con chưa kịp chào đời của mình. Có lẽ, nỗi đau này anh đã chôn chặt trong lòng rất lâu.

- San Ni... - Anh giữ lấy hai tay tôi, mặt đối mặt nhìn tôi chăm chú.

- Sao vậy? Để em thấy bộ dạng này của anh, xấu hổ lắm à?

- Lần đầu tiên anh khóc, là lúc này, ngay trước mặt em!

Kể cả khi Alice bỏ anh đi, cũng không luôn à? Tôi có nên tự hào không nhỉ.

- Khờ này! - Tôi kéo nhẹ mũi anh, mỉm cười - Khóc trước mặt người mình yêu thì có gì phải xấu hổ?

- Phải. - Lần này thì Mark cúi xuống, hôn nhẹ vào môi tôi. - Trời lạnh rồi, vào trong xe thôi.

Sau đó có lẽ vì quá mệt mỏi nên tôi đã ngủ thiếp đi. Sau này nghe Mark kể lại tôi mới biết, lúc đó chân anh chính là gối đầu của tôi, áo khoác anh chính là tấm chăn của tôi. Cứ như vậy, anh ngắm nhìn tôi cho đến sáng.

Vậy là tôi đã để mặc anh với nỗi cô đơn trọn cả một đêm dài...

9. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 9: Anh Ở Đâu, Khi Em Đau Đớn? (9)

Ấy vậy mà cuộc đời không bao giờ trải đầy màu hồng các bạn ạ. Chẳng biết điều này có liên quan gì đến việc tôi thích màu đen hay không?

Mọi chuyện đã trật hẳn đường ray trong ngày lễ tốt nghiệp của học sinh khóa IX, tức là buổi tiệc kết thúc niên khóa của Hạo Ân...

Tôi được mời đến với danh nghĩa là cựu học sinh và cũng là đại diện cho tập đoàn Tần Khanh. Trước đây ba tôi đã từng đầu tư một khoản tiền lớn vào trường, vì tôi theo học ở đây. Mọi người nói buổi tiệc chia tay này, sẽ thâm đêm đấy.

Vốn dĩ, anh sẽ đi theo bảo vệ tôi. Nhưng rồi có một cuộc điện thoại gọi đến, cắt ngang câu chuyện:

- Bệnh tình của Alice chuyển biến xấu rồi... - Cúp máy, Mark như mất hồn, nhìn tôi.
- Vậy thì anh mau đến đó đi! - Tôi giục.
- Nhưng còn em?
- Đừng lo, đây chỉ là một buổi tiệc bình thường thôi mà!
- Sẽ có rượu, em không được uống, có biết không?
- Được.
- Nếu thấy có điều gì đó bất ổn, hãy gọi cho anh ngay nhé. - Mark giúp tôi mở cửa xe, bước ra ngoài.
- Được, anh đi đi. Em thấy lo cho cô ấy quá...
- Hôn anh một cái nào!
- Hừm... - Tôi kiễng chân, hôn vào má anh, nhẹ nhàng.

Tức thì, mọi người ở đâu bước đến. Mỗi người một câu, không rõ là ngưỡng mộ hay trêu đùa:

- A, bạn trai của chị à, San Ni?
- Lãng mạn quá đi mất...

Những cô gái, học cùng khóa với Hạo Ân. Chắc họ đã biết chuyện cậu ấy theo đuổi tôi. Nên bây giờ gặp đúng tình huống này, chọc ghẹo cũng phải.

Có lẽ là Mark đã kịp kéo cửa kính và rời đi trước khi mọi người nhìn thấy mặt. Tôi không để ý gì đến nhóm người kia nữa. Thế là rảo bước đi vào trong.

Alice cô ấy có sao không nhỉ? Nghe ngữ điệu lúc này từ Mark, chắc là không ổn rồi.

Buổi tiệc chia tay thật là hoành tráng, trang trí lung linh chẳng khác gì các buổi tiệc chiêu đãi khách hàng mà Mark hay dẫn tôi đi với vai trò là bạn đồng hành của người được toàn quyền quyết định mọi chuyện lớn nhỏ của Tần Khanh.

- San Ni, chúc mừng tôi tốt nghiệp nào! - Hạo Ân từ đâu bước đến đưa cho tôi ly rượu màu vàng chanh vẫn còn đang sủi bọt.
- Thôi, không uống được rượu. - Tôi xua tay, không có Mark ở đây, chẳng may xảy ra chuyện gì...
- Chị trước giờ vẫn luôn từ chối tôi. - Động tác Hạo Ân có chút khựng lại - Kể cả bây giờ cũng không thêm nể mặt?
- Hừm... - Tôi cầm lấy ly rượu, hôm nay dù sao cũng là buổi gặp mặt cuối cùng, không nên quá cứng nhắc.

Với lại lúc này Hạo Ân lịch sự thế cơ mà. Không còn xưng hô kì cục như trước nữa.

- Bây giờ thì chị làm gì, San Ni?

- Tôi đến Tần Khanh làm việc với vai trò thư ký thôi...

- Sao cơ? Con gái chủ tịch mà chỉ làm thư ký thôi á? - Hạo Ân tròn mắt nhìn tôi - Có phải cái tên được bác Thụy Phương ủy quyền kia ức hiếp chị không?

- Đừng nói vậy! Vì tôi chưa có kinh nghiệm, phải từ thấp đi lên.

Đúng, tôi chẳng muốn bị người khác nói là mình nhờ vào danh nghĩa con gái chủ tịch tập đoàn.

Này giờ không để ý, chúng tôi cứ nói chuyện, Hạo Ân cứ rót rượu đưa cho tôi. Như bị thôi miên vậy, đến khi nhìn lại, ôi trời, tôi đã uống cạn những ba ly?

- Tôi muốn đi về... - Lấy điện thoại ra, định rằng sẽ gọi ngay cho Mark.

Nhưng rồi vẫn không gọi, vì tôi không biết, bây giờ Alice đã đỡ hơn chưa?

Nhờ đâu lại phiền anh phải chạy tới chạy lui, tội cho anh lắm...

- Để tôi đưa chị về! - Hạo Ân ngỏ lời, giúp tôi cất ly rượu đi.

- Không cần! - Tôi xua tay - Một mình tôi, tự về được.

Nói rồi tôi bước đi. Nhưng đôi chân chợt loạn choạng, ngã nhào ra phía trước.

- Chị xem, đã say đến như vậy. - Hạo Ân kịp đỡ lấy tôi - Để tôi đưa chị về, nha!

-...

Không đợi tôi trả lời, cậu ấy dìu tôi ra xe.

Bản thân đã lơ đãng vì rượu. Tôi lơ đãng nghe được cuộc đối thoại giữa Hạo Ân và người tài xế:

- Thiếu gia, cậu muốn đi đâu?

- Về Lâm gia!

- Nhưng còn cô gái này?

- Đã bảo ông là về Lâm gia. Sao lời thôi vậy?

-...

*

Tôi được một bàn tay nào đó bế lên. Năm nay tôi đã hai mươi, nhưng vẫn còn nhẹ cân lắm.

- Tôi muốn về nhà... - Giọng tôi bắt đầu lè nhè, vùng vẫy - Cậu đưa tôi đi đâu vậy?

- Đã về nhà rồi đó thôi! - Hạo Ân ngang nhiên hôn vào má tôi, khẽ nở nụ cười.

Càng nhìn càng thấy không giống, nhà tôi không hề có kiểu kiến trúc như thế này.

Tôi được đặt trên một chiếc giường rộng lớn. Hạo Ân giúp tôi cởi giày. Sau đó, cậu ấy bắt đầu... hôn tôi.

- Khốn nạn! Cậu làm cái trò gì vậy? - Tôi tát Hạo Ân một cái đau điếng, cú tát của người say.

- Em yêu chị, San Ni! - Hạo Ân tóm được cánh tay tôi, hùng hổ tuyên bố.

- Nhưng tôi không yêu cậu, cậu thừa biết điều đó mà... - Tôi cắn môi, hiện tại thì bản thân đang vô cùng sợ hãi.

- Tình cảm thì có thể từ từ vun đắp. Không sao, em đợi! - Một bên vai áo của tôi đã bị kéo xuống, Hạo Ân dần dần chiếm lấy vai tôi.

- Cậu say rồi! - Tim tôi đau đớn, nước mắt cũng bắt đầu tràn ra - Tôi đã làm gì đắc tội với cậu đâu?

- Yên lặng! Bây giờ chị chồng cự cũng chẳng có tác dụng gì đâu. - Chiếc váy xinh đẹp đã bị bàn tay dơ bẩn ấy vứt xuống sàn nhà, không một chút thương tiếc.

- Mark... Mark... anh ở đâu? - Tôi vô thức gọi tên anh. Kéo chiếc túi xách lại, tôi đã bắt được chiếc điện thoại rồi.

Tôi phải gọi cho anh...

- Chị định làm gì? - Hạo Ân kịp nhìn thấy hành động của tôi, ngay lập tức giành được chiếc điện rồi thoại quăng vào một góc nào đó, tôi nghe tiếng nó vỡ tan tành - Cơ bản là không có tác dụng gì đâu!

- Làm ơn, Hạo Ân. Hãy tha cho tôi... - Tôi ra sức cầu xin. Nước mắt giàn giụa, môi dưới cũng đã bị hàm răng cắn chặt, đến bật cả máu tươi.

- San Ni, chị luôn luôn xinh đẹp! - Hạo Ân dần dần làm chủ cơ thể tôi. Bản thân tôi như một trang giấy mỏng manh, bỗng dưng bị một loại mực đen vậy bản.

Đau đớn, tim tôi như bị bóp chặt, cơ hồ đã bị vỡ ra thành hàng ngàn mảnh vụn. Mảnh vỡ trôi theo dòng máu, găm chặt khắp nơi, khắp mọi góc ngách trong cơ thể này.

Mark, vì sao anh không ở đây? Em mong chờ anh biết chừng nào.

Chắc có lẽ, bây giờ anh đang ở bên Alice. Đau lòng theo dõi cô gái điên dại ấy bị tiêm từng liều thuốc điều trị vào người?

Có không? Anh có đau lòng vì cô ấy không? Nếu có thì còn em, anh có đau lòng khi nhìn thấy em như vậy?

Mark... xin lỗi...

*

Mơ màng mở mắt, tôi bị đánh thức bởi tiếng la mắng của ai đó dội vào:

- Cái thằng khốn nạn này! Ai cho phép mày làm như vậy với con bé?

-...

- Tại sao mày lại hành động thiếu suy nghĩ thế kia? - Tiếng người đàn ông ấy như điên cuồng hơn - Mày có biết đó là con gái của Tiểu Thuần không hả?

-...

- Rồi còn Vân Du nữa, cô ấy sẽ như thế nào khi ở trên thiên đàng, lại biết rằng đứa con trai bảo bối của mình làm ra loại chuyện như vậy?

-...

- Đi về thôi, mày sẽ phải giải thích cho cái hành động khốn nạn kia khi ba mẹ con bé trở về.

-...

Giọng nói nghe quen thuộc quá, có lẽ nào là chú Uy Vũ không - người mà lúc tôi còn nhỏ chú đã mang về, nuôi nấng cho đến khi tôi lên ba tuổi?

Lâu rồi không gặp, chú có khỏe không? Con trai Hạo Ân của chú vẫn học giỏi chứ? Lúc trước cậu ấy hay đến lớp tìm con, hay kể những câu chuyện trên trời dưới đất lắm đấy.

Nhưng tối qua, không hiểu sao cậu ấy lại làm con đau...

Tim con đau quá, cả trong lòng cũng thật là đau nữa...

Hãy da, lại suy nghĩ nhiều rồi. Tôi vẫn đang ở trong nhà của mình đó thôi, ngay tại đây, trên chiếc giường công chúa quen thuộc này.

Sao bỗng dưng lại thấy buồn ngủ thế nhỉ? Có lẽ nên ngủ một chút đi thôi...

10. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 10: Nửa Lời, Không Hề Hế Môi (10)

Tôi cảm thấy bản thân mình thật là tệ hại.

Chính tôi, đã tự tay chà đạp lên tình yêu của Mark và cả tình yêu của chính mình mất rồi.

Không biết bằng cách nào mà tôi lại nghĩ mọi chuyện xảy ra đêm qua chỉ là một giấc mơ thôi nhỉ? Vì khi tỉnh dậy, tôi vẫn ở ngay đây, trong nhà mình.

Mark, em xin lỗi...

*

Cửa phòng chợt mở ra, người đàn ông đang đứng trước mặt này đây vẫn cứ nhìn tôi, ân cần.

- Anh đã đến trường nhưng không thấy em ở đó. Về nhà khi nào vậy?

-...

Tôi vẫn nằm yên trên giường, im lặng nhìn anh. Mark cởi áo khoác ngoài rồi mặc lên giá như thường lệ. Sau đó, anh ngồi xuống cạnh tôi:

- Alice vẫn chưa khỏe lại. - Ánh mắt kia chợt nhìn xa xăm - Cô ấy đã mắc phải triệu chứng Rối loạn cưỡng chế rồi...

-...

- Bác sĩ nói tình hình ngày càng nghiêm trọng hơn...

-...

- Anh không biết mình nên làm gì bây giờ nữa.

-...

Như nhận ra có điều bất thường, Mark nhìn tôi, rồi giúp tôi vén đi mớ tóc rơi lòa xòa trên trán:

- San Ni, sao vậy? Có chuyện gì không vui à?

-... - Đẩy bàn tay đang đặt trên trán mình ra, bây giờ tôi cảm thấy mình không còn xứng đáng với những cử chỉ ân cần này nữa.

- Em giận vì anh không đón được em sao? - Mark ngạc nhiên - Nhưng do em đã về trước mà.

Rõ ràng là anh có đến, trước cả giờ tàn tiệc nữa kia...

Tôi bật khóc, ước gì tôi gọi cho anh sớm hơn. Có như vậy, mọi chuyện sẽ không đi đến nông nổi này.

Bàn tay nào đó lúng túng muốn lau đi những giọt nước mắt đang vươn trên đôi gò má tôi, nhưng chính tôi, một lần nữa lại muốn khước từ, chối bỏ nó.

- Em làm sao vậy? Anh thật không hiểu nha...

-... - Thật sự không muốn nghe thêm bất kỳ điều gì nữa, chiếc chăn đã được tôi vội vã kéo qua khỏi đầu.

- Anh không biết mình đã làm gì sai. Nhưng anh vẫn sẽ xin lỗi nếu như có vô ý làm cho em buồn...

-...

- Ngủ thêm chút đi, một lúc nữa thức dậy là em phải ăn sáng ngay đấy!

Sau đó, tôi nghe có tiếng cửa phòng đóng lại, giống như tiếng lòng tôi, cũng đã khép lại rồi...

Chắc Mark lại đi chuẩn bị bữa ăn như thường lệ, anh vẫn là anh, chỉ có mỗi tôi là đổi khác.

Tại sao, mọi chuyện lại thành ra thế này?

*

Lạch cạch, có tiếng cánh cửa mở ra, đã là lần thứ tư rồi.

- Bữa trưa em không ăn, cả bữa tối cũng chẳng hề động đến. San Ni mau nói cho anh biết, rốt cuộc đã có chuyện gì? - Mark đặt khay thức ăn mới xuống bàn, cạnh chiếc khay cũ đã lạnh tanh, khô cứng.

-...

Ăn làm sao được khi mà tôi chỉ muốn chết đi cho xong nhỉ!

- Anh đã rất đau đầu vì chuyện của Alice, bây giờ thì đến lượt em. Thực sự là muốn phát điên lên mà. - Mark vò đầu, tôi thấy vẻ mặt của anh đang cực kỳ khổ sở.

Nhưng làm thế nào để tôi có thể mở lời với anh được đây?

- Có chuyện gì thì em cũng phải nói ra để anh còn biết đường giải quyết chứ?

-...

- San Ni, em vẫn ổn, đúng không?

Không hiểu sao tôi lại với tay tắt đèn, giống như mình đang rất muốn đi ngủ vậy.

Nhưng cuối cùng vẫn là không ngủ được. Ánh mắt tuy khép hờ, nhưng vẫn còn một khe hở, vì muốn được nhìn anh.

Mark vẫn im lặng ngồi ở góc giường. Tuyệt nhiên không hề nói thêm bất kì điều gì nữa. Anh à, hãy thứ lỗi cho em...

Rồi anh uống rượu, tôi không rõ là anh đã uống bao nhiêu, nhưng cứ cầm chai rượu trên tay là ừng ực, ừng ực...

Tôi thấy cứ mỗi một lúc, anh lại nhìn tôi, ánh mắt vô vọng mơ hồ, là đau lòng cũng là bất lực.

Thực sự là tôi rất muốn kể cho anh biết tất cả mọi chuyện. Tôi sẽ được sà vào lòng anh, lại nghe anh cưng nựng, vỗ về.

Nhưng cuối cùng, can đảm để nói ra, cơ bản là không hề có. Một chút cũng không!

Tôi và anh, không ai nói với ai câu nào. Nhưng chúng tôi đã thức cùng nhau, nhìn nhau trong im lặng.

Anh buồn bã, lòng tôi càng thấy nhói đau.

Chúng tôi, là cả đêm không ngủ...

*

Một buổi sáng nào đó, tôi bị đánh thức bởi tiếng đập cửa liên hồi. Tôi thấy Mark bước ra mở cửa, rồi bỗng dưng anh bị đánh ngã lăn ra sàn.

Là lão Tần sao?

- Cậu trông nom con bé kiểu gì mà lại để nó gặp phải loại chuyện như vậy hả? - Ba tôi lại nắm cổ áo Mark, kéo anh đứng dậy, sừng sững sộ sộ hét vào mặt anh.

Tiểu Thuần mẹ tôi thì chạy đến bên giường, bà ôm lấy tôi, vội vã.

- Thiếu gia, đã có chuyện gì? - Mark vẫn rất ngạc nhiên - Sao hai người lại đột ngột về đây?

- Cái quái gì đang xảy ra vậy? - Lão Tần vẫn liên tục đâm vào người anh - Tại sao đến bây giờ vẫn đứng đưng thế kia?

- San Ni, ba mẹ xin lỗi. Chúng ta không nên để cho con sống tự lập một mình... - Mẹ ôm lấy tôi, rồi hôn lên tóc tôi, buồn bã.

Tôi ra sức lắc đầu, trong chuyện này không ai có lỗi cả. Tất cả lỗi là ở tôi.

- Thiếu gia! Tôi thực sự không biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? - Mark lồm cồm ngồi dậy sau những cú đánh tường chừng như chết đi sống lại của ba tôi, vẻ mặt vẫn là ngạc nhiên muôn thuở.

- Cậu có biết con trai Lâm Uy Vũ đã làm chuyện không nên làm với con bé rồi không? - Lão Tần vừa nói vừa nghiêng răng, như là muốn ăn tươi nuốt sống kẻ đang đứng trước mặt mình.

- Chuyện... chuyện không... nên làm... - Anh lấp bắp không thể nói thành lời, rồi ánh mắt ấy chợt nhìn sang tôi, vô lực.

- Cậu trông nom nó thế nào vậy hả? Tôi có phải đã tin tưởng nhầm người rồi không?

- Thiếu gia, tôi xin lỗi! - Mark cúi đầu, cả người chợt run lên bần bật. Sau đó, anh bước thẳng ra ngoài, bàn tay vẫn cứ run run, run run.

-... - Mark, tôi định gọi anh, nhưng sao chẳng nói được lời nào.

Ba tôi ngồi xuống bên cạnh, bàn tay ông ấy nắm chặt lấy tay tôi:

- San Ni, ba ba xin lỗi. Nếu lúc trước ba mẹ không chiều theo quyết định muốn sống tự lập của con thì...

Câu nói của ông chợt dừng lại vì tiếng khóc bất ngờ của mẹ tôi, thế là hốt hoảng:

- Thuần, em đừng khóc! Con bé đã như vậy rồi, em phải là chỗ dựa, có biết không?

Mẹ tôi gạt đầu, gạt đi những giọt nước mắt kia. Tôi luôn ngưỡng mộ họ, và trước đó bản thân đã từng nghĩ rằng mình cũng sẽ giống như thế này, khi yêu anh.

- Anh sẽ lật tung cả Lâm gia lên, cùng lắm thì đốt luôn căn nhà của hai thằng điên đó để đòi lại công bằng cho con gái mình! - Ba tôi cuộn chặt bàn tay lại, gần mạnh xuống giường.

- Thụy Phương, bình tĩnh lại đi. Dù sao cũng là chỗ quen biết...

- Cái tên họ Lâm to xác ấy, chẳng phải chúng ta đã lập hôn ước từ trước rồi sao? Vì sao con trai nó lại nóng lòng làm ra loại chuyện xằng bậy như vậy được?

Tôi, không khóc được nữa rồi.

Một người bước vào, cung kính nói với ba tôi rằng có Lâm thiếu gia và con trai nào đó đến tìm gặp.

- Đến rồi à? - Ba tôi đứng dậy, cười khẩy - Được lắm!

- Con có muốn ra ngoài đó không? - Tiểu Thuần nhìn tôi, hỏi.

Tôi lắc đầu, thật sự là chẳng muốn đi. Tôi chỉ cần yên tĩnh một mình, ngay bây giờ, tại đây.

- Được rồi, để ba mẹ ra mặt giúp con. - Lão Tần đỡ tôi nằm lại giường, ông cẩn thận đắp chăn lại cho tôi - Nghỉ ngơi đi nhé, cục cưng.

Thế là hai người họ lặng lẽ bước ra ngoài.

Mark đã biết chuyện rồi, tự hỏi với lòng rằng anh đã nghĩ gì về tôi?

Lại bỏ đi đâu vậy? Rồi anh sẽ trở về, đúng chứ?

Em nhớ anh, và cả yêu anh nữa...

Dù cho bây giờ, chúng ta, có lẽ đã cách xa!

11. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 11: Im Lặng, Là Một Sự Dày Vò (11)

Tôi cảm thấy bản thân mình thật là tệ hại.

Chính tôi, đã tự tay chà đạp lên tình yêu của Mark và cả tình yêu của chính mình mất rồi.

Không biết bằng cách nào mà tôi lại nghĩ mọi chuyện xảy ra đêm qua chỉ là một giấc mơ thôi nhỉ? Vì khi tỉnh dậy, tôi vẫn ở ngay đây, trong nhà mình.

Mark, em xin lỗi...

*

Cửa phòng chợt mở ra, người đàn ông đang đứng trước mặt này đây vẫn cứ nhìn tôi, ân cần.

- Anh đã đến trường nhưng không thấy em ở đó. Về nhà khi nào vậy?

-...

Tôi vẫn nằm yên trên giường, im lặng nhìn anh. Mark cởi áo khoác ngoài rồi mặc lên giá như thường lệ. Sau đó, anh ngồi xuống cạnh tôi:

- Alice vẫn chưa khỏe lại. - Ánh mắt kia chợt nhìn xa xăm - Cô ấy đã mắc phải triệu chứng Rối loạn cưỡng chế rồi...

-...

- Bác sĩ nói tình hình ngày càng nghiêm trọng hơn...

-...

- Anh không biết mình nên làm gì bây giờ nữa.

-...

Như nhận ra có điều bất thường, Mark nhìn tôi, rồi giúp tôi vén đi mớ tóc rơi lòa xòa trên trán:

- San Ni, sao vậy? Có chuyện gì không vui à?

-... - Đẩy bàn tay đang đặt trên trán mình ra, bây giờ tôi cảm thấy mình không còn xứng đáng với những cử chỉ ân cần này nữa.

- Em giận vì anh không đón được em sao? - Mark ngạc nhiên - Nhưng do em đã về trước mà.

Rõ ràng là anh có đến, trước cả giờ tàn tiệc nữa kia...

Tôi bật khóc, ước gì tôi gọi cho anh sớm hơn. Có như vậy, mọi chuyện sẽ không đi đến nông nổi này.

Bàn tay nào đó lúng túng muốn lau đi những giọt nước mắt đang vươn trên đôi gò má tôi, nhưng chính tôi, một lần nữa lại muốn khước từ, chối bỏ nó.

- Em làm sao vậy? Anh thật không hiểu nha...

-... - Thật sự không muốn nghe thêm bất kỳ điều gì nữa, chiếc chăn đã được tôi vội vã kéo qua khỏi đầu.

- Anh không biết mình đã làm gì sai. Nhưng anh vẫn sẽ xin lỗi nếu như có vô ý làm cho em buồn...

-...

- Ngủ thêm chút đi, một lúc nữa thức dậy là em phải ăn sáng ngay đấy!

Sau đó, tôi nghe có tiếng cửa phòng đóng lại, giống như tiếng lòng tôi, cũng đã khép lại rồi...

Chắc Mark lại đi chuẩn bị bữa ăn như thường lệ, anh vẫn là anh, chỉ có mỗi tôi là đổi khác.

Tại sao, mọi chuyện lại thành ra thế này?

*

Lạch cạch, có tiếng cánh cửa mở ra, đã là lần thứ tư rồi.

- Bữa trưa em không ăn, cả bữa tối cũng chẳng hề động đến. San Ni mau nói cho anh biết, rốt cuộc đã có chuyện gì? - Mark đặt khay thức ăn mới xuống bàn, cạnh chiếc khay cũ đã lạnh tanh, khô cứng.

-...

Ăn làm sao được khi mà tôi chỉ muốn chết đi cho xong nhỉ!

- Anh đã rất đau đầu vì chuyện của Alice, bây giờ thì đến lượt em. Thực sự là muốn phát điên lên mà. - Mark vò đầu, tôi thấy vẻ mặt của anh đang cực kỳ khổ sở.

Nhưng làm thế nào để tôi có thể mở lời với anh được đây?

- Có chuyện gì thì em cũng phải nói ra để anh còn biết đường giải quyết chứ?

-...

- San Ni, em vẫn ổn, đúng không?

Không hiểu sao tôi lại với tay tắt đèn, giống như mình đang rất muốn đi ngủ vậy.

Nhưng cuối cùng vẫn là không ngủ được. Ánh mắt tuy khép hờ, nhưng vẫn còn một khe hở, vì muốn được nhìn anh.

Mark vẫn im lặng ngồi ở góc giường. Tuyệt nhiên không hề nói thêm bất kì điều gì nữa. Anh à, hãy thứ lỗi cho em...

Rồi anh uống rượu, tôi không rõ là anh đã uống bao nhiêu, nhưng cứ cầm chai rượu trên tay là ừng ực, ừng ực...

Tôi thấy cứ mỗi một lúc, anh lại nhìn tôi, ánh mắt vô vọng mơ hồ, là đau lòng cũng là bất lực.

Thực sự là tôi rất muốn kể cho anh biết tất cả mọi chuyện. Tôi sẽ được sà vào lòng anh, lại nghe anh cưng nựng, vỗ về.

Nhưng cuối cùng, can đảm để nói ra, cơ bản là không hề có. Một chút cũng không!

Tôi và anh, không ai nói với ai câu nào. Nhưng chúng tôi đã thức cùng nhau, nhìn nhau trong im lặng.

Anh buồn bã, lòng tôi càng thấy nhói đau.

Chúng tôi, là cả đêm không ngủ...

*

Một buổi sáng nào đó, tôi bị đánh thức bởi tiếng đập cửa liên hồi. Tôi thấy Mark bước ra mở cửa, rồi bỗng dưng anh bị đánh ngã lăn ra sàn.

Là lão Tần sao?

- Cậu trông nom con bé kiểu gì mà lại để nó gặp phải loại chuyện như vậy hả? - Ba tôi lại nắm cổ áo Mark, kéo anh đứng dậy, sừng sững sộ sộ hét vào mặt anh.

Tiểu Thuần mẹ tôi thì chạy đến bên giường, bà ôm lấy tôi, vội vã.

- Thiếu gia, đã có chuyện gì? - Mark vẫn rất ngạc nhiên - Sao hai người lại đột ngột về đây?

- Cái quái gì đang xảy ra vậy? - Lão Tần vẫn liên tục đâm vào người anh - Tại sao đến bây giờ vẫn đứng đưng thế kia?

- San Ni, ba mẹ xin lỗi. Chúng ta không nên để cho con sống tự lập một mình... - Mẹ ôm lấy tôi, bà hôn lên tóc tôi, buồn bã.

Tôi ra sức lắc đầu, trong chuyện này không ai có lỗi cả. Tất cả lỗi là ở tôi.

- Thiếu gia! Tôi thực sự không biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? - Mark lồm cồm ngồi dậy sau những cú đánh tường chừng như chết đi sống lại của ba tôi, vẻ mặt vẫn là ngạc nhiên muôn thuở.

- Cậu có biết con trai Lâm Uy Vũ đã làm chuyện không nên làm với con bé rồi không? - Lão Tần vừa nói vừa nghiêng rặng, như là muốn ăn tươi nuốt sống kẻ đang đứng trước mặt mình.

- Chuyện... chuyện không... nên làm... - Anh lấp bắp không thể nói thành lời, rồi ánh mắt ấy chợt nhìn sang tôi, vô lực.

- Cậu trông nom nó thế nào vậy hả? Tôi có phải đã tin tưởng nhầm người rồi không?

- Thiếu gia, tôi xin lỗi! - Mark cúi đầu, cả người chợt run lên bần bật. Sau đó, anh bước thẳng ra ngoài, bàn tay vẫn cứ run run, run run.

- ... - Mark, tôi định gọi anh, nhưng sao chẳng nói được lời nào.

Ba tôi ngồi xuống bên cạnh, bàn tay ông ấy nắm chặt lấy tay tôi:

- San Ni, ba ba xin lỗi. Nếu lúc trước ba mẹ không chiều theo quyết định muốn sống tự lập của con thì...
 Câu nói của ông chợt dừng lại vì tiếng khóc bất ngờ của mẹ tôi, thế là hốt hoảng:

- Thuần, em đừng khóc! Con bé đã như vậy rồi, em phải là chỗ dựa, có biết không?

Mẹ tôi gạt đầu, gạt đi những giọt nước mắt kia. Tôi luôn ngưỡng mộ họ, và trước đó bản thân đã từng nghĩ rằng mình cũng sẽ giống như thế này, khi yêu anh.

- Anh sẽ lật tung cả Lâm gia lên, cùng lắm thì đốt luôn căn nhà của hai thằng điên đó để đòi lại công bằng cho con gái mình! - Ba tôi cuộn chặt bàn tay lại, gần mạnh xuống giường.

- Thụy Phương, bình tĩnh lại đi. Dù sao cũng là chỗ quen biết...

- Cái tên họ Lâm to xác ấy, chẳng phải chúng ta đã lập hôn ước từ trước rồi sao? Vì sao con trai nó lại nóng lòng làm ra loại chuyện xằng bậy như vậy được?

Tôi, không khóc được nữa rồi.

Một người bước vào, cung kính nói với ba tôi rằng có Lâm thiếu gia và con trai nào đó đến tìm gặp.

- Đến rồi à? - Ba tôi đứng dậy, cười khẩy - Được lắm!

- Con có muốn ra ngoài đó không? - Tiểu Thuần nhìn tôi, hỏi.

Tôi lắc đầu, thật sự là chẳng muốn đi. Tôi chỉ cần yên tĩnh một mình, ngay bây giờ, tại đây.

- Được rồi, để ba mẹ ra mặt giúp con. - Lão Tần đỡ tôi nằm lại giường, ông cẩn thận đắp chăn lại cho tôi - Nghỉ ngơi đi nhé, cục cưng.

Thế là hai người họ lặng lẽ bước ra ngoài.

Mark đã biết chuyện rồi, tự hỏi với lòng rằng anh đã nghĩ gì về tôi?

Lại bỏ đi đâu vậy? Rồi anh sẽ trở về, đúng chứ?

Em nhớ anh, và cả yêu anh nữa...

Dù cho bây giờ, chúng ta, có lẽ đã cách xa!

12. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 12: Gloomy Wedding (12)

Tôi đồng ý gả cho Hạo Ân, nhưng không vì lí do nào cả.
 Không vì Mark, cũng chẳng phải vì tôi.

Váy áo, trang sức, nếu như chúng được đặt vào một hoàn cảnh thích hợp nào đó sẽ trở nên xinh đẹp vô cùng. Nhưng bây giờ tất cả đối với tôi, chẳng là gì cả.

- San Ni, không thích sao? - Hạo Ân rõ ràng là lúng túng, vì thái độ lạnh nhạt muôn thuở của tôi.

-...

- Hay là mỗi loại chúng ta mua một ít, mang về nhà rồi từ từ chọn? - Cậu ấy đã đặt rất nhiều váy áo trước mắt kia, nhưng đối với tôi, là không có tâm trạng.

-...

- Được rồi. - Hạo Ân quay sang cô nhân viên đang tỏ ra một loại thái độ ngạc nhiên lạ kỳ - Cái này, cái này và cả cái này nữa, gói lại cho tôi.

- Vâng, thưa Lâm thiếu gia. - Cô ấy vâng dạ làm ngay, chắc có lẽ chưa từng thấy qua khung cảnh đi thử áo cưới nào lạnh lẽo như vậy.

*

Vào một buổi chiều đẹp trời trước ngày cưới nào đó, tất cả mọi thứ đều được gửi đến Tần Khanh.

- Ngày mai làm cô dâu rồi, có thể nào vui vẻ một chút không? - Tiểu Thuần ngồi bên cạnh, tay bà cứ vuốt nhẹ mái tóc của tôi.

- Khó chịu như vậy, hay là hủy hôn đi! - Lão Tần gục đầu lên vai mẹ tôi, hạ giọng nói.

- Anh, sao lại thế được?

- Em không thấy sao? Con bé có vui vẻ gì đâu nhỉ?

- Nhưng là...

- Ba, mẹ. Con không sao! - Tôi bỗng mở lời, cắt ngang câu chuyện hãy còn đang gượng gạo.

Cuộc đời mà, chẳng bao giờ được như ta mong muốn, phải không? Có khi, nhờ những bước ngoặt như thế ta mới thôi mộng mơ về một loại tình yêu vĩnh cửu chỉ xuất hiện trong tưởng tượng vô hình.

- Thiếu gia, tôi đã về. - Tiếng ai đó cung kính dạ thưa, làm cho tôi giật mình, bừng tỉnh.

- Mark, lâu rồi không gặp! - Ba tôi nhìn lên, ra hiệu bảo anh ngồi.

- Xin lỗi thiếu gia, tôi đã vướng phải một vài chuyện cần làm. - Nói rồi anh chìa ra một tập hồ sơ - Đây, tất cả tôi đã chuẩn bị xong.

- Uhm, Mark, cậu vất vả rồi.

- Được, tôi xin phép.

Nói rồi, anh rời đi. Từ đầu đến cuối vẫn không hề nhìn tôi một chút. Đây là loại thái độ gì vậy ha?

Từ khi xảy ra chuyện, đây là lần thứ hai tôi thấy Mark có mặt ở Tần Khanh, thời gian còn lại thì đi đâu mất dạng.

- Ba, đây là gì? - Cầm lấy tập hồ sơ trên bàn, tôi tò mò hỏi.

- Con xem đi.

Giấy Chuyển nhượng tư cách sở hữu tập đoàn Công nghệ Tần Khanh?

Người giao chuyển: Mark Jr.

Người nhận: Tần San Ni.

- Ba ba, cái này là sao? - Tôi bị dọa cho một phen suýt ngất, giấy tờ gì chứ, vừa cầm đã cảm thấy không vui.

- Uhm, con đã đủ trưởng thành. Tập đoàn Tần Khanh bây giờ là của con.

- Nhưng, còn Mark?

- Cậu ấy sẽ rời đi, chắc bây giờ đang thu dọn đồ đạc... - Dung đưa tách trà trên tay, lão Tần ung dung nói.

- Sao ba không nói sớm? - Tôi bực mình đứng dậy ngay, nếu không hỏi tôi còn nghĩ là Mark đang ở trong phòng nghỉ ngơi gì đấy.

- Ô, hay nhỉ? - Ba tôi tỏ ra thái độ ngạc nhiên vô tội - Con đã hỏi lúc nào đâu?

Thế là tôi chạy ngay vào phòng. Căn phòng xinh đẹp từng một thời chỉ có Mark và tôi, đã từng chứa biết bao kỉ niệm của một thời thanh xuân non trẻ.

- Mark, vì sao lại làm như vậy? - Thấy anh đang lặng lẽ sắp xếp đồ đạc vào vali, tôi lập tức chạy đến, hỏi.

-...

- Không phải anh thừa biết, những thứ này không thích hợp với em sao? - Tôi chìa tập hồ sơ lúc nãy ra, tỏ ý không hài lòng.

-...

- Anh chính là muốn cắt đứt mọi thứ liên quan đến em à?

-...

- Thứ này, em không cần nữa. - Tập hồ sơ vô tội bị tôi xé toạc làm đôi, không một chút lưu tình.

-... - Mark vẫn lặng yên thu dọn đồ đạc. Ngay cả cái nhìn vội vã, cũng không chịu gửi cho tôi.

Tức giận thật đấy, thế là tôi chạy đến chỗ anh ngồi lôi hết quần áo ra, làm cho tất cả vương vãi đầy giường.

- Mark, mau trả lời em!

- Tiểu thư, chúc mừng lễ cưới!

Sững sờ, tôi biết phải đối mặt thế nào đây?

-...

- Tần Khanh là của cô, hiện tại tôi đã hết nhiệm vụ.

- Anh... anh có thôi làm em đau lòng?

- Tôi xin phép. - Sau khi vội vã dọn hết số quần áo một cách không trật tự vào lại vali, anh bước ra khỏi cửa.

- Mark! Tiệc cưới ngày mai, có đến không? - Tôi cũng chẳng biết mình đang muốn nói gì nữa, chỉ sợ anh sẽ rời đi.

- Người cô sắp lấy là Lâm thiếu gia. Đừng nên để chuyện khác tác động... - Vẫn là nụ cười ấy, nhưng sao tôi lại thấy quá đau lòng?

- Thực sự đã không còn yêu em? - Tôi cắn môi, cố kìm cho dòng nước mắt không phải tuôn trào.

- Xin lỗi, tôi còn có việc. Thành tâm chúc phúc cho cô.

Tôi muốn nghe anh nói, nhưng không phải những câu đấng chất như vậy mà.

"Xoảng!" - Tôi muốn đập nát tất cả mọi thứ ở đây, ngay tại căn phòng chứa đầy rẫy những câu chuyện buồn bã này. Vô ý sao tôi lại cầm ngay chậu xương rồng Lục bảo, ném mạnh xuống sàn nhà lạnh lẽo, buốt đau.

Chậu hoa bằng sứ vỡ tan rồi.

- Anh đã vô tình như vậy thì thôi, những thứ này, không cần giữ lại làm gì nữa.

Chỉ thêm đau lòng.

Tôi thấy ánh mắt anh căng thẳng nhìn tôi. Nhưng vẻ mặt vẫn là điềm nhiên, không động tĩnh.

- Kể cả hoa cũng không thể có, chẳng phải là rất vô dụng hay sao? - Tôi khóc thật, xương rồng Lục bảo không nở hoa, cũng giống như tình yêu giữa anh và tôi mãi mãi cũng không có kết quả vậy.

Tim tôi đã vỡ vụn theo chiếc chậu xinh đẹp lúc này mất rồi. Anh không quyến luyến, tôi cũng chẳng vấn vương.

- Hi vọng anh sẽ vui vẻ với quyết định của mình! - Nói rồi, tôi chạy thẳng ra ngoài, không còn quan tâm đến mọi thứ ở sau lưng nữa.

Sau lưng, hãy xem là quá khứ đi thôi...

Vì tôi, làm gì xứng đáng với anh nữa chứ!

*

Ngày cưới, người ta vui vẻ, chỉ tôi thì buồn.

Vốn dĩ tôi quyết định như vậy một phần cũng vì muốn xem thử thái độ của Mark. Nào ngờ đâu, con người lạnh nhạt ấy một chút biểu cảm cũng không hề lộ ra.

Chắc là chẳng ai như tôi đâu nhỉ? Ngày trọng đại của mình nhưng váy áo từ trước thì không hề thử qua. Tất cả là do ba tôi, mẹ tôi, chú Lâm và Hạo Ân sắp xếp.

Tôi chỉ việc đứng đây, cuối cùng lại tự hỏi rằng: Chẳng biết mình có vai trò gì trong buổi tiệc ngày hôm nay nữa.

Cứ nhìn về phía cửa, tôi đang hi vọng điều gì đến hay sao? Đúng, tôi ước gì mình đang nằm mơ, để khi tỉnh dậy, người đang tiến vào lễ đường kia, là anh chứ không ai khác.

Mark, Mark sao?

Bóng dáng quen thuộc nào đó ẩn hiện ở cuối hàng ghế khách mời. Nhưng trong chớp mắt, lại chẳng thấy đâu.

Là do tôi quá nhớ nhung, là do tôi trông gà hóa cuốc mất rồi.

Vị Cha xứ đang đọc lời thề trên chiếc bục danh dự kia. Cha hỏi Hạo Ân, ngay lập tức cậu gật đầu:

- Con đồng ý!

Đến lượt tôi, cũng phải nói như vậy sao? Không, tôi không muốn. Vì người trước mặt này, tôi không yêu.

Nhưng, cách giải quyết tốt nhất cho chuyện này chính là như vậy.

Sự lạnh nhạt của Mark, sự đau khổ của tôi, có kết quả rồi?

- Teresa Tần San Ni, con có đồng ý không? - Tiếng Cha nhắc nhở đã kéo tôi trở về với hiện thực đau lòng.

Lại suy nghĩ vẩn vơ chuyện ở nơi nào vậy nhỉ? Tôi suýt quên mất hoàn cảnh hiện tại của mình nên chỉ đứng tần ngần ra đấy mà thôi. Cái mà tôi cần đối mặt chính là lúc này, chứ không phải luôn hoài niệm về bản thân trong một giấc mơ nào đó đã quá xa xôi.

- Con... - Trước mắt bỗng dưng tối sầm lại, bất chợt tôi không còn nhìn thấy gì nữa.

Tôi cảm nhận được thân thể mình đã đổ rạp xuống nền đá hoa cương. Có tiếng giầy lộp cộp vây quanh, nhưng tôi không muốn để ý đến.

San Ni, tôi, mệt rồi!

Chỉ muốn ngủ thôi...

13. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 13: Không Thể Vãn Hồi (13)

Tôi có thai.

Hà, không biết nên dùng loại thái độ gì để đối mặt với chuyện này đây nhỉ? Đứa nhỏ là con của tôi và Hạo Ân. Ôi, đau đớn quá.

Một là nỗi đau thể xác, một còn lại chính là kiểu đau tim, đau đến xé lòng.

Mọi chuyện càng lúc càng không thể cứu vãn. Tôi và Mark, thực sự chấm hết rồi.

Làm sao tôi có thể chấp nhận được việc bóng lưng vững chãi đó không còn xuất hiện bên đời mình? Cánh tay quen thuộc ấy sẽ không còn dang rộng ra, đỡ lấy tôi nữa hay sao?

Có cả bàn tay đã từng vì đấu tranh cho tình yêu của chúng tôi mà tự tiện làm tổn thương mình, chẳng cần một chút nghĩ suy. Không biết, bây giờ tay anh đã bình thường lại chưa nhỉ?

- San Ni, vợ sao rồi? - Hạo Ân bước vào, nhìn tôi với một ánh mắt không thể nào trìu mến hơn.

-...

- Vợ còn đau không?

- Làm ơn, gọi tôi là chị. - Một tiếng “vợ” ấy, tôi cảm thấy rất không quen.

- Sao cơ? Vì sao vợ... - Nói đến đây thì cậu bị ánh mắt của tôi lườm nguýt, vì vậy liền lập tức chỉnh ngay - Được thôi, tùy chị vậy.

- Tôi... có thai rồi. - Giọng tôi nhẹ tênh, cơ hồ như không còn cảm xúc.

- Tôi biết! - Hạo Ân kéo chiếc ghế lại và ngồi xuống cạnh tôi, trên đáy mắt không giấu được sự vui mừng - Tôi yêu đứa nhỏ, hết như yêu chị vậy.

- Yêu tôi? Tình yêu của cậu thực làm tôi cảm thấy ghê sợ. - Tôi tránh mặt đi, bản thân không muốn đối diện với sự thật này một chút nào nữa cả.

- Xin lỗi San Ni, ngày hôm đó là tôi sai rồi. - Giọng Hạo Ân dường như là nghẹn lại, cậu ấy là đang hối hận sao?

-... - Tôi nhướn miệng cười, nếu một câu xin lỗi có thể xóa hết mọi nỗi đau thì trên thế gian này chẳng còn ai phải buồn phiền nữa.

- Nhưng tôi hứa sẽ dốc hết sức mình để yêu chị, cố gắng bù đắp lại những gì mình đã gây ra.

-... - Tôi không muốn nghe gì nữa, chỉ muốn ngủ thôi.

*

Có ai đó đã nắm chặt tay tôi trong lúc ngủ. Một kiểu hơi ấm vừa lạ lại vừa quen. Tôi nửa muốn để mặc, nửa muốn khước từ.

Cuối cùng vẫn là buông xuôi, bàn tay mặc nhiên để cho ai kia bao trọn lấy.

Một chút ấm áp này, đột ngột tôi lại muốn tham lam. Dù cho bản thân mình có ghét Hạo Ân thế nào đi chăng nữa thì cảm giác muốn được bảo vệ kia đã là điểm yếu của tôi rồi.

Có tiếng chân vội vã rời đi, sau đó lại có tiếng mở cửa bước vào.

- San Ni, xem em mua gì đến cho chị này. - Hạo Ân hồ hởi chìa một túi thức ăn ra, cười lớn.

Phía sau còn có cả chú Lâm nữa à?

- Ăn một chút nha.

- Phải đó con, thằng bé đã đứng xếp hàng đợi khá lâu mới mua được đấy! - Chú cười, có vẻ như là muốn phụ họa nói giúp cho con trai.

Mà khoan đã, chờ đợi rất lâu? Vậy thì cái nắm tay lúc nãy, là của người nào?

Mark, có phải là anh không?

Là anh đã ở cạnh trong lúc tôi ngủ say, hay từ đầu đến cuối, chỉ là do tôi nằm mộng?

Rõ ràng đã ở rất gần, chỉ cần một cái chạm tay là có thể nắm bắt được. Nhưng mà vì sao, cuối cùng vẫn là không thể vậy?

- Con thấy trong người thế nào rồi? - Chú Lâm mỉm cười, sờ sờ trán tôi, điệu bộ vẫn là cưng chiều tôi như lúc nhỏ.

- Chú dễ thương, con khỏe rồi. - Tôi vẫn thích gọi chú bằng cái biệt danh ủy mị này, không muốn thay đổi đâu.

- Không gọi là chú, gọi là ba! - Hạo Ân lắc đầu, khẽ nhắc nhở tôi.

-...

- Không được làm khó con bé! Ép buộc người khác có thể đi tù đấy, nhóc à! - Chú Lâm trừng mắt nhìn cậu, mắng ngay.

- Ba, sao ba lại...

- Chắc con thừa hiểu hai từ “ép buộc” bao gồm những gì mà phải không? Ép buộc lần trước và vừa mới lúc nãy nữa kìa!

- Uy Vũ, chẳng ai như ba cả, bài xích luôn cả con trai của mình! - Hạo Ân có vẻ đã rất ủy khuất rồi.

- Ba nuôi nấng San Ni ngay từ lúc con còn chưa xuất hiện mà. Vì vậy trong thời gian tới, nếu ba biết con làm gì thất lễ với con bé thì biết ngay tập xác định là gì luôn đi! - Chú Lâm kênh kiệu, ra mặt thách thức Hạo Ân.

- Ba, tốt hơn hết là nên đi luôn đừng về nữa, con sẽ rất vui về nha.

Chú Lâm có việc cần sang nước ngoài một chuyến, việc này tôi đã nghe nói qua.

Vậy, những ngày sắp tới đây bên cạnh tôi chỉ có mỗi Hạo Ân thôi nhỉ?

Ngày qua ngày, cứ mãi đối diện như vậy hay sao?

*

Nhà họ Lâm, trong căn nhà rộng lớn này, bây giờ chỉ có mỗi mình tôi và người giúp việc. Hạo Ân thì mất dạng cả ngày.

Cậu muốn đi đâu thì mặc cậu, tôi để ý đến để làm gì?

11 giờ đêm, tôi đang ngủ thì bị dọa cho một phen cho giật mình.

- Mau mở cửa đi! - Có tiếng Hạo Ân quát tháo dưới nhà - San Ni, chị đâu rồi nhỉ?

Chị giúp việc mở cửa, Hạo Ân say rồi. Đang lúc chị ấy định đi vào thì cậu cứ nôn lên nôn xuống.

Cảnh tượng này làm tôi khó chịu biết bao.

Sau khi dìu cậu vào nhà, tôi nói chị giúp việc cứ đi ngủ trước.

- San Ni, tôi đói! - Hạo Ân như một đứa trẻ, nũng nịu đòi ăn.

- Chuyện này... - Tôi biết phải làm gì trong tình huống nêu trên?

- Không cho ăn sẽ chết mất! - Cậu trợn trối nhìn tôi, kiểu như nếu không ăn ngay chắc chắn sẽ có chuyện vậy.

Thế là đành úp cho cậu một gói mì, tôi chẳng biết mình có thể đứng bếp nấu được món nào khác hơn.

- Ngon quá! - Kiểu cứ như chưa từng ăn qua món nào hào sảng như vậy.

- Đừng có nịnh nọt, mì gói cũng có thể làm cậu vui thế sao?

- Ủ. - Hạo Ân húp sồn sột, làm tôi cứ nghĩ đây không còn là một loại mì ăn liền.

Ăn xong, tôi dìu cậu về phòng. Nếu không, với tình hình hiện tại, từ nhà bếp lên phòng ngủ, chẳng biết còn phải vấp ngã bao nhiêu lần mới xong?

Đang lúc tôi định rời đi thì có cánh tay nào đó kéo lại, ấn tôi ngồi xuống giường.

- Hạo Ân! Cậu làm cái trò gì vậy? - Tôi hoảng hốt, vô thức lùi về phía sau.

-... - Không có tiếng trả lời, tôi chỉ thấy cậu một tay giữ lấy tôi, một tay dần dần tháo phăng từng chiếc cúc áo.

- Đừng! Đừng như vậy mà...

Cậu đặt tôi nằm dưới thân mình, ánh mắt kia trông như thêu như dệt, đôi bàn tay theo sự điều khiển của não bộ bắt đầu vuốt ve cánh tay tôi:

- San Ni, anh yêu em nhiều lắm, có biết không?

- Xin cậu, đừng như thế mà! - Tôi nhắm nghiền mắt lại, nước mắt cũng vì hoảng loạn mà sắp sửa tuôn trào.

- Chị nói rằng không thương tôi? Vậy tại sao thân thể này lại có phản ứng? - Hạo Ân để cánh tay dừng lại nơi chiếc eo nhu mềm, bản thân tôi lại vì sự vuốt ve kia mà trở nên run rẩy.

Thật khốn nạn mà, tôi bị làm sao vậy hả?

- Làm ơn, xin đừng, cậu đừng hành hạ tôi như thế. - Nước mắt tôi không ngừng tuôn rơi, tầm nhìn trước mắt cũng vì thế mà nhòe đi đôi chút.

Tiếng khóc của tôi ngày càng dữ dội hơn. Không, tôi không thể để cho loại chuyện này xảy ra thêm một lần nào nữa.

Động tác ai kia chợt dừng lại. Những giọt nước chưa kịp rơi còn đọng lại nơi khóe mắt cũng đã được người nào đó nhẹ nhàng lau đi rồi.

- San Ni, xin lỗi... - Hạo Ân như bình tĩnh sau tiếng gào thét của tôi - Tôi đã sai rồi, có phải không?

Thế là cậu ngồi dậy mặc lại áo. Sau đó thì quay sang nhìn tôi, ánh mắt vẫn là dịu dàng, không còn một chút gì của sự dữ dằn lúc này.

- Tôi sẽ ra ngoài, chị cứ ngủ ở đây đi. - Bàn tay Hạo Ân khê vén lại mái tóc tôi cho gọn gàng, rồi cậu kéo chiếc chăn dày cộm ra đắp ngang qua bờ vai của tôi lúc này vẫn còn đang run rẩy.

Cậu bước ra ngoài nhưng không quên nhìn vào trong. Ánh mắt đó chính là ăn năn, chính là hối lỗi?

Tôi sợ, thực sự tôi đã bị dọa đến phát khiếp rồi.

14. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 14: Con Giun Xéo Lắm Cũng Quẩn (14)

Tôi cứ ngồi co ro trên giường trọn cả một đêm. Mãi cho đến khi có tiếng mở cửa, một bóng người bước vào kèm theo là tiếng thở dài buồn bã.

- San Ni, hãy thứ lỗi cho em. Tối qua, là do em say!

-...

Hạo Ân ngồi xuống bên cạnh tôi, vươn cánh tay ra chạm vào một bên má của tôi, bất chợt giọng nói kia cũng trở nên hốt hoảng đôi chút:

- Mặt chị lạnh quá, đã ngồi như vậy cả đêm sao?

-...

- Có muốn giận hay muốn đánh thế nào hãy để sau nhé. Bây giờ thì... lại đây! - Tôi vẫn cứ mơ hồ nhìn vào một khoảng không vô định nào đó cho đến khi có một lực đủ mạnh kéo tôi ngã ra giường.

Hạo Ân để cho tôi gối đầu lên chân cậu ấy. Sau đó thì tôi lại được bọc gọn gàng trong một chiếc chăn bông, ấm áp vô cùng.

- Đã dễ chịu hơn chút nào chưa? - Bàn tay ấy vẫn kiên trì vuốt ve đôi gò má của tôi, làm cho nó ấm dần lên đôi chút.

Tôi chỉ lẳng lặng gật đầu, không còn thấy khó chịu như lúc nãy nữa.

Và rồi tôi ngủ thiếp đi. Trong giấc mơ nào đó đôi bàn tay này thuộc sở hữu của Mark, anh vẫn ở bên tôi, vẫn vỗ về giấc ngủ cho tôi như thường lệ đây mà.

*

Thái độ của tôi vẫn là đứng đưng, vì bản thân không biết mình nên đối diện với hoàn cảnh hiện tại như thế nào.

Nhưng rõ ràng, sức chịu đựng của con người là có giới hạn. Và cũng do, ngày hôm ấy, trong người cậu lại chệnh choáng hơi men.

- Chị, em về rồi...

-...

- Người giúp việc nói rằng bữa tối chị vẫn chưa ăn?

-...

- Vì sao vậy?

Tôi vẫn không buồn trả lời, cuối cùng là cậu mang khay thức ăn đến cho tôi. Hơi men hòa vào không khí, nồng nặc quá.

- Ăn nhé? Nếu không sức khỏe của chị sẽ chẳng chịu nổi đâu!

Tôi lại thấy mệt mỏi, liền nằm ngay xuống giường. Cứ nghĩ là Hạo Ân sẽ bỏ ra ngoài như thường lệ. Nào ngờ đâu...

"Xoảng!" - Tôi giật mình, hai mắt chợt mở bừng ra, cậu đã ra tay đập vỡ khay thức ăn đó.

- Đừng nghĩ được tôi yêu chiều rồi chị cứ dùng loại thái độ này để đối xử với tôi! - Hạo Ân chỉ thiên - Sức chịu đựng của bất kỳ ai cũng có giới hạn cả.

- Thì cậu cứ như tôi là được! Quan tâm quá làm gì? - Tôi đứng dậy ngay, gì vậy, hôm nay cậu muốn lớn tiếng với tôi à?

- Nếu chỉ có một mình chị thì bỏ mặc cũng chẳng sao! Đằng này, chị đang mang thai con của tôi đấy! - Hạo Ân cắn chặt môi, quát lớn.

- Ủ, phải rồi. Lý do cậu tử tế với tôi cũng chỉ là đứa nhỏ... - Tôi cười chua chát, trong lòng đã hiểu được ít nhiều.

- Đừng nghĩ là tôi không biết, trái tim chị lúc nào cũng chỉ thường trực hình ảnh của gã vệ sĩ kia! - Cậu nổi giận thực sự, chậu hoa, khung ảnh, ly tách cũng theo đà từ cánh tay Hạo Ân rơi cả xuống sàn, vỡ tan.

- Vì sao cậu lại nặng lời với tôi như vậy? - Tôi nghĩ nếu không nói, cậu sẽ không thể nào biết được, thật không ngờ...

- Chẳng ai có đủ kiên nhẫn để yêu một người không yêu mình mãi được đâu. Không ai chịu đựng được người nằm dưới thân mình lại đi gọi tên của kẻ khác!

“Chát!” - Tôi tát Hạo Ân một cái như trời giáng, vì sao cậu lại xúc phạm tôi?

- Cậu im đi, quá đáng lắm rồi đó! - Nước mắt đã chực trào ra, tôi thực sự đang rất đau lòng.

- Biết điều thì nên đối xử với con tôi tử tế một chút. - Một tay ôm má, một tay còn lại của Hạo Ân vẫn là chỉ thiên, sừng sững sộ sộ.

- Cậu... - Tôi bật khóc nức nở, nhìn bóng lưng bỗng trở nên lạnh nhạt ấy bước ra khỏi phòng.

Dù gì Hạo Ân hiện tại cũng là chồng tôi.

Dù sao đi nữa, đứa nhỏ cũng là con của cậu ấy.

Vốn dĩ, tôi đã từng nghĩ, chờ thêm một thời gian nữa, bản thân sẽ thử dung hòa. Nào ngờ đâu, hình ảnh của tôi trong đầu Hạo Ân, ngay từ đầu đã là rẻ rúng như vậy.

Là do, cậu ấy vẫn chưa đủ trưởng thành để nói lời yêu. Tình yêu lúc trước, chắc có lẽ chỉ là sự bông bột, ngây ngô của một thời non trẻ.

*

Chỉ một biểu hiện thôi tôi cũng sẽ vu vơ, cố gắng không cho là thật.

Đằng này...

- Vẫn chưa ăn hết sao? - Sau khi thắt xong cà vạt và chải chuốt lại tóc trong gương, Hạo Ân quay sang nhìn tôi, giọng nói đột nhiên lạnh hẳn.

Tôi rõ ràng có ăn, nhưng chung quy vẫn là không có tâm trạng.

- Còn nhìn sao? - Hạo Ân bỗng sấn tới, nâng cằm tôi lên, đặt đối diện với tầm mắt của mình - Chị là đang thách thức ai vậy?

Hơi nóng xông lên khoang mũi, rồi đến hốc mắt, nhưng không hiểu sao, tôi không khóc được nữa rồi.

“Phụt!” - Ngụm nước đang ngậm trong miệng ấy được tôi phun ra, bắn tung tóe lên mặt cậu - Để tôi yên!

- Giỏi! Giỏi lắm! - Hạo Ân nghiêng răng, xô tôi ngã ra giường - Hôm nay chị dám chống đối tôi à?

Cậu kiềm chặt tôi dưới thân mình. Bàn tay ấy ra sức bóp cổ tôi, khiến tôi ho sặc sụa.

Sau đó, Hạo Ân bắt đầu... hôn tôi.

- Gọi tên tôi! - Cứ mỗi lần ngước mặt lên, cậu đều gằn giọng - Nhanh!

-...

- Gọi tên tôi, khó khăn đến như vậy? - Hạo Ân cười lớn, nhưng tôi nghe được, trong tiếng cười ấy, có sự chua chát tột cùng.

Tôi đã cố gắng không nhìn vào ánh mắt của cậu. Nhưng tim tôi, lúc này, đang rất đau.

- Đùa giỡn như thế đủ rồi! - Hạo Ân ngồi dậy, chỉnh lại quần áo và tóc tai - Nhớ chú ý đến sức khỏe một chút. Đứa nhỏ, quan trọng hơn!

Ừ, tôi biết điều đó mà. Con tôi, không cần cậu phải nhắc.

*

- Người đâu! Mau mở cửa! - Tôi còn đang thắc mắc vì sao lại có tiếng phụ nữ ở ngoài cổng, thì hai người họ đã xuất hiện trước mặt tôi.

Là Hạo Ân và Phiến Mộc - cô bạn thân của tôi đây mà. Vì sao cậu lại về nhà bên cạnh cô gái khác, còn là bạn học cũ của tôi?

- Chào San Ni! - Phiến Mộc cất tiếng chào tôi, giọng nói thật đặc ý - Xin hỏi, phòng ngủ ở hướng nào?

-... - Đây là loại trơ trên gì vậy? Hỏi phòng ngủ là có ý gì?

- Làm ơn chỉ cho tôi, Hạo Ân say rồi. - Cô ấy có chút mất kiên nhẫn, gấp gáp gì chứ?

Tôi chỉ tay lên lầu, thật là không hiểu được chuyện quái gì đang xảy ra.

Hai người họ, một nam một nữ ở chung một phòng suốt cả đêm. Có trời mới biết, đã xảy ra những chuyện gì?

Trong lòng tôi chợt nảy sinh một loại cảm giác chán ghét, bài trừ mất rồi.

Cô bạn từng rất thân thiết với tôi khi ấy, bây giờ lại trở về nhà với chồng tôi, đã vậy còn ngang nhiên hỏi đòi phòng ngủ.

Ha ha, nực cười.

Phiến Mộc ngang nhiên ở lì mãi trong nhà của Hạo Ân, không chịu về. Là đang muốn chứng minh điều gì thế nhỉ?

- Làm ơn, cười nhỏ một chút! - Tôi bước xuống lầu, tỏ vẻ khó chịu, tại sao lại cười lớn như vậy, tôi đang ngủ mà.

Tiếng cười đó vẫn không dứt, tôi như muốn nổi khùng:

- Phiến Mộc! Đừng quá đáng như vậy, nên nhớ đây không phải là nhà cậu đâu!

- Thế nào? - Cậu ấy đưa mắt nhìn tôi, một vẻ thật là khó hiểu - Mà phải công nhận, camera nhà họ Lâm thực sự là sắc nét đó nha!

- Đây là ý gì?

- Tôi vừa in ra một vài bức ảnh để kỉ niệm, tuy chỉ là ảnh cắt từ clip nhưng cũng chân thực lắm. - Cô đảo mắt như là muốn dò xét thái độ của tôi.

Có muốn xem không?

Theo lời mời mọc, tôi tò mò nhìn theo. Đó là những tấm ảnh thân mật của Hạo Ân cùng Phiến Mộc.

Đúng là, những khoảnh khắc như vậy thì kỉ niệm để làm gì? Hay mục đích chỉ là cho tôi xem?

Hài thật nhỉ? Bỗng dưng lại cảm thấy bản thân hoá thành dư thừa ngay chính tại nhà chồng của tôi.

Tôi, đã dư thừa.

Có lẽ, nên rời đi thôi. Tôi thừa nhận mình rất nhút nhát, sẽ không đủ can đảm để đối mặt và giành giật bất cứ thứ gì với ai nữa đâu.

Vẫn chưa chín chắn, vậy nên, sớm từ bỏ là chuyện hợp lý nhất lúc này.

15. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 15: Mặt Nạ (15)

Có ai như tôi không nhỉ? Cảm thấy cô đơn ngay chính trong căn nhà của mình.

Tần Khanh bây giờ trông buồn bã quá. Trừ người làm vườn, người dọn dẹp vệ sinh và một vài vệ sĩ ra thì không còn ai nữa cả.

Ba mẹ tôi chắc lại tiếp tục chuyển đi tuyệt đỉnh ngọt ngào của mình rồi nhỉ? Vì họ nghĩ, phần về con gái đã lo liệu xong.

Còn Mark, anh cũng bỏ đi thật rồi sao?

Phải, tình thế bây giờ đã đảo điên, không còn như trước nữa. Tôi thực không nên giữ mãi loại cá tính thích dựa dẫm trong lòng, phải vứt bỏ và tập trưởng thành đi thôi.

Con tôi, trông như thế nào nhỉ? Có lẽ ngày mai nên đến bệnh viện một chuyến rồi nha.

Một đêm trần trọc mãi trên chiếc giường quen thuộc nào đó. Trong lòng lại cảm thấy buồn bã khôn nguôi.

Hạo Ân đã gọi cho tôi rất nhiều cuộc điện thoại từ lúc sáng. Nhưng cuối cùng, tôi quyết định chặn cuộc gọi cho yên. Tôi không yêu cậu, vì vậy tạo điều kiện tác thành cho cậu khi có thể vẫn là chuyện tốt nên làm.

Bản thân chỉ có một chút buồn vì Phiến Mộc, tại sao cậu ấy lại lẳng lặng làm tổn thương tôi?

Trước khi danh bạ lướt đến cái tên Hạo Ân, ngón tay tôi chợt run lên khi bắt gặp dãy số nào đó, quen thuộc vô cùng.

Là số điện thoại của chú vệ sĩ mà vị tiểu thư nhỏ xíu vẫn ưu tiên lưu ở hàng đầu đây mà. Đã là quá khứ nhưng không hiểu sao tôi lại ấn phím gọi đi. Và rồi khi vừa thực hiện xong thao tác đó, tôi bỗng đứng bật khóc như một đứa trẻ. Tôi khóc đến nỗi làm tai mình ù đi, không còn nhớ rõ điện thoại có đổ chuông hay không nữa. Giọng tôi nghẹn ngào:

- Mark, em rất yêu anh...

- Em không thể nào ngủ được, căn phòng này, em đã về rồi đây.

- Anh đâu rồi? Sao lại không cần em?

- Trở về đi, Mark! Chỉ cần một câu, anh chỉ cần nói anh không còn yêu em nữa, em mới chấp nhận quy hàng...

- Mark...

Chỉ có một mình tôi nói, một mình tôi nghe và một mình tôi khóc. Căn phòng không có anh, đột nhiên lạnh lẽo vô cùng.

Khóc một trận đã rồi, tôi lại mơ hồ ngủ thiếp đi.

*

Sáng ra, tôi chuẩn bị từ sớm vì đã có lịch hẹn với bác sĩ lúc tám giờ.

Sau khi đến bệnh viện, tôi sẽ ghé qua một quán cà phê nào đó, nhâm nhi một tách capuchin cho tâm hồn thư thả lại chút ít.

Nghĩ là vậy, nhưng khi với tay lấy chiếc điện thoại thì nó đã hết sạch pin từ lúc nào. Rõ ràng là hôm qua vẫn còn khá nhiều nha.

Thôi, không bận tâm nữa. Chuyện vặt ấy mà.

*

Bác sĩ nói con tôi đang phát triển rất khỏe mạnh. Duy chỉ có tâm trạng của tôi, nên cải thiện hơn. Nếu không muốn sau này sinh đứa nhỏ ra với khuôn mặt lúc nào cũng ủ dột. Nghe mà lạ lắm ghê, được rồi, tôi sẽ cố gắng vui vẻ nhất có thể.

Rời phòng khám và tôi bắt đầu la cà cả ngày ngoài đường lớn. Ăn những thứ muốn ăn và uống những gì muốn uống. Tuyệt nhiên không hề để ý gì đến thời gian.

Nhưng cũng đến lúc phải về nhà rồi.

Nhưng, nhà tôi ở hướng nào nhỉ? Chết thật nha...

Tôi cứ lang thang, lang thang trên vỉa hè. Trước giờ, ngoại trừ khoảng thời gian ở lại nhà Hạo Ân, lúc nào đi ra ngoài cũng là do Mark đưa đón, chuyện đường đi đường về như thế nào tôi đâu có để ý làm chi?

Lần này, lớn chuyện rồi...

Tôi nghĩ rằng mình sẽ đi tìm một khách sạn nào đó để nghỉ ngơi, ngày mai trời sáng sẽ tìm cách về sau cũng được. Nào ngờ đâu...

- Hê, cô em xinh đẹp! - Một bàn tay lạnh ngắt đặt lên vai tôi, cười nhẹ - Đi đâu mà tối thế này?

-... - Tôi bắt đầu hoang mang.

- Đi theo bọn anh nhé? Sẽ rất vui! - Không những một, mà tận ba bốn tên, đang phô ra những giọng cười thật kinh tởm.

- Đứng! Tôi muốn đi về! - Tôi toan chạy đi, nhưng nào có kịp.

Một tên đã tóm được tôi, xé toạc váy tôi, làm nó rách qua khỏi gối.

Tôi hoảng loạn tột cùng, thu người ngồi co ro một góc. Rồi mới thấy mình dại, như vậy thì càng khó chạy thoát hơn. Thật là...

Một bàn tay nào đó vuốt ve khuôn mặt tôi, hơi thở nồng nặc mùi bia rượu cứ chen chúc nhau phả vào cánh mũi.

Tởm quá, tôi thực sự muốn nôn. Nhưng trong tình cảnh này, hứng thú buồn nôn cũng chẳng còn nữa. Tôi sợ lắm, sợ chuyện gì đó không hay xảy ra với mình.

Bỗng có tiếng đánh nhau thùm thụp. Lạy chúa, đừng bảo là bọn người đó cầu xé để giành giật tôi nha. Chẳng vui về chút nào.

Mọi thứ xung quanh bỗng im ắng hẳn. Rồi có tiếng ai đó nói chuyện với tôi:

- Mở mắt ra!

Ừ nhỉ, này giờ hai mi mắt của tôi cứ ken chặt vào nhau.

Mặt nạ? Người này đeo một chiếc mặt nạ chạm trổ màu đồng. Có vẻ không dùng để đùa ngậy, mà là nghiêm túc.

Thánh cuồng mặt nạ chính là đây sao?

Anh ta cởi chiếc áo khoác ngoài ra, choàng cho tôi, che đi phần váy đã bị xước rách. Tôi lí nhí:

- Cảm... cảm ơn...

- Lên xe! - Người đó chỉ về phía có chiếc mô tô đang đỗ chễm chệ ở một góc.

- Để... để làm gì?

- Đưa cô về! - Anh ta tỏ vẻ khó hiểu - Hay là muốn ở đây?

Tôi ra sức lắc đầu. Gì chứ, ở lại nơi quái gỡ này sao? Giết tôi chết đi còn hơn nhé.

Anh ta đỡ tôi lên xe, cao quá. Thú thật nếu anh không làm vậy, tôi đã bị trượt chân vì hụt hẫng mất rồi. Chiếc nón bảo hiểm gì mà to phát khiếp. Chắc người này cũng thuộc dạng chơi xe.

Cứ phó mặc để người phía trước chở đi, tôi không còn biết trời đất gì nữa. Bản thân đã trót nghĩ, mình có thể tin tưởng gã này được không? Vì nếu có ý định xấu, anh ta đã giở trò ngay từ lúc này rồi.

- Anh chở tôi đi đâu thế này? - Tôi ngạc nhiên khi chiếc xe dừng lại trước cổng một căn nhà nào đó, xa lạ.

- Nhà tôi.

- Nhưng tại sao lại là nhà anh?

- Tại sao không thể là nhà tôi? - Anh giúp tôi tháo nón bảo hiểm ra, sau đó luồn tay vào túi quần, hình như đang tìm chìa khóa cửa.

Tôi muốn nổi khùng.

- Sao anh không đưa tôi về nhà của mình?

- Này, từ lúc gặp đến giờ cô không hề nói nhà mình ở đâu nha!

Phải. Chắc do tôi vui mừng quá nên quên bém mất mục đích muốn về nhà của mình luôn rồi.

- Xuống xe đi, còn ngồi đó làm gì? - Cửa cổng đã mở, tôi bỗng thấy hơi run.

- Anh... có thể đưa tôi về nhà được không? - Tôi lí nhí.

- Nhà cô, ở đâu?

- Biệt thự Tần Khanh, chắc anh biết mà. - Ánh mắt long lanh đầy hi vọng bỗng dưng tắt ngóm vì câu nói không thể nào phũ hơn.

- Không biết!

- Sao lại thế được? - Lão Tần ba tôi khá nổi tiếng, không ngờ vẫn có người chưa biết đến thanh danh. Thật là tội cho ông ấy. Biết được chuyện này, lão nhất định sẽ rất buồn nha.

Thấy tôi im lặng chắc anh ta đoán tôi đang thất vọng rồi, vì vậy mới vội vàng đưa ra đề nghị:

- Bây giờ đã trễ, cô cứ nghỉ ngơi ở đây. Đến sáng mai, tôi giúp cô hỏi đường về.

Đành vậy, ai bảo tôi xui xẻo làm chi?

Vừa bước xuống xe, tôi nôn lấy nôn để. Bao nhiêu thứ đã ăn vào đều bị tổng hết cả ra.

- Bị say xe à? - Bộ mặt nạ nào đó ghì sát bên tôi, khiến tôi giật mình, nhất thời còn nghĩ là ma đấy chứ.

- Không. Là do tôi có thai. - Tôi nghĩ mình nên thành thật khai báo, may ra...

- Ủ. - Anh ta chỉ khẽ gật đầu, rồi kiên nhẫn đợi tôi.

Không có phản ứng gì với loại chuyện thế này sao?

Sau khi đưa tôi vào một căn phòng trống nào đó. “Mặt nạ” nhẹ giọng chào tôi:

- Ngủ ngon, sáng mai sẽ đưa cô về nhà!

Bộ mặt nào đó cùng với kiểu giọng nói này, thực không hợp lắm nha.

Kì lạ...

Mà thôi, kì gì thì cũng lạ rồi, có việc chi thì để mai hãy tính. Còn bây giờ, phải đi ngủ ngay thôi.

16. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 16: Mặt Nạ (ii) (16)

Căn phòng xa lạ, nhưng thú thật là tôi đã ngủ rất ngon. Sáng rồi mà vẫn cuộn chăn không muốn dậy. Ôi trời, bỗng dưng lại muốn lười biếng nữa rồi đây. Đằng nào cũng không có ai gọi hay thúc ép tôi dậy sớm cơ mà.

Lăn lộn mãi cũng chán, tôi bước xuống giường. Phải ra ngoài ngay, rồi còn nhờ mặt nạ đưa tôi về lại Tần Khanh nữa chứ.

“Cạch” - Cánh cửa va phải thứ gì đó và khựng lại. Là đồ ăn sao?

Cả khay thức ăn được đặt dưới sàn từ lúc nào. Tôi chợt nghĩ, sao mà giống kiểu phục vụ cho tù nhân quá. Chắc là phần của tôi rồi. Oa, đói thật đó nha.

Cũng không tệ, nhưng có điều tôi muốn ngọt hơn một chút nữa cơ. Nếu là Mark, chắc hẳn anh sẽ lưu ý điều này.

Lại nhớ anh nữa rồi đấy...

Căn nhà này khá rộng, nhưng chẳng lẽ, chỉ có mỗi một người ở thôi sao?

Tầm nhìn chợt dừng lại ở một góc nào đó. Giật mình. Lại là mặt nạ nữa sao? Hơn nữa còn có rất nhiều.

Tất cả đều làm bằng kim loại. Có cái bằng đồng, bằng bạc. Có loại lấp lánh ánh vàng hoe.

Tôi đã nghĩ đúng, thánh cuồng mặt nạ chính là đây. Tôi bị rơi vào một cái động tự kỷ, với một con người không thể nào lập dị hơn.

*

- Tại sao đến giờ này anh mới về? - Tôi ngồi ở bậc thềm, đến khi thấy mặt nạ vừa bước vào thì cất tiếng hỏi.

-... - Anh ta đưa mắt nhìn sang, làm cho tôi giật mình, chỉnh lại câu nói.

- Xin lỗi, tôi không có ý muốn xen vào chuyện riêng của anh. - Tôi sờ sờ mũi - Nhưng anh đã nói hôm nay sẽ đưa tôi về.

- Sao lại ngồi ở đây? - Câu trả lời thật là liên quan đấy.

- Tôi... - Chưa kịp nói hết câu thì tôi đã bị ai đó bế lên, trong sự hỗn loạn tột cùng - Anh làm gì vậy? Tôi tự đi được nha.

- Đã ăn tối chưa?

- Ô, vẫn chưa. Đồ ăn trong tủ lạnh hết rồi! - Tôi thành thật đáp lại, trái tim không thoát khỏi sự dao động liên hồi.

Anh ta đặt tôi xuống ghế. Đối diện là chiếc bếp đã được bật lên từ lúc nào. Bóng lưng nhìn từ phía sau như thế này, thú thật là có chút quen quen.

- Rốt cuộc, anh là ai? Tại sao lại phải đeo mặt nạ?

- Không nên hỏi nhiều, ăn đi. - Anh ta đẩy đĩa mì Ý về phía tôi, có chút khó chịu.

- Nhưng anh cứ đeo mặt nạ thế này, tôi có chút sợ đó nha! - Tôi bèn lên kéo đĩa mì về phía mình, bắt đầu ăn, thật ngoan ngoãn.

- Vậy thì đừng nhìn, dù gì tầm mắt của cô cũng chỉ ngang vai tôi, không cần ngước lên thêm nữa. - Đôi mắt thâm sâu ấy lại nhìn tôi, những ngón tay thì luân phiên gõ gõ trên mặt bàn.

- Anh... - Tôi nể cáu - Nhưng tôi có thể về nhà được chưa?

- Cả ngày hôm nay tôi bận quá. Tạm thời quên hỏi giúp cô rồi.

- Tôi thấy anh chẳng có ý định hỏi thì đúng hơn đấy! - Tôi lườm, ghét thật đó nha.

- Muộn rồi, đi ngủ đi. Đừng cầu nhàu nữa. - Anh ta giúp tôi dọn dẹp, rồi điềm tĩnh bước lên lầu.

Dáng người cao to quá, bóng lưng vững vàng như có thể chống đỡ cả thủy mọi thứ xung quanh.

Rốt cuộc, người này là ai vậy?

*

Lại một buổi sáng nữa, tôi thực sự khó chịu khi cứ ở mãi trong một nơi xa lạ như thế này.

Nhất định hôm nay phải hỏi lại cho rõ. Sự thật, anh ta có muốn đưa tôi về nhà hay không?

Đứng trước cửa phòng, tôi run run nắm lấy tay xoay cửa. Sau đó liền hít một hơi, mở ra.

“Cạch” - Tôi chỉ kịp nghe được tiếng cửa mở ra, vang lên một âm thanh như vậy. Qua khe cửa nhỏ xíu, tôi thấy anh ta ngồi trên ghế, quay lưng lại với tôi.

Thấy động, người nào đó giật mình, kéo chiếc mặt nạ lên. Tôi có chút hoảng, ngay lập tức liền đóng lại cửa phòng.

- Đến tìm tôi có việc gì? - Anh ta bước ra, giọng nói pha một chút lạnh.

Vẫn là kiểu đeo mặt nạ ấy. Chỉ phủ qua nửa cánh mũi mà thôi.

- Tôi...

- Đã nhìn thấy gì rồi?

Tôi lắc đầu nguầy nguậy.

- Đây không phải là nơi cô nên đến. - Anh nâng cằm tôi lên, tôi chỉ nhìn thấy ánh mắt như muốn càn quét hết mọi thứ đang hiện diện trước mắt mình của người đối diện - Vì nó là phòng của tôi.

- Nhưng tôi...

- Nếu còn tái phạm, thử nghĩ xem tôi có dám giết cô không? - Anh ta đầy nghi hoặc nhìn tôi, từ đầu đến cuối vẫn không chịu nghe tôi nói.

-...

- Hay là cô muốn bị rách mặt? Khuôn mặt xinh đẹp này sẽ mang theo một vết sẹo, cô thấy thế nào?

- Thôi đi! - Tôi lắc đầu, lấy tay bịt kín đôi tai lại, ngồi thụp xuống sàn - Tôi chỉ muốn hỏi khi nào anh mới chịu đưa tôi về nhà thôi. Chuyện căn phòng gì đó của anh, tôi thực sự không hứng thú.

Tôi gục đầu lên gối và khóc nức nở. Thực sự là bị anh ta dọa đến sợ rồi.

Rồi bàn tay nào đó cố gắng nâng mặt tôi lên. Khoảng cách giữa người ấy và tôi đang ở rất gần. Sau đó lại kéo tôi ôm trọn vào lòng, im lặng.

- Anh làm gì vậy? - Tôi đánh thùm thụp vào khuôn ngực của anh ta, muốn vùng thoát - Tôi thực sự đã bị anh dọa đến hoảng sợ rồi, làm ơn hãy buông tha.

- Đây là phòng của vợ tôi...

Tôi dừng hẳn động tác. Thảo nào anh lại trân quý như vậy. Nhưng điều kì lạ là, có vợ rồi mà lại ngang nhiên dẫn người phụ nữ khác về nhà được sao? Tình ngay lí gian, chắc chắn người ta sẽ nghĩ rằng tôi là cô nhân tình của anh ấy.

- Anh có vợ hay con rồi thì liên quan gì đến tôi? - Khó chịu quá, tôi muốn thoát khỏi vòng tay đáng sợ này - Làm ơn, đưa tôi về nhà đi.

- Ngoan. Đừng khóc nữa. - Anh ta vuốt ve mái tóc của tôi, giọng nói bỗng dưng lạc điệu hẳn - Tôi sẽ đưa cô về. Nhưng xin cô đấy, không phải là hôm nay.

Tôi mơ hồ đoán ra vài việc. Căn nhà này, ngoại trừ anh ta ra thì làm gì còn ai nữa. Đừng nói, tôi đến đây chỉ để thay thế hình ảnh của người vợ kia?

Đáng sợ thật, thế mà tôi cứ nghĩ, đây là lòng tốt của anh ta cơ chứ.

*

Tôi có chút mệt mỏi, liền nằm lăn ra giường.

- Sức khỏe không được tốt, vì sao lại mang thai? - Bóng lưng nào đó chợt run lên, khiến tôi càng lấy làm lạ.

- Anh nói gì vậy? Chẳng lẽ tôi phải bỏ con chỉ vì sức khỏe của mình à? - Tôi nổi khùng thật sự.

- Chồng cô không ngăn cản việc này sao?

- Ha ha. - Tôi cười chua chát - Cậu ấy, còn xem trọng đứa nhỏ hơn cả tôi.

-... - Tôi thấy bàn tay anh ta cuộn lại, gần mạnh xuống giường. Gì chứ? Là bất bình giúp tôi sao?

Sau đó, dường như anh đã biết tôi đang nhìn trân trân, liền có chút giật mình. Thế là, bàn tay nào đó thả lỏng ra, giúp tôi sửa lại tấm chăn mềm mại.

- Đây là con của cô, tôi sẽ không làm gì cả, đừng sợ... - Anh ta chống tay, gối đầu nằm cạnh tôi, giọng nói như tan vào khoảng không gian tĩnh lặng.

- Vậy anh nghĩ anh sẽ có quyền gì? - Tôi lè lưỡi, anh ta nghĩ mình là ai cơ chứ?

- Trả lời như vậy là hết sợ rồi phải không? - Anh ta vuốt ve bụng tôi, giọng nói có chút cứng chiều - Ngủ đi, con của cô cũng cần được nghỉ ngơi rồi.

Tôi cảm thấy dễ chịu với động tác ôn nhu của anh ta. Sự mệt mỏi cũng không còn nhiều nữa. Làn da của tôi thuận theo sự vuốt ve kia mà trở nên nóng động hơn hẳn. Nhưng tôi không cười, bản thân có thể kìm chế được nha.

- Tôi hi vọng lần sau thức dậy, sẽ không còn bắt gặp những chiếc mặt nạ đáng sợ này nữa. - Trước khi ngủ hẳn, tôi mơ hồ nói ra những điều trên.

Nhưng tuyệt nhiên không có tiếng ai đáp lại lời tôi sau đó cả.

17. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 17: Mark Của Ngọt Ngào (17)

Khi tôi tỉnh dậy đã là sáng ngày hôm sau. Người bên cạnh cũng không còn nữa.

Anh ta đi đâu rồi?

Điện thoại của tôi chợt rung lên. Sao có thể được? Tôi đã chặn tất cả cuộc gọi đến rồi mà. Chỉ để lại một dãy số kia.

Trời ơi, lẽ nào...

Tôi đánh liều cầm điện thoại lên xem. Trên màn hình đang hiển thị rõ ràng dòng chữ: Cuộc gọi đến - Mark.

Thế là bắt máy, giọng tôi run run:

- A... alo.

- Chủ nhân số điện thoại này là chồng cô đúng chứ? - Không phải Mark, nhưng là ai?

- O, có... có việc gì?

- Chồng cô bị tai nạn, phiền cô hãy đến bệnh viện thành phố ngay. - Giọng nói gấp gáp, tôi suýt nữa đã không kịp linh hội rồi.

Mark, bị tai nạn sao?

Đây là lần đầu tiên tôi dám ngồi taxi đi ra đường lớn. Tình thế ép buộc khiến cho tôi không kịp nghĩ điều gì là nên làm trong một khoảng thời gian.

Mark Jr. Người ta nói anh đang ở phòng 701, đúng thật là anh đã vào đây.

Kia rồi, anh đang ngồi quay lưng ra phía cửa. Bác sĩ đang nói chuyện với anh về việc gì đó. Có lẽ, tai nạn không nghiêm trọng lắm. Tim tôi như muốn nhảy ra ngoài, cứ đập liên hồi không thôi. Tôi đã gặp lại anh và sắp được chạm vào anh rồi.

Tôi đứng dựa lưng vào tường, cố gắng giữ cho mình thật là bình tĩnh. Để có thể mỉm cười khi nhìn thấy anh.

“Cạch” - Cánh cửa mở ra, tôi hồi hộp nhìn lên. Mà người vừa mở cửa kia cũng kịp đưa tầm mắt sang tôi, trừng to bắt ngờ.

Mặt nạ? Sao lại là anh ta?

Tôi liền lấy điện thoại ra, nhắm dãy số lúc nãy mà ấn phím gọi. Không lẽ tôi đã có nhầm lẫn gì sao?

Người đứng đối diện với tôi kia bắt đầu luồn tay vào túi áo, lấy ra chiếc điện thoại đang rung lên từng hồi. Dãy chữ số hiện lên đã làm tôi phát hoảng: Cuộc gọi đến - Vợ yêu.

Tôi mất đi bình tĩnh, vô thức buông chiếc điện thoại đang đặt ở tai mình ra. Nó thuận đà rơi xuống, người nào đó kịp thời bắt lấy, trước khi nó chạm trúng sàn. Chuyện gì đang xảy ra vậy?

- Anh... anh là Mark? - Tôi lắp bắp, không nói nên lời.

- Ủ. - Tôi thấy tay anh đang run rẩy, dường như là muốn chạm vào tôi.

- Vì sao, mấy hôm nay lại mang em ra đùa giỡn? - Tôi bật khóc - Anh có biết em đã nhớ anh nhiều như thế nào không?

- Xin lỗi, là lỗi của anh...

Rồi Mark muốn dang tay ra ôm tôi. Nhưng là, anh tiến một bước, tôi lại lùi một bước.

Cuối cùng tôi trốn tránh vòng tay ấy bằng cách vùng chạy đi.

Vì sao vậy? Vì sao anh lại trêu đùa với nỗi nhớ của tôi? Anh có biết nó đã da diết và dai dẳng như thế nào không hả?

Tôi bật khóc, nước mắt đã làm cho tầm nhìn phía trước bị nhòe đi. Và rồi...

“Kít...” - Bàn tay nào đó đã kịp kéo tôi lại, trước khi tôi nằm sõng soài dưới mặt đường vì chiếc xe kia.

- Em quây đủ chưa? - Anh ôm chặt tôi từ phía sau, giọng nói có chút run rẩy - Định giết anh theo cách này à?

- Nếu em chết thì anh sẽ thoải mái hơn. Sẽ không phải cực khổ hóa trang thế này nữa. - Tôi cắn môi, thật chẳng có cách nào để ngăn cho dòng nước mắt không phải tuôn trào nơi đáy mắt.

- ...

- Em đã không còn xứng đáng với anh nữa rồi.

- Đừng nói vậy. - Mark bồng cộ chiếc mũi vào cổ tôi, mát lạnh - Có trách thì trách anh đã tự đề cao mình, thậm chí thương trọng một vị tiểu thư...

- Mark, còn yêu em chứ? - Hơi thở từ cánh mũi của anh phả vào cổ rồi đến mang tai, làm cho ý thức của tôi trở nên mơ hồ.

- Về nhà thôi. Khiến cho em phải lo lắng rồi.

- Anh chưa trả lời câu hỏi của em... - Tôi cắn cắn môi, thái độ là vô cùng uất ức.

- Khi về nhà, em sẽ rõ. - Mark luyến tiếc thả lỏng vòng tay, sau đó lại nắm chặt lấy tay tôi, chúng tôi cùng nhau về nhà.

Mọi chuyện cứ như là một giấc mơ vậy. Tôi đã ở gần bên anh, rất gần nhưng không hề hay biết.

*

- Tay anh bị thương rồi, có nghiêm trọng không? - Tôi sẫm soi dải băng garo trên cánh tay kia, lo lắng hỏi.

- Lúc này anh vẫn tự tay lái xe chở em về cơ mà. - Mark mỉm cười - Chỉ là trầy xước một chút.

- ... - Tôi nghi hoặc nhìn anh. Có thật chỉ là như vậy?

- Không gạt em làm gì? - Anh vuốt tóc tôi - Vì lúc này anh đeo mặt nạ, ông bác sĩ không nhìn thấy đôi mắt nên nghĩ anh đã bất tỉnh rồi.

Cánh môi anh chợt cong lên ý cười. Chung quy vẫn là ầm áp như thế. Vì sao, mấy ngày trước tôi lại chẳng nhận ra?

- Mark, em rất nhớ anh... - Tôi vùi cánh mũi của mình vào mái tóc anh, tham lam hít hà loại mùi hương quen thuộc nào đó.

- Ủ, nếu em mệt rồi thì cứ về với anh. - Mark sẫm soi bàn tay nhỏ xíu của tôi, rồi nhẹ nhàng hôn lấy - Chỉ cần một ngày anh còn hơi thở, ngày đó sẽ mãi chờ em.

- Anh, vì sao lại biết em sống không vui vẻ? - Tôi giật mình hỏi lại.

- Ha ha, em đừng nghĩ anh chỉ đơn giản nói yêu em thôi đấy! - Mark ngược mặt lên nhìn tôi, cứ như tường tận mọi góc ngách trong tâm can tôi vậy.

Rốt cuộc, chuyện của tôi trong thời gian qua, anh đã biết những gì?

- Vì sao anh lại lưu số của em là Vợ yêu?

- Dù sao cũng chỉ có mỗi mình anh dùng đến, tự an ủi bản thân mình một chút cũng hay. - Mark nhắm mắt, tận hưởng cảm giác mát xa nhẹ nhàng đến từ bàn tay tôi.

- Yêu em như vậy, tại sao lại chấp nhận để em đến với Hạo Ân? - Tôi tức giận, anh tự dằn vặt bản thân để làm gì?

- Vì lúc đó tình thế ép buộc. Và anh đã nghĩ, có lẽ em đến với cậu ấy sẽ có kết quả tốt hơn. - Giọng Mark nhả ra đều đều như một bài văn tự sự - Do anh, đã già rồi.

- Đồ ngốc, em thực sự đã không vui, không hạnh phúc một chút nào!

- Anh biết. Vì vậy bản thân vẫn luôn tìm cách để kéo em lại bên mình. - Giọng anh mơ màng như người vừa ngủ mê thuốc ngủ. - Tiểu thư của anh, không thể nào sống trong đau khổ được.

- Đáng ghét!

- ...

- Em yêu anh, trước giờ vẫn vậy!

- ...

- Anh có yêu em không?

- ...

- Huh?

- ...

- Ngủ rồi à? - Tôi nhìn qua khe hở của chiếc mặt nạ nào đó thì thấy đôi mắt kia đã nhắm nghiền.

Vô duyên thật nhỉ? Đang lúc tôi có thật nhiều cảm xúc, vậy mà...

Tôi còn muốn hỏi vì sao anh lại mang mặt nạ, ngay cả khi đã nhận ra nhau. Chắc có lẽ, anh mang nó không phải vì để che giấu thân phận với tôi nữa rồi.

Bây giờ, anh đang nằm trên ghế, ngay bên cạnh tôi. Thực sự rất tò mò nha. Tôi có nên gỡ bỏ nó một lần?

Cuối cùng vẫn là không thể. Tôi không nên tự ý làm điều đó khi chưa có sự đồng ý của anh. Mark, chính là người tôi tôn trọng nhất. Vì tôi, yêu anh mà.

Anh có nổi khổ, thì đó chính là nổi khổ. Đến khi người ngoài, anh sẽ kể với tôi, đúng chứ?

Kể từ giây phút này đây, anh sẽ không còn cô đơn nữa. Tôi sẽ ở bên anh, bắt chắp những quy củ ngặt nghèo của xã hội. Nhưng, tôi của hiện tại đang mang trong mình đứa con của Hạo Ân. Liệu anh có đủ bao dung để chấp nhận tất cả? Tôi thực sự muốn tìm câu trả lời quá, nhưng có lẽ nên để sau đi. Bây giờ, tôi muốn ôm anh ngủ một chút, ngay trên chiếc sofa màu đỏ rượu này.

Tôi gục đầu lên ngực anh, tham lam tận hưởng hơi ấm từ người anh tỏa ra ấy mà không khỏi vui mừng, hóa ra tôi yêu anh nhiều như vậy.

Thấy động, Mark cựa mình, để cho tôi nằm gọn trong lòng anh. Hai tay vô thức đang ra, rồi ôm lấy, anh đang muốn giữ chặt tôi lại đây mà.

Mark của tôi, đã một mình gặm nhấm nỗi nhớ và khổ đau từ rất lâu rồi, tôi thật không nỡ nhìn thấy trái tim ấy vỡ tan thêm một lần nào nữa.

18. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 18: Căn Phòng - Xương Rồng & Bức Ảnh (18)

Có lẽ bản tính trẻ con trong người tôi vẫn còn tồn tại nên nhất thời không muốn suy nghĩ thiệt hơn. Tôi chỉ biết, gặp lại anh và được sống bên anh chính là điều bản thân mình luôn hướng đến.

- Căn phòng này, chẳng phải đã từng cấm em vào hay sao? - Tôi bày ra vẻ mặt phụng phịu, bất mãn nhìn anh.

- Vì lần trước anh chưa rõ tâm ý của em, nên nghĩ em là khách, chỉ đến rồi đi. - Mark bỗng đặt lên trán tôi một nụ hôn mỏng nhẹ, vẫn là cái nhìn ấy, thân quen.

-...

- Đừng có mãi xì mặt ra như thế, “căn phòng của vợ tôi” anh đã nói chính là dành cho em mà.

- Ai là vợ anh? Từ khi nào thế? - Tôi bấu lấy tay anh, trừng mắt.

- Là anh tự cho là vậy. Dù sao thì một mình sống ở đây, cũng không sợ ai biết cả. - Mark cười vang, sau đó anh xoay tay nắm cửa, dẫn tôi vào.

Tôi bị dọa cho một phen suýt ngất. To lớn quá, có lẽ đây là nơi rộng rãi nhất trong căn nhà này.

- Em ở đây nhé, anh đi tắm một chút. Sẽ quay lại ngay. - Mark hướng dẫn tôi ngồi xuống giường, thân nhiên nói.

Đây chỉ là một kiểu giao tiếp thông thường, nhưng vì sao, hai má tôi ửng đỏ.

- Sao lại xấu hổ rồi? Hay là không nỡ xa anh? - Anh cười ngặt nghẽo - Chỉ tắm một chút thôi mà.

- Dở hơi! Ai cần anh nhấn mạnh như vậy hả? - Tôi ném chiếc gối về phía anh, bản thân đã nghĩ thế bao giờ?

Mark bắt được chiếc gối, phản xạ nhanh nhạy thật nha. Sau đó thì anh thư thả đi vào phòng tắm ở hướng đối diện.

Đây là phòng ngủ của anh sao? Thời gian qua anh đã sống như thế nào? Thực sự là tôi đang tò mò lắm.

Đưa mắt nhìn khắp nơi, vẫn không thấy có gì đặc biệt, âu cũng chỉ là căn phòng của một người đàn ông độc thân, không quá cầu kỳ. Cho đến khi, tầm mắt chợt dừng lại nơi chiếc tủ đặt cạnh giường kia.

Là một chậu hoa xương rồng, có lẽ nào...

Tôi cầm lên xem, đúng thật là chậu hoa xương rồng Lục bảo. Nhưng rõ ràng, nó đã bị tôi ném cho vỡ vụn rồi mà.

Chắc là sau đó Mark đã nhặt lên và tiếp tục chăm sóc. Tôi, đã làm trò ngốc nghếch rồi phải không?

Thứ mà tôi từng nghĩ thật chướng mắt, nhất thời muốn nó biến mất khỏi tầm nhìn kia lại được anh xem như là báu vật.

- San Ni!

-...

- San Ni, em có ở đó không?

- Hơ, vâng. - Tôi giật mình, có lẽ là do mãi vẫn vợ suy nghĩ nên đã không nghe thấy tiếng gọi của anh - Có việc gì sao?

- Em lấy giúp anh chiếc khăn với, lại quên mất rồi. - Mark cười, giọng nói như một đứa trẻ đang nũng nịu - Ở trong tủ quần áo ấy.

- Được, anh đợi một chút. - Tôi đặt chậu hoa trở lại bàn, đi về phía tủ nhưng lại không mở được - Anh, dường như nó bị khóa mất rồi.

- Chìa khóa trong ví, nhanh lên giúp anh, đang cóng đây này! - Vừa nói, Mark vừa phụ họa thêm vài tiếng hừ hừ, thật là xốt nha.

Nhưng khi mở ví anh ra, tôi hoàn toàn bất động. Bàn tay run run chạm vào ngăn kéo, nơi đang trưng bày bức ảnh của một người.

Là tôi. Trong ảnh, tôi đang mặc chiếc váy xinh đẹp trắng tinh khôi nhưng gương mặt lại không hiện nổi một nụ cười. Có lẽ anh đã đến dự lễ cưới của tôi rồi nhỉ? Thảo nào ngày hôm đó tôi cứ có cảm giác anh ở gần mình thế kia.

Bức ảnh đã bị cắt xén một nửa. Dường như chỉ muốn giữ lại phần có tôi. Thực sự là muốn biết, khi anh cầm trên tay hình ảnh tôi đang đứng cạnh người khác ở lễ đường, trong đầu đã suy nghĩ những gì nhỉ?

Thì ra bấy lâu nay, Mark luôn để tôi ở gần anh như vậy. Tim tôi chọt lên cơn co thắt, ê buốt, nhói đau.

Tôi cứ đứng chết trân cảm bức ảnh. Không thể khóc, cũng chẳng thể nói nên lời. Mark, anh có đau lắm không?

- San Ni, sao không lấy giúp anh... - Tôi nghe có tiếng mở cửa, sau đó là tiếng anh nói lững chững.

-...

- Có chuyện gì à? - Mark bước đến bên cạnh và tầm mắt chọt lướt lên vật thể trên tay tôi, anh cười - Bị em phát hiện rồi nhỉ?

Tôi đưa đôi mắt ngập đầy nước lên nhìn anh, rồi từng giọt nước cứ thi nhau tràn ra nơi khóe mắt. Anh vội vã sụt xoa, giọng nói cũng vì thế mà trở nên bối rối hẳn:

- Ô kìa, sao lại khóc? Uất ức vì góc chụp trong ảnh không được đẹp sao?

Xin lỗi, có lẽ tay nghề chụp ảnh của anh không được tốt rồi.

-... - Tôi òa khóc to hơn, vòng tay thì không ngừng ghì lấy cổ anh, siết chặt.

- Nhưng trong lòng anh, San Ni luôn là cô gái xinh đẹp nhất, không phải sao? - Mark cũng ôm lấy tôi, giọng nói chọt nhỏ dần, đủ sức làm tôi tê dại.

- Mark, vì sao lại chịu đựng đau khổ một mình? - Tôi hung hăng đâm thùm thụp vào hai bả vai anh, phẫn nộ.

- Vì anh nghĩ em sẽ có hạnh phúc. Anh cứ đinh ninh em sẽ được vẹn toàn khi ở cạnh Hạo Ân. - Mark cười vang nhưng giọng nói lại trầm buồn, kèm theo sự tự trách.

- Anh ác lắm, em đã không hạnh phúc, không hạnh phúc một chút nào.

- Xin lỗi, là do anh suy nghĩ nông cạn. Đừng khóc nữa, anh đau... - Cũng may sau đó tôi đã kịp thời mỉm cười nhìn vào mắt anh, nếu không chắc hẳn anh sẽ òa khóc theo tôi luôn đấy.

- Lúc này là do em hậu đậu, đã quên lấy khăn cho anh rồi. - Tôi lướt nhìn thân ảnh còn ướt mềm của anh, ngượng ngịu - Mark, có lạnh lắm không?

- Được em làm lò sưởi thì tốt... - Anh nhoẻn miệng cười, nụ cười bỗng có chút gian manh.

- Dở hơi! Cất ngay nụ cười kì quặc đó vào đi chứ. - Tôi vò tóc anh đến rối bù, nó ướt đầm - Ngồi xuống, để em sấy tóc cho anh.

Mark ngoan ngoãn ngồi trên giường. Hơi ấm từ chiếc máy sấy tóc cứ đều đều phả vào tóc anh, dịu dàng. Đôi lúc anh khẽ giật mình vì nhiệt, trông cứ như một cậu bé con.

- Xem ra anh không thường sấy tóc sau khi gội đầu nhỉ? - Tôi tắt máy, sau đó thì vòng tay qua cổ anh, bông đùa.

- Ủ. Chỉ dùng khăn lau qua một chút.

- Hừm, anh lười đến vậy sao? - Tôi cố rướn người lên, tìm kiếm ánh mắt của anh, lại trêu chọc.

- Có mỗi một mình, phức tạp quá làm gì ha? - Mark véo nhẹ vào má tôi, một chút thể thôi cũng đủ khiến anh cười trong vui vẻ?

- Thời gian dài thì anh sẽ bị bệnh mất thôi. - Tôi tỏ vẻ dối hờn - Sống một mình thì được phép xem thường sức khỏe sao chứ?

- Từ bây giờ đã có em, anh không cần lo lắng những chuyện này nữa. - Mark nhìn vào mắt tôi, hỏi - San Ni, sấy tóc cho anh mỗi ngày nhé, được không?

Đây là loại hứa hẹn gì vậy? Sao kì lạ ghê. Tôi còn nghĩ mình sẽ nghe được câu nào đó lãng mạn hơn nữa chứ.

- Được, nếu anh muốn, hằng ngày em sẽ là người chờ anh về, là người cùng anh ăn bữa tối, là người sấy tóc cho anh. - Không biết đây có được xem là một loại giao kết không nhỉ?

Vừa nói hết câu, tôi đã bị Mark dùng lực kéo ngã ra giường, giọng nói của anh đầy ma mẫn:

- Vậy còn việc làm người ngủ cùng anh thì sao?

- Hơ, em vẫn chưa nghĩ đến... - Đối diện với một nửa gương mặt cương nghị của anh, tôi chợt thấy rùng mình.

- Không nghĩ thì bây giờ nghĩ. - Nói rồi, anh ướm lên môi tôi một nụ hôn mỏng nhẹ - Yên lặng nào, để anh hôn em một chút nha.

- Ừm... - Giọng nói của tôi vừa định thoát ra ngoài thì vừa vụn bị anh chặn lại rồi nuốt mất, cơ bản là không thể phản kháng rồi.

Hai bàn tay anh bao trọn lấy gương mặt tôi, ôn nhu mà vuốt ve nó. Tôi đáp lại nụ hôn bằng ánh mắt, thiết tha kia không một chút e ngại, kiêng dè. Nhưng rồi khi nghĩ về những chuyện đã xảy ra kia, tôi bật khóc.

- San Ni, sao vậy? - Động tác của anh chợt dừng lại, rồi nhìn tôi - Em không vui sao?

Tôi lắc đầu, bản thân đang rất vui vẻ đó chứ. Chỉ có điều...

- Chọc em một chút thôi. - Anh mỉm cười rồi kéo tôi nằm gọn trong lòng mình - Ngủ đi, đứa nhỏ cũng cần được nghỉ ngơi rồi.

Tôi gật đầu, khẽ thu người lại, cho mình nép thật sát vào người anh. Ấm áp quá, đã bao lâu rồi tôi không được hưởng thụ loại cảm giác hạnh phúc thế kia?

19. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 19: Tôi Là Gì Trong Mắt Anh? (19)

Trời sáng rồi, ánh mặt trời đập vào khiến cho mắt tôi có đôi chút khó chịu nhưng vẫn ngoan cố chưa chịu mở ra.

Đưa tay ra phía trước sờ soạng một hồi, trống trơn. Tôi mở mắt, người bên cạnh đã đi rồi thì phải. Tôi hụt hẫng quá. Cái cảm giác vừa mới thức dậy không được thấy người thương ở bên cạnh thực sự là trống trải biết bao.

Nhưng thôi tôi cũng không bận tâm làm gì nữa. Người ta vẫn thường nói: Nếu mơ ước có được một người đàn ông suốt ngày cứ kề nè theo bên cạnh thì phải chấp nhận anh ấy vô công rồi nhề. Tôi mỉm cười, Mark của tôi không phải là người như vậy.

Đôi dép bông mềm mại được ai đó đặt sẵn dưới sàn một cách ngay ngắn, tôi chỉ cần ướm chân vào là có thể đi ngay. Hạnh phúc chỉ đến từ những điều nhỏ nhặt như thế.

Vừa mở cửa phòng ra, tôi chợt giật mình vì nghe có tiếng động dưới bếp. Ăn trộm giữa ban ngày sao?

Hơn nữa là, tên ăn trộm này có vẻ đang đói bụng. Đi trộm mà không chịu ăn sáng trước à?

Tôi đứng ngây người ra khi thấy bóng lưng quen thuộc nào đó đang đứng trước mặt mình. Trí tưởng tượng của tôi ngày càng phong phú hơn rồi nhỉ?

- Mark~ Tôi mê nheo, giở ra một loại giọng nói hết sức yếu điệu.

- Đã dậy rồi sao? - Anh vẫn thản nhiên, cầm chiếc thìa bằng gỗ xào xào nấu nấu hết sức điêu luyện.

- Mark~ Tôi vui mặt vào áo anh, tham lam hít hà thứ mùi hương quen thuộc nào đó.

- Đừng gọi anh như vậy nữa. Cho anh bình tĩnh nấu xong bữa sáng nào.

- Dọa chết anh, bức chết anh. - Tôi phụ họa bằng cách hôn vào má anh một nụ hôn chào sáng.

- Không dễ dàng như thế. - Mark mỉm cười, bữa sáng cuối cùng cũng xong - Ăn được rồi.

Tôi giúp anh dọn ra bàn. Bộ dáng lúc nào cũng nghiêm nghị kia làm cho tôi bật cười ha hả.

- Có vấn đề gì với em sao? - Mark nhìn sang, có chút ngạc nhiên liền hỏi.

- Không có. - Tôi lấy lại bình tĩnh - Anh không phải đi làm sao?

- Vì em, không đi nữa. - Còn câu trả lời nào đơn giản hơn thế nữa không?

- Việc gì mà nói bỏ là bỏ đơn giản vậy?

- Buôn morphine và hàng trắng, khi nào có phi vụ mới thực hiện, không phải sao? - Anh vẫn thong thả ngồi ăn, không thèm nhìn người đối diện khi đang trả lời luôn đấy.

-...

- Nói đùa với em thôi, đừng cho là thật chứ? - Mark bật cười, thái độ giống như vừa khiến một người rơi vào bẫy vậy.

- Đùa có vui không? Em đã giật mình đấy. - Tôi trừng mắt nhìn anh, thực sự là muốn đấm vài phát cho đã tay mà.

- Đừng cau có nữa. - Mark mỉm cười và vuốt lại mái tóc cho tôi - Chuyện anh làm, không là phi pháp.

- Được rồi, anh nói vậy thì em tin là vậy thôi.

- San Ni, em thực tốt. - Một nửa khuôn mặt của anh chun lại, là anh đang cười.

Trước giờ Mark là người tôi đặt trọn lòng tin nhất. Anh nói không có vấn đề thì chính là không có vấn đề thôi. Không hỏi nhiều, vừa là tôn trọng, cũng vừa là cách để bản thân không phải bận lòng vì những chuyện không liên quan.

*

Vốn dĩ tôi định cho anh bất ngờ một chuyến nên đã tranh thủ lúc anh tắm mà chăm chút lại vẻ ngoài. Nào ngờ đâu, người đàn ông già cỗi ấy chẳng những không biết thưởng thức mà còn tỏ vẻ không đồng thuận nhìn tôi:

- San Ni, em ăn mặc kiểu gì thế này?

- Hơ, có vấn đề gì sao? - Tôi ngạc nhiên nhìn xuống bộ váy bằng lụa của mình, căng hai mắt ra mà chẳng phát hiện được gì cả.

- Em đang có thai đấy, sao lại tùy tiện mặc váy bó sát thế kia? - Mark lắc đầu, còn phụ họa thêm vài cái xua tay - Không được, mau vào trong thay bộ nào khác rộng rãi hơn đi.

- Hừ, anh chính là muốn em ăn mặc lôi thôi đây mà. - Tôi bất mãn nhìn anh, cảm giác thật là đáng ghét.

- Lôi thôi cũng được, kì quặc cũng được, mau thay ra cho anh! - Mark nghiêm nghị đưa mắt nhìn sang, làm cho tôi có cảm giác hơi run rẩy.

Bộ quần áo mới được tôi mặc vào chẳng khác gì người tuyết Baymax trong bộ phim hoạt hình 3D nào đó. Tôi khó chịu ngồi xuống giường trong sự hài lòng của anh.

- Ngoan lắm. Hôm nay mới biết em cũng có thể nghe lời nha.

- Nhìn anh như muốn ăn tươi nuốt sống người khác thế kia, không nghe theo thì làm sao yên ổn? - Tôi cúi gầm mặt, bày ra vẻ mặt cực kỳ thê lương.

Bộ quần áo này, vừa nhìn qua đã biết ngay là cho các cụ bà mặc đi dạo phố.

- Anh không dám. - Mark cười ha hả - Chỉ là lo lắng cho hai mẹ con...

-... - Tôi giật mình nhìn anh, ngỡ ngàng nghịu hẳn - Em... em buồn ngủ rồi.

- Được, nằm xuống đây. - Mark đỡ tôi nằm xuống giường, sau đó thì như mọi buổi tối khác, anh ôm tôi cho đến lúc tôi ngủ say.

Nửa đêm, tôi bỗng giật mình thức giấc. Người bên cạnh lại chẳng thấy đâu...

Có lẽ là anh đi hóng gió gì đấy. Không suy nghĩ nhiều, tôi muốn xuống nhà tìm một chút nước trái cây. Giờ này vẫn còn thềm ăn cơ đấy.

Và rồi tôi nhìn thấy Mark đứng ở ban công...

Anh ra đây là để hóng gió sao, có lẽ là do khó ngủ rồi nhỉ? Vốn dĩ tôi định dọa anh một phen giật mình. Nhưng không, dường như anh đang gọi cho ai đó.

-...

- Cô ấy, sao rồi?

-...

- Tôi ổn, gương mặt cũng không còn vấn đề gì nghiêm trọng nữa.

-...

- Chăm sóc tốt cho cô ấy. Sắp xếp xong mọi việc, tôi sẽ đón cô ấy về.

-...

- Được rồi, chuyện ở xã đoàn tôi muốn rút lui một thời gian. Dĩ nhiên phần lợi nhuận trong lúc này, tôi sẽ không hưởng.

-...

Tôi thấy rất tò mò. Người bên đầu dây kia là ai? Và “cô ấy” mà Mark đang nhắc đến liệu có phải là Alice? Alice? Cô ấy vẫn còn liên quan vào cuộc sống của anh đến tận bây giờ sao? Có một chút sốc, vậy thì trong lòng anh, thực sự tôi là gì nhỉ?

Anh và tôi, xem ra vẫn còn một loại khoảng cách mơ hồ nào đó. Không thể gọi thành tên, cũng chẳng thể xoá bỏ hoàn toàn.

- Không ngủ được à? Đã trễ lắm rồi đấy. - Cửa phòng mở, Mark bước vào với một nụ cười quen thuộc vốn có ở nơi anh.

Tôi khẽ gạt đầu. Tâm trạng đâu mà ngủ cơ chứ?

- Không có anh nên chẳng thể chợp mắt à? - Động tác ôn nhu, anh đón tôi vào lòng với cái ôm thật ấm.

- Đi đâu vậy? Em thức dậy và chẳng thấy anh... - Tôi gục đầu vào vai Mark, chỉ thiếu chút nữa là đã bật khóc rồi.

- Anh ra ngoài hút thuốc, không thể làm ảnh hưởng đến mẹ con em. - Mark hôn lên tóc tôi, giọng nói có phần tự trách - Xin lỗi, anh không biết em sẽ giật mình.

Tôi lắc đầu. Đến đây thì có tiếng chuông điện thoại vang lên, ai lại gọi đến vào giờ này nữa nhỉ?

- Alo, có việc gì?

-...

- Bây giờ thì không được, sáng mai tôi sẽ đến sớm.

-...

- Được rồi, tạm thời trông cậy vào các anh.

Cúp máy, gương mặt Mark lộ rõ vẻ lo âu.

- Có việc gì vậy anh?

- Không có gì đâu, chuyện công việc thôi. - Thái độ này rõ ràng là đang nói dối.

Với cả lúc này, tôi vô tình đã nghe được giọng nói ở đầu dây bên kia.

- “Mark, cậu đến đây gấp được không? Cô ấy lại làm loạn rồi.”

- “Chúng tôi chỉ có thể dùng biện pháp mạnh để khống chế, hi vọng cậu sẽ không có ý kiến gì!”

Là vậy đấy, tôi đã loáng thoáng nghe được như thế mà.

Mark vẫn còn chuyện muốn giấu tôi. Đối với người nằm bên cạnh tôi bây giờ, vì sao lại có quá nhiều rào cản?

Có cách nào để hiểu rõ tường tận tâm ý và nắm bắt được suy nghĩ của anh không?

Điều quan trọng, hiện tại anh xem tôi là gì? Và người anh yêu nhất vẫn là tôi, đúng chứ?

Yêu nhất? Vậy sẽ còn người yêu thứ hai, thứ ba nữa mà. Đầu óc tôi, lại tưởng tượng lung tung rồi, tệ thật.

Bỗng dưng cái cảm giác lo lắng và sợ hãi cứ đua chen tràn ngập trong lòng.

20. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 20: Sự Thật Đằng Sau Lớp Mặt Nạ (20)

Buổi sáng hôm nay, anh ra ngoài từ rất sớm. Chỉ để lại cho tôi một mảnh giấy ở đầu giường:

“Em thức dậy thì dùng bữa sáng ngay nhé. Anh ra ngoài có chút việc, nếu thấy gì không ổn, lập tức gọi cho anh.”

Tôi thở dài, công việc gì chứ. Chẳng qua là vì cú điện thoại tối qua thôi. Thì ra, anh để tâm đến nó nhiều như vậy?

Buồn bã, tôi ăn sáng mà chẳng thấy ngon miệng gì. Và rồi, tôi bắt đầu dọn dẹp lại căn nhà để quên đi chuỗi thời gian tẻ nhạt.

Bức ảnh chụp một cô gái có mái tóc màu đỏ rượu nằm chơ vơ trong ngăn kéo khép hờ kia làm cho tôi có chút tò mò. Đẹp quá, cô ấy thực sự rất đẹp, lẽ nào đây chính là dung nhan thực sự của Alice hay sao?

Mặt sau tấm ảnh có ghi một dòng chữ cứng cáp: Ngày 30/05 - bắt đầu.

Bắt đầu gì chứ? Chắc có lẽ là ngày Alice hồi phục rồi cả hai cùng làm lại từ đầu đây mà.

Một cảm giác chua xót tràn ngập trong lòng, hóa ra tôi chỉ là một kẻ thứ ba, vô duyên vô cớ chen chân vào cuộc sống của hai người họ.

Tôi phải làm thế nào mới đúng đây?

*

Buổi tối, có tiếng bước chân ở bên ngoài hành lang, tôi đoán chắc anh đã về.

- San Ni? - Mark mở cửa và gọi tên tôi, suýt chút nữa thì tôi đã trả lời theo phản xạ.

-...

- Em ngủ rồi sao? - Tôi đang nằm trên giường với tư thế quay mặt vào trong, nhưng vẫn nghe thấy tiếng áo khoác ngoài cửa anh được mắc lên giá như thường lệ.

-...

- Xin lỗi, hôm nay anh về trễ. Nhưng... - Nói đến đây thì anh im lặng, dường như đã phát hiện ra cái gì đó rồi.

Là mảnh giấy nhỏ, tôi viết để xem phản ứng của anh.

“Anh đừng nói dối nữa, em biết khá nhiều chuyện rồi.”

Không khí bỗng dưng yên ắng hẳn đi. Anh không có gì giải thích với tôi sao chứ?

Chẳng thà anh nói một câu, dù cho nó có 5/10 là sự thật để an ủi tôi cũng là khó khăn đến vậy?

Tim tôi đau quá, cơ hồ có thể vỡ tan.

Tôi, một người dư thừa.

*

Rất lâu sau đó, tôi không nghe thấy tiếng của anh, cũng không cảm nhận được động tác của anh nằm xuống giường. Tôi có chút sốc, anh lại ra ngoài rồi sao?

Trở mình, và người đang đứng trước mặt kia đã làm cho tôi phát hoảng.

Là Mark, anh đang đứng đối diện với tủ gương, hơn nửa lần này, anh không mang mặt nạ.

- Anh... - Tôi gọi anh, nhưng chẳng biết nói gì.

-... - Mark vẫn đứng ở đấy, im lặng.

- Sao anh không ngủ? - Tôi đi đến bên anh, lay lay cánh tay kia, rồi nhìn lên gương mặt của anh, giật mình
- Mặt anh, bị làm sao vậy?

- Đáng sợ lắm đúng không? - Anh cười khổ - Chính anh còn thấy ghê tởm nữa là...

- Không! - Tôi lắc đầu quả quyết. Giật mình thì có nhưng để nói là sợ thì không.

Đó là một mảng vết thương khá lớn vẫn chưa kịp lành. Nó chạy dài từ một bên má dọc theo cánh mũi anh, ánh lên chất mỡ bóng vàng dưới ánh đèn trong phòng ngủ.

- Thực sự là không sợ? - Mark kéo tôi về phía trước, cho tôi ngắm nhìn hình ảnh của mình trong gương.

Tôi lắc đầu, nếu có sợ thì tôi sẽ chẳng đứng đây, ngay tại thời điểm này.

- Em không muốn hỏi vì sao trên mặt anh lại có nó à? - Mark vuốt vuốt tóc lại cho tôi, cắt đi vài lọn tóc rối bù không trật tự.

- Dĩ nhiên là em muốn biết. Nhưng anh có trả lời không?

Bỗng dưng Mark im lặng, thấy chưa, chung quy lại thì anh vẫn muốn giấu giếm cơ mà.

- Một lần đua xe, không may bị ngã, kéo lê một bên má xuống đường. Sau đó thì bị đối thủ chơi bẩn, bí mặt rắc thuốc vào khi anh vẫn còn điều trị trong hôn mê.

- Trời ạ! - Trong tình huống thế này, tôi còn biết nói gì nữa đâu.

- Có lẽ sẽ không bình phục lại hoàn toàn được. - Giọng Mark vẫn đều đều một cách bình thản - Nên anh dùng mặt nạ để tránh dọa người.

- Mark... - Tôi xoay người lại và ôm lấy anh - Rốt cuộc thì anh còn giấu em một mình chịu bao nhiêu uất ức nữa?

- Ừ thì... còn chuyện về Alice - Anh vừa nói vừa để ý phản ứng của tôi - Cô ấy chết rồi.

Tôi giật bắn người ra, tai mình vừa nghe thấy chuyện gì vậy?

Cuộc đua lần đó cũng là do họ bắt giữ cô ấy rồi ép buộc anh. Do anh không đồng ý vận chuyển số hàng đi tiêu thụ. Sau đó họ dàn xếp để anh thua cuộc, rồi ngang nhiên cuỗm trọn phi vụ kia. Alice vì bị bỏ quên, lên cơn sốc phản vệ và qua đời.

Tôi yên lặng nghe anh kể, kể về những việc bản thân đã trải qua trong quãng thời gian tôi không thể ở bên cạnh chứng kiến mà không khỏi nhói lòng. Tôi, vô dụng lắm có phải không?

- Cô gái có mái tóc màu đỏ rượu trong ngăn kéo, là Alice nhỉ? - Chợt nhớ ra điều gì đó, tôi lập tức hỏi ngay.

- Đó là JD, em gái của Alice. Chị gái đã mất, tâm trạng JD đang có chút không ổn định mà.

- À, vâng. - Tôi đã đoán ra được phần nào của câu chuyện. Không nên hỏi thêm nữa thì hơn.

- Còn điều gì uẩn khúc không nhỉ? - Mark bật cười, tôi thì đang vui mặt vào người anh, ôm chặt.

- Còn, nhưng phải cúi xuống, em nói anh nghe. - Tôi ngược lên nhìn, người trước mặt đây vẫn là rất cao, cao hơn tôi nhiều lắm.

- Có vấn đề gì sao? - Mark ngồi xổm xuống sàn, đưa ánh mắt khó hiểu nhìn tôi.

Chỉ chờ có thế, tôi liền nhào người đến, bắt ngờ hôn anh.

- Ừm. - Anh giật mình, nhưng thật nhanh lại lảng tránh - Mặt anh... để anh mang mặt nạ thì hơn đây.

- Ngốc, em không... - Tôi véo mũi anh một cái ra trò, cũng xem như là nhắc nhở anh - Em không sợ!

- Là em nói? - Mark mỉm cười, lại nhìn tôi bằng vẻ mặt thật gian manh.

Chỉ vừa mới gạt đầu thì anh đã sấn tới, bế thốc tôi lên và đặt xuống giường. Nhưng cục diện lại cho tôi làm chủ.

Mặt đối mặt nhìn nhau, bỗng dưng tôi khựng lại, thật là chẳng biết nên làm gì tiếp theo mới phải ha.

Hôn nhỉ? À, à, đúng rồi, phải hôn.

Mark im lặng để cho tôi mặc nhiên du ngoạn khắp nơi trên gương mặt mình. Tôi dùng các ngón tay miết nhẹ nơi vết thương mãi không chịu lành ấy, cảm giác vô cùng trân trọng, yêu thương. Thật là có một chút tiếc. Gương mặt vốn dĩ rất cương nghị, đẹp trai, vậy mà ngang nhiên lại xuất hiện thêm một mảng thể kia quả thực là đáng ghét.

Chốc chốc mở mắt ra, tôi lại thấy anh đang nhìn, mỉm cười với tôi, trông cứ như là đang chê cười thao tác của tôi vậy.

- Anh nhắm mắt lại đi chứ. - Tôi bắt mắt trừng mắt lại với anh - Có ai đang hôn mà mở mắt bao giờ?

- Thì có anh! - Lại nhoẻn miệng cười - Vì em xinh đẹp.

- Đừng có mà giả giọng ngọt ngào với em... - Hai má tôi đỏ bừng, thật là không biết làm thế nào để tiếp tục.

- Không gạt em làm gì. - Mark nói rồi đột nhiên kéo tôi xuống, để cho tôi nằm gọn dưới thân mình - Cô gái của anh, vẫn là vụng về như vậy?

- Em... - Chưa kịp nói hết câu, giọng nói của tôi đã bị cái hôn nào đó nuốt chửng.

Tôi phục thù, thế là gơ tay giật hết hàng cúc trên áo anh.

- Làm gì vậy? - Mark giật mình, nhìn tôi đầy nghi hoặc.

Lồng ngực anh mập mờ hiện lên dưới ánh đèn màu vàng nhạt. Đây là lần thứ hai, tôi được nhìn thấy thân hình kia đối với mình ở một khoảng cách gần như thế, cơ hồ có thể chạm tay đến bất cứ lúc nào.

- Chỉ là muốn kiểm tra một chút. - Tôi cố kìm nén cơn tức cười, đặt tay lên một bên ngực, nơi có trái tim anh - Nhìn xem, chỗ này của anh nhỏ như vậy...

- Nào có, tập thể hình hằng ngày đẩy cô ạ. Thế này vẫn chưa vừa ý à?

Chẳng qua là tôi muốn lắng nghe nhịp đập trái tim anh nên mới bày ra nhiều trò linh tinh, nghịch ngợm. Kì lạ, bề ngoài vẫn điềm tĩnh thế kia mà sao trái tim cứ đập loạn xạ không ngừng?

- Xem kìa, dường như vẻ mặt này với nhịp tim này không phù hợp lắm. Anh có nghĩ đến việc đi thay tim lại rồi không? - Tôi phá lên cười, vô tình để cho anh chớp được cánh tay tôi.

- Dám đùa cợt anh? - Mark như người vừa bị bắt quả tang tại trận, hùng hổ tuyên bố để phần nào cứu vớt lại chút thanh danh vừa bị cướp mất của mình - Được rồi, bây giờ anh sẽ khiến em biết thế nào là trả giá!

Chúng tôi có lẽ chỉ hôn như vậy, nếu như lúc đó, tôi không táy máy giật phăng hàng cúc kia ra.

(*^~^*)

21. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 21: Jd (21)

- Vì sao lại nhìn anh đến như vậy?

-...

- Anh biết mình đẹp trai. - Mark bật cười, trông phong độ nhỉ?

-... - Tôi vui mặt mình vào chần, chỉ để lộ mỗi đôi mắt đang khẽ chớp động.

- Không sao chứ? - Mark sờ lên trán tôi, lo lắng hỏi - Em đau à?

-... - Tôi lắc đầu, rồi bật cười ha hả - Ngượng ngùng, vì anh đẹp trai.

Đẹp đến nỗi em chẳng thể nào kìm lòng được.

- Đến bây giờ mới nhìn ra nét đẹp của anh, có phải là quá muộn? - Anh dang tay muốn đón tôi vào lòng - Lại đây, cho anh ôm em một chút.

- Không phải như vậy, cô tiểu thư nhỏ đã nhìn thấy nét đẹp trai của chú vệ sĩ từ rất lâu rồi. - Mark vẫn chưa mặt áo, à, da thịt anh buổi sáng ấm nóng vô cùng.

Cảm giác được anh ôm, được vui vào lòng ngực anh thực là thích.

- Em bao nhiêu tuổi rồi?

- 20.

- Ừ, vậy là anh đã 37. - Mark hôn lên tóc tôi - Già rồi nhỉ?

- Không già! - Tôi lắc đầu, ngược lên nhìn anh - Anh xem, vẫn còn đẹp trai như vậy.

- Có lẽ đã đến lúc nên cưới San Ni về nhà, danh chính ngôn thuận làm bà Jr.

- Thôi ạ, không cưới đâu.

- Vì sao nhỉ?

- Chúng ta như thế này không phải đã quá tốt? - Tôi chợt nghĩ, mình vẫn còn hôn thú với Hạo Ân, việc này giải quyết êm đẹp cơ bản là chuyện không thể nào.

Hạo Ân, phải rồi, thời gian này hôm nào tôi cũng thấy không trên tivi thì cũng là báo chí, cậu ấy đang cho người tung tin tìm tôi khắp nơi. Tôi nhọc quá, không muốn suy nghĩ thêm bất cứ chuyện gì nữa, trong lúc này.

- Ngoan, anh hiểu được suy nghĩ của em. Sẽ giúp em giải quyết ổn thỏa, đừng lo lắng quá.

- Cảm ơn, Mark. - Đối với tôi, anh là người luôn bình tĩnh như vậy. Cho dù bầu trời có đột ngột sụp xuống, anh chắc chắn sẽ chống đỡ thay tôi.

Tôi nghĩ như thế. Nhưng thực tế đã chứng minh rằng, nó và mơ ước thường chẳng dung hợp được với nhau. Có khi, khoảng cách luôn là rất xa, rất xa nữa.

*

Hôm nay tôi bảo rằng muốn về nhà một lúc. Mark đồng ý, anh nói thế thì anh cũng đi giải quyết một vài chuyện. Xong việc sẽ trở lại đón tôi.

Cảnh vật ở Tần Khanh không có gì thay đổi, (có lẽ) chỉ có mỗi lòng người là sắp sửa đổi thay.

Một bác làm vườn vừa trông thấy tôi, ngay lập tức bước nhanh đến, hỏi:

- Tiểu thư San Ni, là cô đấy à?

Tôi gật đầu, thật thắc mắc là tại sao ông ấy lại xoắn xang như vậy?

- Cô về là tốt rồi, cậu Hạo Ân đang cho người tìm cô khắp nơi.

- Bác đừng nói lại với cậu ấy. Cháu không... - Tôi giật mình, có lẽ Hạo Ân đã đến tận đây tìm kiếm rồi nhỉ.

- Tiểu thư, sao vậy? - Ông như đoán ra điều gì đó - Cô sống với cậu ấy không hạnh phúc sao?

- Cháu không sao ạ. - Tôi tiếp tục lắc đầu - Cháu chỉ muốn về đây thăm nhà mình một chút, bác đừng nói lại với ai.

Nói rồi, tôi nhắm hướng phòng mình đi thẳng.

Yên tĩnh quá, cơ hồ tôi có thể nghe được tiếng hít thở của mình, tuy đều đặn nhưng trĩu nặng tâm tư.

Tôi của tuổi 20 đã kết hôn với người mà mình không yêu mến. Cuối cùng lại bắt chấp trở về bên cạnh Mark, người mà tôi cảm thấy thực sự hạnh phúc khi được cận kề kia. Suy cho cùng, hành động này có khác gì với ngoại tình đâu nhỉ.

Tôi, đã ngoại tình. Tệ thật...

*

Tiếng chuông điện thoại làm tôi bừng tỉnh, hóa ra là đã ngủ quên. Là Mark gọi đến, có lẽ anh muốn đến để đón tôi về.

- Alo, em đây Mark.

- ... - Kì lạ, sao không có tiếng trả lời?

- Mark?

Tôi còn nghĩ do anh nhớ tay ấn nhầm gì đấy. Đang lúc định cúp máy thì lại nghe được tiếng nói, là một giọng phụ nữ:

- Mark, có yêu em không?

Gì cơ? Mark nào chứ, không phải anh, tôi tự nhủ rằng người mà cô ấy đang nói đến không phải anh.

- Đây, người ta đang hỏi anh đấy, có nghe thấy không?

- Có, anh có yêu em... - Tôi như người vừa rơi xuống địa ngục, đúng là giọng nói của Mark rồi, nhưng mà vì sao...

- Không thành ý, người ta chẳng nghe rõ nha.

- Anh, Mark, và anh yêu em! - Giọng anh nói rõ to, đồng dục như muốn tuyên bố với cả thế giới vậy.

Tôi chết lặng, tự hỏi mình vừa nghe thấy một câu chuyện tiểu lâm phải không? Nhưng mà, nó lại là một câu chuyện cười nhạt thếch, nhạt đến đau lòng.

Tôi không khóc, chỉ biết đứng ngây người ra đó mà nhìn. Hết nhìn lên trần nhà rồi nhìn sang chiếc điện thoại, mặc dù màn hình đã tắt ngóm từ lâu.

Tôi về nhà anh, không hiểu sao tôi lại quay về đây, để làm gì nhỉ?

Cuối cùng, tôi cũng biết, mình về đây để làm gì. Chứng kiến, phải rồi, để tận mắt chứng kiến những thứ ngỡ như chỉ đến từ giấc mơ hư ảo kia.

Mark trở về, bên cạnh còn có một cô gái. Họ dìu nhau vào nhà, rồi chạm mặt tôi.

- San Ni? Em... em về lúc nào vậy? - Như gặp phải ma, Mark giật mình, lúng túng.

Tôi hi vọng đây chỉ là giấc mơ, một giấc mơ kinh hoàng.

- Ai vậy anh? - Cô gái đi bên cạnh ra vẻ ngạc nhiên, ồ ơ hỏi.

- San Ni? - Mark đi đến bên tôi, nhưng vì sao tôi lại thấy quá khó chịu - Anh có thể giải thích...

-... - Tôi cười khẩy, rồi xoay người đi lên phòng ngủ.

- Em hỏi cô ấy là ai? Sao anh không nói? - Cô gái đang nhất quyết ép buộc Mark trả lời đây mà.

Anh im lặng, có lẽ là chờ cho tôi rời khỏi phòng khách rồi mới mở lời chẳng. Nhưng cuối cùng, câu trả lời kia dù nhỏ, cũng đã đủ để tôi nghe thấy:

- Em gái anh...

Bước chân của tôi chợt thôi nhịp. Lại là một câu chuyện không vui. Em gái à? Tôi từ khi nào đã biến thành em gái của anh vậy?

Kết quả cuối cùng là đây, tôi ngồi thu lu trong phòng bồn tắm, đau đớn. Còn anh, chắc đã vui vẻ bên cô gái ấy trọn cả một đêm dài.

Cô gái có mái tóc màu đỏ rượu. Phải chăng, đó là JD?

Lẽ ra, ngay khi nhìn thấy bức ảnh trong ngăn kéo ấy, tôi nên nghi ngờ...

30/05 là ngày họ yêu nhau, vậy là, thời gian tôi trở về đây, anh đã lừa dối tôi rồi nhỉ?

Ha ha, khôi hài. Tôi từng nghĩ Mark sẽ chẳng bao giờ giống với những người đàn ông khác ở ngoài kia. Nhưng không, sự thật lại đưa ra cho tôi biết một kết luận mới mẻ hơn rất nhiều: Đã là đàn ông, thì ai cũng như ai cả.

Tôi lại cười, thực sự là quá chua chát đi.

*

- San Ni, xin lỗi... - Anh, là Mark, lại ôm tôi, bây giờ đã là sáng sớm.

Ngoài câu xin lỗi ra, anh chẳng thể nói được một câu nào khác tốt đẹp?

- San Ni, hãy hiểu cho anh... - Vẫn còn ôm, vẫn là vuốt ve mái tóc.

Anh bảo hiểu? Tôi phải hiểu thế nào mới được đây?

- Anh chỉ có mỗi...

Lần này không để cho anh nói hết câu, tôi đứng phắt dậy, vung tay tát anh một phát, tiếng hét vang dội khắp căn phòng:

- Khốn nạn! Anh còn loại tư cách để nói câu “duy nhất” đó hay sao?

- San Ni? - Tôi thấy anh giật mình, rồi lại bối rối, dịu giọng - Anh... xin lỗi!

Chẳng thà anh nói, anh vì vui vẻ nhất thời, hoặc kinh khủng hơn là anh bị bỏ thuốc, nên mới làm như vậy. Tôi sẽ cảm thấy dễ chịu hơn, rất nhiều.

Tôi lại cười khẩy, cười vì sự ngu ngốc của bản thân, cười vì tình yêu của mình bấy lâu đã trót trao nhầm chỗ.

- San Ni! - Vừa bước ra khỏi cửa, anh lại chạy đến ôm tôi - Đi đâu vậy?

Nhẹ nhàng gỡ bỏ đôi bàn tay kia ra, tôi lắc đầu:

- Kính tửm!

- Em...

- Biến khỏi tầm nhìn tôi!

Tôi cảm nhận tiếng bước chân anh dần lùi lại về phía sau, giọng nói run run, suýt nữa thì tôi đã lay động:

- Được, nếu em muốn. - Mark cũng cười - Nhưng anh muốn nói cho em biết, anh và JD, chưa từng xảy ra chuyện gì.

Một câu chuyện nhạt nhẽo nhất mà tôi đã từng nghe. Ở cạnh một người con gái xinh đẹp trọn cả đêm, có trời mới biết, ai mới là người đã động lòng nhất.

Thế là tôi lặng lẽ rời đi, không nói nhiều, cũng chẳng buồn nghe thêm bất cứ một lời giải thích nào nữa.

Tim tôi, nhỏ lắm. Và nó, đã chính thức vỡ vụn từ tối qua mất rồi.

22. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 22: Trở Về Cùng Dã Thú (22)

"Cảm giác khi người bạn yêu cũng yêu bạn, đó là gì?

Đúng rồi, là Hoang Tường!"

Có lẽ, tôi đã mắc phải chứng bệnh này suốt gần ấy năm.

Hoang tường Mark yêu tôi, hoang tường anh yêu tôi còn nhiều hơn cả bản thân mình. Ô hay, vì sao bây giờ lại cảm thấy nực cười đến như vậy?

Tôi cứ thế lang thang, lang thang một cách vô định trên con đường rộng lớn trước mắt. Có lẽ, tôi đang muốn về nhà, bản thân thực sự không còn nơi nào khác để đi.

Nhưng, đây có lẽ là một quyết định sai lầm rồi thì phải.

Người thanh niên đang ngồi chễm chệ trên ghế kia, vừa nghe thấy tiếng bước chân vào nhà liền quay mặt lại. Không sai, đó là Hạo Ân.

Tôi đứng ngây ngốc, chỉ giận rằng hai chân cứ cứng đờ ra đó, không chịu chạy đi.

- Đúng thật là cứ đợi ở đây, thế nào cũng gặp được chị nhỉ? - Hạo Ân nhìn tôi, bỗng dừng lại hất hàm cười lớn.

- ...

- Giải thật đấy, chị trốn đi đâu mà kĩ càng thế? Tung tin tức rộng rãi như vậy vẫn không thể tìm được nha.

- Tôi không phải lẩn trốn! Xin cậu nói chính xác hơn.

- Vậy thì ngoại tình, bỏ chồng theo tình nhân? Tôi nói như vậy đúng rồi chứ? - Cậu phá lên cười, tiếng cười cùng câu nói kia như một lưỡi dao, cắm vào tim tôi, đau nhói.

Tôi chỉ biết cúi đầu, trong trường hợp này thì chính là như vậy.

- Về nhà! - Hạo Ân nắm lấy cổ tay tôi, kéo mạnh.

- Tôi không đi! Làm sao tôi phải đi theo cậu? - Tôi ra sức gỡ bỏ bàn tay kia, nhưng không có tác dụng.

- Vợ mình bỏ nhà theo đàn ông, thử hỏi xem tôi có nên nhân từ? - Hạo Ân bế thốc tôi lên, kháng cự tuyệt đối sự vùng vẫy của tôi mất rồi.

Trên xe, mắt tôi đã ầng ậng nước, vì đau, cũng là vì buồn bã. Tôi cứ nghĩ nhà mình là nơi an toàn nhất, nào ngờ đâu, đó cũng là nơi dễ dàng nhất để Hạo Ân có thể tìm thấy tôi.

- Nín đi chứ! Đừng có bày bộ mặt này ra, trông cứ như tất cả lỗi là của tôi vậy... - Cậu nhìn sang, lắc đầu, bày ra vẻ mặt tiếc rẻ.

- Không liên quan đến cậu! - Tôi nhanh chóng gạt những giọt nước mắt kia đi, không cho phép chúng rơi xuống nữa.

- Sao lại không liên quan? - Hạo Ân lại cười - Tôi thề với chị, những tháng ngày đen tối của chị, chỉ vừa bắt đầu thôi!

- Nói như vậy là có ý gì?

Không nghe thấy tiếng Hạo Ân trả lời nữa. Tôi cũng chẳng thiết tha muốn biết làm gì. Tim tôi đã chết rồi thì liệu những điều này có còn quan trọng nữa không?

*

Cậu đưa tôi vào phòng ngủ, tôi giật bắn người ra khi thấy người đang nằm sẵn trên giường kia, không ai khác là bạn tôi, Phiến Mộc.

Tôi cứ nghĩ Hạo Ân sẽ hành hạ tôi theo một cách nào đó, nào ngờ đâu, cậu bắt buộc tôi chứng kiến cảnh tượng này, nhân vật chính lại chẳng phải tôi.

Tôi nên buồn hay nên vui nhỉ? Thế là cười khẩy, định xoay người rời đi.

- Đứng lại đó! - Hạo Ân nói như ra lệnh - Phiến Mộc, trói cô ấy lại đi!

Gì cơ? Tôi không còn tin vào mắt và tai mình nữa. Cô bạn của tôi, ngang nhiên trói tôi lại, để có thể chứng kiến sự việc một cách rõ ràng nhất kia.

- Phiến Mộc, vì sao lại làm như vậy với tôi? - Bây giờ thì tôi khóc thật, không thể nghĩ được đây chính là cô bạn đã từng thân.

- Nghe lời Hạo Ân đi chứ, cậu nên biết thức thời! - Một câu nói không thể nào lạnh nhạt hơn.

Tôi nghĩ là mình sẽ nhắm mắt, nhưng Hạo Ân nào có buông tay. Tuy rằng cậu không ngừng dẩy dụa với cô gái trên giường, nhưng tầm mắt thì vẫn đưa sang tôi liên tục:

- Mở mắt ra nhìn! Nhanh lên!

Tôi giật mình, theo phản xạ lại mở mắt. Khung cảnh nhơ nhớp hiện ra trước mắt làm tôi không khỏi rùng mình.

Bệnh hoạn, đúng thật là bệnh hoạn mà.

Tôi khóc, khóc không phải vì Hạo Ân phản bội tôi, chính tôi cũng chẳng tốt đẹp gì hơn cậu ấy. Mà nước mắt tôi rơi là vì sốc. Tôi đã mất bạn, Phiến Mộc ngang nhiên làm tổn thương tôi, ngay trên chiếc giường của tôi ngày nào.

Khóc vì con tôi, có một người cha dối xử tàn nhẫn và không ngừng làm tổn thương đến mẹ nó như vậy.

Khóc vì Mark, nếu ngày đó không xuất hiện cô gái tên JD, thì hôm nay tôi cũng không bị đưa vào tình huống kinh khủng này.

Nước mắt rơi, nhưng tay thì đang bị trói chặt, cơ bản là chẳng có cách nào đưa lên để gạt đi. Thử hỏi, tôi trong tình huống này, có phải là quá tội nghiệp rồi không?

- Mau gọi tên tôi! - Hạo Ân gần giọng, ra lệnh cho người dưới thân mình.

- Hạo Ân, Hạo Ân, em yêu anh nhiều lắm! - Phiến Mộc kêu mị gọi tên, thực sự là đang rất mãn nguyện?

Đường đường là lớn tuổi hơn, lại gọi thành anh-em, nghe ngọt ngào đến thế? Ô hay, kinh khủng quá rồi!

- San Ni! Nếu ngay từ đầu ngoan ngoãn như vậy có phải đã tốt hơn không?

Cả căn phòng chợt có ba giây chìm trong im lặng. Hạo Ân bị ái tình làm cho mờ mắt rồi nên ở trên giường với cô gái khác lại gọi nhầm tên tôi.

- Hạo Ân, anh vừa gọi ra cái tên nào vậy? - Cô bạn tôi hụt hẫng tột độ - Tên em là Phiến Mộc cơ mà.

Mà cậu đã sớm ngã vật ra giường, không còn trả lời nữa. Phiến Mộc thì lén lút đưa mắt nhìn tôi, tôi chỉ kịp cười nhẹ một cái. Có lẽ đây được xem là chút hả dạ cuối cùng đi.

Còn việc vì sao lúc này Hạo Ân lại gọi tên tôi thì chẳng thể giải thích rõ ràng được. Có lẽ, do cậu ấy nhất thời bị điên, hay dở hơi gì đấy.

*

Tôi đã nôn, cứ ngỡ là đến chết đi sống lại. Nói rằng không để tâm đến là sai, tôi liên tục bị ám ảnh bởi sự việc xảy ra lúc đó.

- Con tôi lại quậy phá chị à? - Ô hay, đây là nhà vệ sinh đấy, làm sao mà cậu lại ngang nhiên bước vào thế kia?

-...

- Chị xem mà chăm sóc sức khỏe cho tốt, dù sao nó cũng là con tôi. - Hạo Ân chống tay lên tường, đưa mắt nhìn hình ảnh của tôi đang phản chiếu trong gương.

- “Phụt!” - Tôi đang ngậm ngậm nước, khi nghe được câu này thì quá bức tức, liền phun ngay vào mặt Hạo Ân - Im ngay!

-... - Cậu đưa tay lên lau mặt, đáng vẻ trông thách thức vô cùng.

- Đứa nhỏ không phải là con của cậu!

- Ô, thế hóa ra nó là con của gã vệ sĩ “gặm cỏ non” kia à? - Cậu nhếch mép cười, thực sự là quá đáng ghét đi.

- Không của ai cả... - Giọng tôi trầm đi - Chỉ là của mỗi mình tôi!

- Hay quá. - Hạo Ân vỗ tay - Cứ như là đang xem một bộ phim siêu nhân vậy, chị có loại năng lực đó từ khi nào?

- Im đi! Tôi thực sự không muốn nói chuyện với cậu...

Vừa nói đến đây, cậu đã sẵn tới, như một con dã thú, ép tôi vào tường.

- Được thôi, tôi sẽ im lặng, nhưng những lúc đó, chị cũng chẳng thể nói được gì đâu!

Hạo Ân hôn tôi, kéo hai cánh tay tôi đặt lên đỉnh đầu, kiểm chặt nó chỉ bằng một bàn tay rắn chắc của cậu ấy. Đau quá, tay tôi có vẻ như sắp gãy rồi.

Với bàn tay còn lại, cậu vuốt ve dọc thân thể tôi như đang vờn lấy một con thỏ non đã sớm kiệt sức tự lúc nào. Tôi ngay lập tức cảm thấy rùng mình, tuyệt vọng.

Nước mắt rơi, cậu khựng lại đôi chút, rõ ràng tôi nhìn thấy một vẻ gì đó xót thương nơi cậu, nhưng thật nhanh, nó tan biến đi.

Tôi bị Hạo Ân hôn đến khắp nơi ửng đỏ, có lẽ cậu đã trút hết những điều bức tức đã dồn nén bấy lâu ấy lên người tôi. Tai tôi, mặt tôi, và cả chiếc cổ kia nơi đầu cũng in đầy dấu hôn của cậu. Tôi cũng không khóc,

cũng không phản kháng nữa làm gì. Bởi vì bây giờ, Hạo Ân là chồng tôi, cậu ấy muốn hôn hay muốn phát tiết lên người tôi thì cũng là chuyện bình thường mà, nhỉ?

Trái tim đã chết và tâm không còn dao động, có lẽ tôi vẫn còn giữ được một chút gì đó cho riêng mình.

23. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 23: Anh Thực Đã Hết Yêu? (23)

Tôi nhìn thấy hình ảnh của mình trong gương, thực là chán ghét.

Khuôn mặt sớm đã hao gầy, buồn bã hẳn đi. Dường như chẳng còn lưu lại chút khí chất gì của cô tiểu thư nhà họ Tần ngày xưa nữa.

Nhìn xem, tôi có khác gì món đồ chơi đầu nhĩ? Một món đồ chơi luôn bị chủ nhân dùng để trút lên bao nỗi bực dọc, muộn phiền.

Khẽ nhếch mép cười, tôi đã quên không còn nhớ đến cái khái niệm gọi là hạnh phúc từ lâu. Có lẽ, nó cũng không cần thiết được tôi biết đến nữa rồi.

Có tiếng chuông dưới nhà, nhưng ai lại đến vào ngày hôm nay?

Uể oải nằm vật ra giường, tôi thở dài thườn thượt. Tối qua tôi đã suýt mất mạng, vì chống cự với Hạo Ân.

- Hôm nay trông chị chả có tí sức hút nào cả! - Cậu bước vào, kèm theo một giọng nói khinh khỉnh, chê bai.

- ... - Lúc đó tôi vẫn im lặng, giữ nguyên tư thế nằm quay mặt vào trong, không buồn đáp lại lời cậu làm gì.

- Nhưng chẳng hiểu sao, tôi vẫn thấy thích nhỉ? - Hạo Ân ngồi xuống giường, cậu bắt đầu vuốt ve cánh tay tôi, rồi hôn tôi.

Vị của nó đáng chất lắm, tôi cảm thấy khó chịu vô cùng. Nhưng vẫn mặc nhiên để cậu trêu đùa mà không phản ứng lại. Vì tôi đang rất mệt mỏi và cũng vì cậu là chồng tôi, Hạo Ân vẫn đang là chồng của tôi cơ mà!

Có lẽ, tôi sẽ tiếp tục giữ im lặng, nếu như con người đó không nổi hứng, làm những chuyện vượt xa hơn ngưỡng chịu đựng của tôi.

Bàn tay Hạo Ân lần mò, dần mở cúc áo tôi ra. Ngay lập tức, tôi dùng tất cả sức lực yếu ớt của mình, đập mạnh một phát. Tức thì, cậu ngã lăn xuống sàn. Lồm cồm bò dậy, cậu ra sức nghiến răng:

- Được, được lắm! Chị dám đá tôi?

- Xin cậu, làm ơn hãy giữ lại cho tôi chút tôn nghiêm cuối cùng. - Tôi cũng trở mình ngồi dậy, tựa lưng vào thành giường và bắt đầu khóc.

- Tôn nghiêm gì với kiểu vợ như chị nhỉ? - Cậu lắc đầu tiếu rỏ, rồi tiến sát lại gần tôi - Bỏ chồng đi suốt bao nhiêu ngày thế kia mà cũng cần đến tôn nghiêm à?

- Tôi không yêu cậu. Vì sao cứ phải cố chấp, dày vò lẫn nhau? - Quay mặt sang nơi khác, ánh mắt kia, thực sự tôi chẳng muốn nhìn.

- ...

- Chúng ta... có thể ly hôn không? - Tôi đáp ứng, câu này cơ bản là tôi rất muốn nói ra, từ lâu lắm rồi.

- ...

- Con của cậu, nếu muốn cậu có thể đến thăm mà, không phải sao?

- ...

- Hoặc cùng lắm là để đứa nhỏ ở chỗ cậu luôn, được chứ?

Tôi cố gắng nói những điều mình đang suy nghĩ trong đầu. Đứa con này cũng là của tôi, thật khó khăn để nói ra những câu như vậy. Nhưng có lẽ, tôi cần tự do hơn.

Để cho từ đầu đến cuối, Hạo Ân không nói không rằng, chỉ giương đôi mắt nhìn tôi, đầy khó hiểu. Cuối cùng, cậu lại nâng cằm tôi lên, cười khẩy thành tiếng:

- Ly hôn à? Tôi chưa từng nghĩ đến điều đó. Có muốn biết vì sao không?

-...

- Vì muốn hành hạ chị, cho chị biết hậu quả của việc ương ngạnh, ở bên tôi mà trong đầu lúc nào cũng chỉ nghĩ đến cái tên của người đàn ông khác. - Cầm của tôi đột nhiên bị cậu dùng sức, bóp mạnh đến nhói đau.

- Cậu... - Mắt tôi ầng ậng nước, không ngờ hình ảnh của tôi trong mắt của Hạo Ân lại tệ hại như thế kia.

- Đấy! Chẳng những chị, mà còn cả tên Mark nữa. Tất cả đều phải chịu đau khổ, đã hiểu chưa?

Tôi không muốn nghe thêm bất cứ điều gì nữa. Người trước mặt này đây, vì sao lại quá vô tình?

Hiện tại, tôi phải làm gì mới đúng ha?

Nghĩ về chuyện tối qua, mắt tôi lại ứa nước...

Nằm mãi cũng chán, tôi định xuống nhà tìm cái gì đó để ăn. Tôi không cho phép mình quá đau lòng hay buồn bã. Phải sống một chút vì mình, hay chí ít cũng là vì con, nhỉ?

Sinh linh bé nhỏ này, không có tội. Lỗi lầm chỉ đến từ người lớn mà thôi.

Tôi bước xuống cầu thang, Hạo Ân vẫn còn ngồi trên ghế, có lẽ việc tiếp khách vẫn chưa xong.

Thấy tôi, cậu vẫy tay, gọi lớn:

- Vợ, lại đây một chút đi.

Suýt chút nữa thì tôi lại nôn ra máu rồi. Loại giọng điệu này, vừa nghe qua đã thấy ngay có tám chín phần là giả tạo.

Mà người ngồi phía đối diện với Hạo Ân, bỗng dưng làm tôi giật mình tội đồ. Ngay lập tức, tôi hiểu được vì sao cậu lại ngọt ngào với thế kia.

Là Mark. Và người ngồi bên cạnh không ai khác ngoài JD.

Anh đứng dậy, lịch thiệp nói, chỉ một câu thôi nhưng đã đủ xé nát tim tôi rồi:

- Chào cô Lâm.

À, phải rồi. Vợ của Lâm Hạo Ân thì gọi thành cô Lâm cũng là hợp tình hợp lý quá nhỉ?

Tôi chưa kịp phản ứng gì thì cô gái đi bên cạnh Mark lập tức chen ngang:

- A, người này nom nhìn mặt quen ghê! Chúng ta đã từng gặp qua nhau rồi thì phải.

Đúng rồi, buổi tối ngày hôm đó, đã gặp qua ở nhà của Mark. Tôi thầm nghĩ, sự đời sao mà lăm trái ngang. Người ta nói, trái đất này có hình tròn, hóa ra kích thước của hình tròn đó lại hạn hẹp hơn tôi tưởng tượng rất nhiều.

Nhìn thấy cục diện có vẻ căng thẳng, Hạo Ân cười xòa:

- JD tiểu thư, chẳng phải đã nghe qua ngài Mark đây gọi cô ấy là Cô Lâm hay sao? Vợ tôi, sao có thể gặp qua cô nhỉ?

- Phải, có lẽ do tôi đã nhận bừa rồi. - JD nói - Nhìn thấy Lâm thiếu gia yêu thương vợ mình như vậy tôi thực sự lấy làm ghen tị nha.

- Ha ha. - Hạo Ân cười giòn giã - Vì sao cô lại biết tôi cưng nựng vợ mình?

- Nhìn những dấu hôn trên cổ cô Lâm thì biết, thực sự là quá ghen tị rồi. - JD hồn nhiên trả lời, kèm theo đó là một nụ cười trên môi, đầy bẽn lẽn.

Nhưng cô có biết không, không khí phòng khách lại vì câu nói này của cô mà trở nên ngưng đọng trong giây phút, mọi thứ bỗng đứng im lặng như tờ.

Tôi đang mặc một chiếc váy ngủ rộng cổ, thật không khó để nhận ra những dấu hôn còn ửng đỏ, chưa phai nhòa của buổi tối ngày hôm qua.

Không thấy Mark có phản ứng. Có lẽ, anh đã nhìn ra được từ trước rồi chẳng? Tôi, vì sao lại quan tâm đến cảm nhận của anh nữa vậy?

Người ta sớm đã hết yêu tôi mất rồi, còn đâu.

Đau lòng quá, thực sự là rất đau lòng. Ngay cả cái nhìn anh cũng không muốn cho tôi.

- Ha ha. - Hạo Ân lại cười trong đắc ý - JD tiểu thư thực là có con mắt quan sát tinh tường.

Rồi sau đó, cậu quay sang nói với tôi thêm vài câu. Đại loại là muốn tôi tiếp tục lên phòng nghỉ ngơi, chú ý đến đứa nhỏ một chút. Nực cười, thái độ này, giả tạo biết bao.

Tôi đoán rằng Hạo Ân đã cố tình gọi tôi lại để thị uy trước mặt Mark đây mà. Và, có lẽ cũng là muốn thách thức tôi.

Ẩn ý của cậu chính là: Có muốn xem thái độ hiện tại của anh ta đối với chị như thế nào không nhỉ?

Và kết quả đã theo ý muốn của cậu, nó khiến cho tôi quá đau lòng.

Hiện tại, anh đang qua lại với JD? Và hiện tại, anh (có lẽ) đã gạt bỏ hình bóng của tôi ra khỏi trái tim mình.

Tôi không khóc nữa, vì bản thân đã bị lụy và yếu đuối quá nhiều rồi. Bây giờ, khóc lóc cũng chẳng để cho ai xem. Không còn ai quan tâm và tìm cách gỡ bỏ những giọt nước mắt này bắt nguồn từ đâu nữa.

Nói là vậy, nhưng khi tôi ngược mặt lên để cho nước mắt không phải tuôn ra thì nó vẫn chảy. Thế mà ở đâu đó lại nói rằng, đây là cách hữu hiệu nhất để thứ chất lỏng vô dụng ấy không phải tuôn rơi. Đúng là gạt người rồi nhỉ?

Tôi vẫn không có cách nào kiềm chế được nỗi đau ngoài việc dùng thứ nước mặn đắng kia để giải tỏa. Kì quặc lắm đúng không?

24. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 24: Một Bước Làm Vợ Ngoan (24)

Vào một ngày u u ám ám, cô bạn thân thiết đã “tiện tay” xô tôi xuống lầu, tôi bị sảy thai.

Trước khi cơn đau quặn quại khiến tôi chùn xuống và ngất đi thì tôi đã kịp nhìn thấy nụ cười nửa miệng của cậu ấy.

Vui vẻ lắm sao?

Không ngờ đây lại là một cách để giải quyết những vấn đề hiện có. Mặc dù con tôi đã trở thành một vật hi sinh tội nghiệp, đáng thương cho trò chơi này rồi.

Tôi vừa tỉnh dậy trong căn phòng trắng toát của bệnh viện. Ở dưới bụng cũng không thấy nặng nề, nó đã nhẹ tênh, tựa hồ không còn chút cảm giác gì nữa.

- Khốn nạn! Tại sao chị lại để cho chuyện này xảy ra? - Hạo Ân sấn tới bóp cổ tôi, vẻ mặt hệt như là muốn ăn cả thế giới.

- Tôi không có. - Và tôi chỉ tay về phía Phiến Mộc đang đứng ở đằng kia - Chính cậu ấy mới là thủ phạm.

Hạo Ân chợt buông lỏng hai tay, hướng tầm nhìn về phía cửa. Lúc này, ánh mắt của cậu phức tạp ra sao, tôi cũng không thể nhìn thấy. Có lẽ là đang rất giận dữ rồi.

“Bốp!” - Nhưng không, Hạo Ân lại quay sang, tát tôi một cái đau đến điếng người - Tự mình gây ra còn đổ lỗi cho người khác?

- Cậu... - Tôi bật khóc, nỗi đau mắt con chưa nguôi ngoai, bây giờ lại thêm cái tiếng là giết con nữa đây.

Hạo Ân để vài người ở lại chăm sóc cho tôi, còn cậu thì ngang nhiên khoác tay Phiến Mộc ra về.

Tôi bật cười, hai từ “khốn nạn” lẽ ra phải để cho tôi nói thì đúng hơn, nhỉ?

Bây giờ sự ràng buộc giữa tôi và Hạo Ân cũng chẳng còn. Tôi có nên vui mừng rồi không?

Đau quá, vì sao con lại bỏ mẹ mà đi nhỉ? Có phải là do con đã sớm cảm nhận được sự tạm bợ, hờ hững giữa ba và mẹ hay không? Con không muốn phải chứng kiến điều đó à?

Tôi yêu con mình lắm, nhưng có lẽ đây mới là cách tốt nhất để vãn hồi mọi chuyện. Đứa nhỏ xứng đáng có được một cuộc đời tốt hơn.

Nếu thực sự là có kiếp sau, tôi rất hi vọng đến điều này. Con tôi, không hề mất đi. Chỉ là nó muốn hóa thân vào một cuộc sống mới.

Và tôi, cũng có thể thoát khỏi Hạo Ân được rồi.

Có lẽ tôi sẽ đi, về Tần Khanh chẳng hạn. Mặc dù sẽ là một mình, sẽ lại cô đơn, nhưng tôi lại muốn điều đó.

Tham lam, tranh giành, quyền lực, tất cả không phải là sở thích của tôi. Tôi chỉ muốn được bình yên, sống trong một cuộc đời bình thường như bao người khác.

Sau khi sức khỏe đã ổn định lại một chút, tôi trở về Lâm gia. Vốn dĩ là muốn thu dọn đồ đạc để rời đi. Nào ngờ đâu, Hạo Ân lại để cho tôi nghe được một câu chuyện nào đó:

- Giúp tôi thu thập tất cả thông tin về các phi vụ làm ăn của Mark Jr.

-...

- Cho tôi một cố vấn, tôi muốn hỏi cách để làm một người trở nên thân bại danh liệt, không còn lại một chút gì.

-...

- Chú? Ha ha quan hệ chú cháu thì làm sao chứ? Tôi chưa từng thừa nhận qua mình có người chú này.

Tôi tròn mắt nhìn qua khe cửa. Người mà cậu đang đề cập đến, không phải là Mark hay sao?

Hạo Ân muốn hãm hại anh? Và thực sự, mối quan hệ giữa hai người họ chính xác là gì?

Tôi lại bị dao động chút ít. Nếu nói không còn quan tâm đến anh, thì đó là câu nói gạt người. Hóa ra, tôi vẫn chưa thể quên được người đàn ông ấy.

Tôi vẫn chưa ghét yêu anh, chỉ có anh là quên đi người cũ.

Tôi nên làm cái gì đó, ngay bây giờ, phải không?

*

- Làm gì ở đây? - Hạo Ân vừa bước xuống, khi thấy tôi đang ở dưới bếp thì có chút bất ngờ.

- Nấu bữa sáng, không thấy sao?

- Lạ nhỉ? Đây có phải là chị của ngày thường đâu?

-...

- Hay là đã yêu tôi rồi? - Cậu bước đến gần, hơi thở kia phả vào mang tai làm cho tôi nhột đến mức khó chịu.

- Ăn được rồi nha. - Tôi ngay lập tức liền lảng đi.

Hạo Ân nhìn tôi đầy khó hiểu nhưng cũng nhanh chóng ngồi xuống bàn ăn.

Và rồi Phiến Mộc từ đâu đi đến, tôi có chút bức bối nhìn cậu ta, nhưng thôi phải kìm nén.

- Anh, cho em ăn với. - Bộ váy nào đó lả lướt ngồi vào bàn, giọng nói lại vô cùng lả lơi.

Vốn dĩ tôi đang chuẩn bị thêm phần ăn cho một người nữa thì bỗng dưng Hạo Ân chen vào:

- Hôm nay ra ngoài ăn giúp anh.

- Ô, anh có nhầm lẫn gì không? - Phiến Mộc ngạc nhiên tốt độ, ngay lập tức đứng dậy phản ứng.

-...

- Nói gì đi, anh đang làm xấu mặt em đấy! - Phiến Mộc lay lay cánh tay Hạo Ân, tựa hồ đang rất uất ức.

- Anh không nói lần hai! - Giọng cậu trầm xuống, có vẻ là muốn giữ lại chút kiên nhẫn cuối cùng.

Cô bạn của tôi dành ngậm ngùi, ngoe nguẩy đi ra. Tôi lại cảm thấy vô cùng hả dạ.

- Có phải đã suy nghĩ lại rồi không? - Vừa ăn, Hạo Ân vừa nhồm nhoàm hỏi.

- Việc gì?

- Muốn làm lại vợ ngoan?

- Ha ha. - Tôi cười lớn - Không hề có ý định này.

- Thế chắc là do hối hận vì đã giết con tôi rồi?

-... - Lòng tôi chùng xuống, đến bây giờ cậu vẫn nghĩ việc đó là lỗi của tôi sao?

- Khẩu vị của Mark là thế này à? - Hạo Ân đung đưa chiếc nĩa trên tay mình, ánh mắt vô cùng phức tạp.

- Vì sao lại nói như vậy?

- Đây không phải là mùi vị thường ngày của tôi. Rất lạ lẫm.

- Hừ, tôi đã nấu ăn thường xuyên cho cậu bao giờ đâu mà biết nhỉ? - Có lẽ, tôi chỉ quen với kiểu mùi vị này.

*

Nhân lúc Hạo Ân không có ở nhà, tôi nhanh tay ngắt hết hệ thống điện, lắp vào phòng riêng của cậu một máy ghi âm.

Vì tôi sợ ở đây cũng sẽ giống như mọi nơi khác trong nhà, đều có camera quan sát. Nếu hành động này của tôi bị phát hiện thì, số phận sẽ thật đáng thương.

Buổi sáng, tôi ngủ trang dưới lớp vỏ của một người vợ ngây ngô làm việc nhà. Tôi cắm headphones ẩn sau mái tóc, nghe đi nghe lại những cuộc hội thoại của buổi tối ngày hôm qua.

- Địa điểm?

-...

- Nói với người của ta, tìm cách để lẩn morphine liều mạnh vào trong đó. Về phía cảnh sát, tôi sẽ dẫn dụ sau.

-...

- Nhất định, phải làm cho Mark Jr thân bại danh liệt!

...

Vậy là Hạo Ân muốn tráo hàng của anh, kế hoạch chính là muốn cảnh sát bắt anh vì tội danh buôn ma túy.

Mồ hôi trên trán bắt đầu tuôn ra, tôi đang sợ hãi vô cùng. Kế hoạch này mà thành công, Mark sẽ vào tù là cái chắc.

Phải cho anh biết chuyện giăng bẫy này mới được, nhưng bằng cách nào chứ? Tin nhắn, phải rồi, phải thông báo cho anh bằng tin nhắn thôi.

Đồng sim rác được tôi đặt mua nhanh chóng được giao đến. Không thể dùng sim chính thống được, như vậy thì quá lộ liễu rồi.

“Cả hàng và địa điểm đều có vấn đề, hủy giao dịch ngay.”

Ấn phím gửi đi. Chờ một lúc, đến khi tôi chắc chắn tin nhắn đã đến tay người cần nhận nó thì cái sim tội nghiệp cũng đã bị bẻ đôi, xả nước dưới bồn cầu.

Hi vọng là anh sẽ đọc được. Và trên tất cả, anh phải tin vào nó. Anh sẽ tin chứ? Hay sẽ nghĩ chẳng qua đó chỉ là loại tin nhắn nhảm nhí, khủng điên?

Có ai lại vì một tin nhắn không rõ nguồn gốc mà bỏ hẳn một phi vụ giao dịch quan trọng như vậy không nhỉ?

Mark là một người rất cẩn thận, không dễ dàng tin tưởng vào một ai hay là một thứ gì đó. Tôi chỉ e rằng mình vừa làm một chuyện vô ích mà thôi.

Chốc chốc tôi lại thấm mồ hôi vương trên trán vào tay áo mình. Bây giờ chỉ mới là buổi sáng, kết quả thế nào còn phải đợi đến tối nay.

7 giờ 30 phút tối, Hạo Ân lái xe trở về.

Tôi như sắp chạm mặt với một tên hung thủ giết người hàng loạt. Và, nạn nhân kế tiếp sẽ là tôi.

Cậu đang bước vào nhà từ bậc tam cấp, tôi nuốt ực một chút, rồi lấy hết can đảm nhìn ra...

25. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 25: Phóng Lao Thì Phải Theo Lao (25)

- Mẹ kiếp! - Hạo Ân cầm chỗ ly tách lên, đập đến tan tành. Nếu tôi không nhanh tránh đi, có lẽ đã bị vụn miến văng phải.

- Có... có việc gì? - Tôi lại nuốt ực một chút, hỏi ngay.

- Không biết hẳn ăn phải thứ gì mà đoán trước được kế hoạch của tôi! - Cậu lại trừng mắt, sức nóng từ cái nhìn ấy tựa như có thể thiêu đốt bất kỳ ai hay bất cứ thứ gì đang hiện hữu trước mắt.

- Ai? - Tôi giả ngu ngơ - Ai lại có sức mạnh khiến cậu khó chịu như vậy?

Hạo Ân nhìn tôi như là muốn thăm dò, làm cho tôi giật mình. Cầu trời, đừng có nghĩ là tôi.

- Có nói chị cũng không biết. Và tốt nhất là đừng nên xen vào chuyện của tôi.

Tôi như được hồi sinh sau đó, hóa ra cậu đã không nghi ngờ tôi. Thế là dịu giọng:

- Được rồi, ăn cơm thôi...

- Ăn cơm?

Về mặt hiện tại của Hạo Ân hệt như chưa bao giờ biết qua cụm từ này vậy.

- Là ăn tối đấy? Tôi nấu rồi, có muốn ăn không?

- Có vẻ chị đã thay đổi thật rồi, nhỉ?

Tôi chỉ lặng im không nói. Hạo Ân nghĩ vậy cũng tốt thôi, tôi càng chiếm lòng tin từ cậu ấy rồi.

- Hôm nay sao chẳng thấy Phiến Mộc? - Thường ngày luôn thấy hai người họ lúc nào cũng kè nè bên nhau, nên tôi lấy làm lạ khi cậu chỉ về một mình.

- Tôi bỏ cô ấy rồi.

- Sao cơ? - Tôi giật mình, Hạo Ân vừa dùng thái độ rất điềm nhiên để nói ra câu đó.

- Vốn dĩ là không yêu. Mang theo mãi làm gì?

- Tôi còn nghĩ cậu rất yêu cô ấy. Hóa ra...

- Chị nghĩ như vậy thật sao? - Hạo Ân ngược lên nhìn tôi, ánh mắt mang đầy nghi hoặc.

Tôi lúng túng, gật đầu.

- Vậy là tôi thành công rồi, nhỉ? - Cậu cười lớn, lại cặm cùi ăn.

- Gì? Thành công gì chứ?

- Biết nhiều quá làm gì?

- Ai bảo cậu làm tôi khó hiểu? - Tôi cố hỏi - Nói hết đi chứ.

- Chị thay đổi cách nấu ăn đi, khó nuốt thật đấy! - Nói rồi Hạo Ân buông đũa, bỏ đi.

- Đây!

Chuyện đó, rốt cuộc là sao nhỉ? Đau đầu thật nha.

Không sao, vậy là hôm nay Mark đã được cứu bởi một bàn thua trông thấy. Có lẽ, anh đã nghe theo tôi.

Và có lẽ anh đã tin rồi.

*

- Đang làm gì vậy? Nghe nhạc à? - Hạo Ân bước vào, cởi bỏ áo khoác ngoài ra.

Vốn dĩ tôi sẽ giật mình, nhưng không, đã có thể học cách kiềm chế. Bình tĩnh tắt đoạn ghi âm đang nghe và rút headphones ra khỏi jack cắm, tôi trả lời:

- Ủ, tôi nhớ con...

- ...

- Hạo Ân, tôi không có giết đứa nhỏ. - Tựa lưng vào thanh giường, tôi nhìn cậu, buồn hiu.

- ... - Lại không trả lời, nhìn tôi gì chứ?

- Người giết con chúng ta chính là... - Nói đến đây, cậu đã sấn đến, hôn liền vào môi tôi.

Cái hôn vội vàng, làm cho nạn nhân không kịp phản ứng lại.

- Ừm, không cần nói nữa. - Cậu rời ra, nhìn tôi, ánh mắt mơ màng - Tôi biết cả rồi.

- Đây, có gì cứ nói, tại sao cứ phải hôn? - Tôi tỏ vẻ bức mình, thật là kì quặc.

- Ha ha, không biết. Bỗng dưng thấy chị đáng yêu vô cùng.

- Đừng có ong bướm với tôi. - Vẫn chưa hết khó chịu, tôi lại càu - Cậu biết từ khi nào, sao không nói tôi nghe?

- Chuyện tôi làm, tự đã có dự tính.

Vẫn là bộ dáng bí hiểm, đậm chất Hạo Ân.

Có lẽ tôi không có loại năng lực đoán biết hành tung, tính cách của người khác. Lúc trước là Mark, bây giờ lại thêm người trước mặt này đây.

*

Tôi đã giúp Mark tổng cộng ba lần. Đồng sim rác được tôi sử dụng vào việc có ích, chắc hẳn là chúng rất vui.

Hạo Ân không giống như ba chồng tôi, một người đàn ông đường bệ, nắm trong tay chức vị Chủ tịch của tập đoàn Lâm thị trứ danh. Ông vốn dĩ đã có ý định nhượng lại công ty cho con trai mình. Nhưng cuối cùng, vẫn là e ngại vì Hạo Ân còn quá non trẻ, lại ham chơi.

Có lẽ đây chính là lý do để cậu rẽ hẳn sang một con đường khác, thế giới ngầm của những bóng đen.

Hạo Ân là một tay buôn morphine chuyên nghiệp, tổ chức của cậu có tên là Diên Ứng xã đoàn dưới vỏ bọc của một chi nhánh phân phối xe hơi.

Còn vì sao tôi lại biết những chuyện này thì nó nằm cả trong máy tính cá nhân của cậu. Hôm nó được đặt trên bàn làm việc thì tôi đã thấy tò mò. Tôi đã hi vọng mình có thể khai thác thêm một ít thông tin nữa.

Nhưng nó lại được cài khóa bảo mật. Tôi đã nghĩ mình sẽ bó tay, cho đến khi nhắm mắt ăn bữa chuỗi ngày sinh của mình.

Không ngờ, đây lại là mã mở khóa. Hạo Ân đã lấy ngày sinh của tôi làm mật khẩu phải không? Có lẽ cậu đã đặt nó thuở còn thương tôi thôi nhĩ.

Tôi có thể thấy tất cả giao dịch và phi vụ làm ăn lớn nhỏ trong đây. Nếu là người bình thường có thể đã mang đi tố cáo để nhận tấm bằng khen Công dân tốt. Nhưng tôi không làm vậy, những gì tôi cần là kế hoạch dự định hãm hại Mark của Hạo Ân. Những chuyện khác, tôi không muốn mình có liên quan đến.

Người ta nói đúng, giặc ngoài dễ đoán thù trong khó phòng. Tôi chính là ả “thù trong” của cậu, quả không sai.

Hạo Ân đã có vẻ tin tưởng vào tôi, tin vào sự hối hận và thay đổi nơi người vợ đã từng không có cảm xúc này rồi. Cậu bây giờ hay nhắn tin về nhà vào buổi trưa, nói rằng muốn nhìn thấy những gì trên bàn ăn vào bữa tối. Tuy là cứ tỏ vẻ không hài lòng về mùi vị, nhưng dạo này tối nào cậu cũng về nhà để ăn nốt bữa cơm.

Tôi nên vui hay buồn đây nhĩ? Nếu là một người vợ bình thường, chắc chắn tôi sẽ vì sự thay đổi này của ông xã mà nhảy cẫng lên sung sướng, sau đó thì ngày càng vun vén gia đình hơn. Nhưng không, tôi không được phép quên đi mục đích hiện tại của mình.

- Chị, còn yêu Mark không? - Hạo Ân vừa ăn vừa nhìn tôi, hỏi.

- Vì sao lại hỏi như vậy?

- Thì cứ trả lời tôi.

- Cậu không thấy anh ta đã tổn thương tôi ra sao à? - Tôi vẫn chăm chú nhìn vào màn hình điện thoại - Lại còn hỏi câu vô nghĩa đó làm chi?

- Có thật là bây giờ chỉ có hận?

- Ừm.

- Làm gì mà cầm điện thoại suốt ngày thế? - Hạo Ân giật lấy điện thoại từ tay tôi - Nghe nhạc thú vị vậy sao?

Không phải nhạc, tôi đang chơi game.

- Cậu bắt lịch sự vừa thôi. - Tôi đoạt lại ngay - Làm tôi thua rồi đó, vừa lòng chưa?

Tôi cố gắng nổi cáu, Hạo Ân vì vậy cũng giật mình, bẽn lèn hẳn đi:

- Hơ, xin lỗi. Tại dạo này nhiều chuyện xảy ra, tôi không kiểm chế được.

- Ai làm gì cậu rồi về nhà lại trút giận lên tôi?

- Tôi hại Mark, nhưng có ai đó đã bí mật thông báo cho hắn biết trước rồi. - Hạo Ân nói thật chậm, thật chậm, như là muốn tôi nghe thật kĩ càng.

- À, ra là vậy. Và cậu đã nghĩ đó là tôi?

- Thì... do trước kia chị và hắn...

- Haizz. - Tôi thờ dài, đặt điện thoại xuống bàn, ra vẻ thông cảm - Ai bảo tôi với anh ta từng có qua lại làm chi. Khó trách...

- Không phải chị là tốt rồi. - Hạo Ân ngả người, tựa lưng vào thành ghế phía sau - Tôi mà biết được là ai, tôi thề sẽ không tha cho hắn.

- Cậu định làm gì người ta?

- Thì giết, hóa kiếp ngay cho chừa cái tội dám thọc mạch vào chuyện của người khác chứ làm gì? - Hạo Ân nhắm mắt, tâm trí như đang bay theo kế hoạch của mình với kẻ phá hoại kia.

Thú thật khi nghe đến đây tôi có chút rung mình. Hóa ra, cậu định giải quyết như vậy sao? Tôi lại cố gắng giữ bình tĩnh, vì hiện tại vẫn chưa có gì mà:

- Cậu ác thật đấy! - Tôi vờ dọn bát đĩa xuống - Không nói với cậu nữa làm gì.

- Ừm, người thánh thiện như chị thì cần gì biết đến những chuyện này, nhỉ? - Hạo Ân như lim dim ngủ, tôi cũng không buồn trả lời lại tiếp sau.

Hi vọng những gì cậu nói ngày hôm nay chỉ là tùy hứng. Chẳng qua cậu chỉ e ngại do tôi đã từng thân thiết với Mark trước đây, gỡ bỏ gút mắt xong rồi thì thôi, sẽ không còn nghi ngờ gì nữa.

26. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 26: Kế Hoạch Ném Đá Giấu Tay Người (26)

“Rầm!” Hạo Ân đá sập cửa phòng, vẻ mặt sùng sộ bước vào trong.

- Chị định đi đâu vậy?

- Tôi... - Tôi lùi về phía sau một chút, không lẽ cậu đã phát hiện ra gì đó rồi sao?

- Nói! Tay trong của hắn chính là chị, đúng không? - Cậu lao đến bóp cổ tôi, hàm răng trắng ra sức nghiền chặt lại.

Tôi nào kịp phản ứng, chỉ biết cố gắng giãy giụa lại thôi. Cậu mà mạnh tay thêm chút nữa, cái mạng này chắc chắn sẽ đi tong.

- Cậu... siết mạnh... như vậy... làm sao... mà nói? - Tôi cố gằng từng chữ, đau quá rồi.

Hạo Ân rút cuộc cũng đã buông lỏng, tôi ho sặc sụa, tựa hồ có thể nôn cả mật xanh.

- Còn không nói? - Cậu nâng cằm tôi lên, bốn mắt nhìn nhau, là sợ hãi, cũng là muốn truy tìm.

- Không phải tôi...

- Nói dối! - Hạo Ân lôi từ túi ra chiếc máy ghi âm, đập mạnh xuống sàn - Vậy cái thứ này, tại sao lại xuất hiện ở phòng của tôi?

- Tôi làm sao mà biết. - Tôi cố gắng giữ bình tĩnh - Không khéo ai đó đã làm rồi đổ thừa cho tôi.

- Phải không? - Cậu quay mặt đi nơi khác, chắc là muốn cởi áo do quá nóng nực đây mà.

- Chẳng phải cậu nói tôi đã thay đổi rồi à? Vì sao còn chưa tin tưởng?

“Cạch” - Hạo Ân chìa nòng súng về phía tôi - Đúng, tôi chưa bao giờ tin vào bất kỳ ai!

Tôi thất thần, cậu đang muốn giết tôi sao?

Phải làm cái gì đó, tôi sợ hãi, và, có ai lại muốn chết bao giờ?

Đành phải đánh liều một phen vậy..

- Nói hay lắm! Được... - Tôi cầm nòng súng đặt ngay thái dương mình - Nếu cậu muốn thì cứ bóp cò đi.

- Chị...

- Sao hả? Không dám xuống tay à? - Tôi bước về phía Hạo Ân, tôi càng bước, cậu càng lùi.

-... - Tay cậu có vẻ run run - Tôi cứ nghĩ chị sẽ khóc lóc, van xin chứ.

- Hà có gì tôi phải làm như vậy? Bao nhiêu công sức vun vén cho gia đình mấy hôm nay thành công cốc rồi!

- Gia đình... - Ánh mắt Hạo Ân phức tạp lên hẳn, có lẽ là đang mừng rỡ về viễn cảnh gia đình gì đó mà tôi đã mang lại cho cậu suốt thời gian qua.

- Thế nào? Không phải muốn giết tôi sao? - Tôi được nước lại lần tới, không cho cậu có cơ hội suy nghĩ nhiều nữa - Xuống tay đi chứ.

- Được rồi, tôi tin chị. - Hạo Ân cất súng vào túi áo, ôm tôi vào lòng - Lại sai rồi, tôi xin lỗi...

-...

-... - Cậu lại nhìn tôi, rồi ướm vào môi tôi một cái hôn thật thách thức - Tốt nhất là đừng để tôi biết người đó là chị nha.

- Tất... tất nhiên rồi. - Tôi ra vẻ thân thiết - Vì cậu là chồng tôi mà, nhỉ?

- Ha ha, tôi về bất ngờ như vậy, nếu có chắc chị cũng không kịp phi tang đâu, nhỉ?

Câu nói này là có ý gì?

Rồi Hạo Ân kéo tay tôi dẫn đi đâu đó. Là lên xe, trong này còn có cả Phiến Mộc bạn tôi nữa.

Nhìn thấy tôi, Phiến Mộc lườm nguýt. Nếu tôi đoán không lầm thì trước khi về nhà tra hỏi, Hạo Ân đã hỏi qua cô ấy rồi.

Phải làm gì đây? Những cái sim rác, tôi vẫn chưa kịp giấu đi. Và, những đoạn ghi âm, tôi vẫn chưa xóa hẳn.

“Khoảng 10-15 phút nữa, anh gửi những đoạn ghi âm này đến số máy phía dưới giúp tôi!”

Tin nhắn được tôi gửi đi trong vội vã, bàn tay không thoải mái đã ấn nhầm một vài kí tự, không biết người nhận có hiểu được hay không?

Tôi không biết mình đang làm gì nữa. Chỉ hiểu được bản thân phải gan dạ, dũng cảm lên. Không thể để bại lộ trong lúc này được, mọi cố gắng của tôi, vì anh và cũng cả vì tôi nữa.

Điện thoại được tôi nhét vào bọc ghế. Bây giờ không thể thực hiện thao tác xóa tin nhắn và dữ liệu kịp nữa rồi. Tôi nghĩ rằng Hạo Ân vẫn chưa thực sự tin tưởng tôi.

Tầm nhìn mờ màng phóng ra khỏi cửa, nơi có rất đông người qua lại. Đã bao lâu rồi, tôi không được đi chơi?

Và đã bao lâu rồi, tôi không được gặp anh nhỉ?

Phiến Mộc có chiếc túi xách đẹp quá, tại sao tôi chưa từng nghĩ sẽ với vịnh Hạo Ân mua thứ gì đó cho mình? Có lẽ, vì tôi không yêu.

Tôi đoán không sai, Hạo Ân vẫn chưa tin tưởng. Cậu đưa tôi, Phiến Mộc và một vài người đàn ông nữa đi vào một căn nhà bỏ hoang trên sườn núi.

- Hôm nay, tôi nhất định phải tìm ra kẻ bán đứng mình! - Cậu khoanh tay đi tới đi lui, tôi lại nuốt ực một cái.

- Ha, em đã nói không phải mình rồi mà. - Phiến Mộc tỏ ra thật tự tin - Em chẳng có lí do gì để đi theo hẳn cả.

Có chăng cũng sẽ là ai kia, quyến luyến người tình cũ.

Tầm mắt của Hạo Ân hướng về tôi ngay sau câu nói đó. Tôi giật mình, tay hơi run.

- Sẽ biết ngay thôi... - Cậu cười khẩy - Các anh, lục soát từng người một.

Họ bắt đầu từ túi xách của tôi. Mọi thứ bị bới tung cả lên, nhưng không tìm thấy thứ gì. Tôi cũng luồn cả hai tay vào túi áo và quần, cũng chẳng có thu thập gì thêm.

- Có vẻ không phải là chị thật. - Hạo Ân nâng cằm tôi lên, hài lòng nói - À, điện thoại của chị đâu?

- Ô, nó...

- Nó đâu rồi nhỉ? Sao lại không thấy vào lúc này? - Cậu hỏi dồn dập.

Tôi run rẩy, chỉ sợ cậu sẽ sinh nghi. Phải nói thế nào đây nhỉ?

- Có lẽ lúc nãy giăng co trong phòng, đã rơi ở đấy.

- Phải không? - Nói đến đây, điện thoại Phiến Mộc chợt đổ chuông, báo có tin nhắn mới.

Hạo Ân buông cằm tôi ra, mọi chú ý lại hướng về Phiến Mộc.

- Có tin nhắn, sao lại không xem?

- Chắc là bạn bè rủ rê đi chơi đấy! - Phiến Mộc cười vang - Xong việc, em sẽ xem.

- Lấy ra!

- Dạ, được.

Phiến Mộc hồn nhiên mở điện thoại lên xem. Sau đó thì vẻ mặt chuyển sang trạng thái sốc tốt độ.

- Nào, đọc đi! - Hạo Ân trừng mắt nhìn người trước mặt, có lẽ đã sắp hết kiên nhẫn rồi.

- Em... em... - Phiến Mộc như kẻ điên, nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại.

- Mau đọc cho tôi!

“Cảm ơn những đoạn ghi âm của cô, tôi đã xử lý chất lượng và gửi lại. Nhớ sao chép ra thật nhiều vì sẽ còn cần đến trong tương lai.”

Có lẽ, Mark đã làm theo sự cầu cứu của tôi mà gửi chúng vào điện thoại Phiến Mộc. Tôi thoát rồi.

- Anh... không phải em! - Ra sức xua tay, nhưng cô ấy đã làm chuyện vô ích rồi.

Chiếc túi xách cũng được lục tung lên, những cái sim rác cũng được tìm thấy ngay sau đó. Là tôi đã bỏ vào đấy lúc còn ngồi trên xe.

Tôi tự nhận, hôm nay mình tỉnh táo thật, và có cả một chút điên. Có lẽ do sống chung với cậu lâu ngày, nên đã rèn được loại tính cách mưu mô, toan tính.

Tiếng cô bạn tôi khóc lóc, van xin dội khắp căn phòng, nhưng không còn ai để ý đến nữa. Hạo Ân không nói gì thêm, chỉ dẫn tôi rời đi. Cậu để ba bốn người đàn ông ở lại cùng Phiến Mộc.

Dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết, cậu định dùng cách gì để giải quyết cô ta.

Tiếng hét chói tai một lần nữa vang lên, còn có cả tiếng khóc thê thảm, cầu xin đừng chạm vào người.

Có vẻ hơi tàn nhẫn, tôi có chút lo ngại rồi. Kết quả vượt xa so với dự tính ban đầu của tôi. Nhưng có ai biết vì sao tôi chẳng thấy hối hận không? Vì tôi đang trả thù cho đứa con xấu số của mình đã bị cô ả hại chết.

Bé con của tôi, nó không hề có tội, ấy mà phải đánh đổi cho sự tham lam kia bằng cả mạng sống của mình. Bây giờ tôi đã trả được thù cho bé. Đằng nào Phiến Mộc cũng không chết được đâu, xem ra tôi vẫn còn nhân từ lắm.

- Xin lỗi vì đã làm chị sợ. - Hạo Ân hài lòng khoác vai tôi đi ra xe.

- Vừa ý cậu rồi còn gì?

- Như vậy mới biết, chị không lừa gạt tôi!

-... - Để có được sự tin tưởng này của cậu, tôi đã phải biến mình thành một cô ả mưu mô.

Nói rồi cậu mở cửa xe nơi hàng ghế tôi ngồi, vừa vặn lúc này, chiếc điện thoại nào đó lại rơi ra.

Tôi giật mình, định cúi xuống nhặt, nhưng Hạo Ân vẫn là nhanh hơn một bước, cầm lên ngay.

- Điện thoại của chị, thì ra nó bị rơi ở đây. - Cậu nhìn sơ qua một lượt - Nhưng sao không mở lên được nhỉ?

- Đưa cho tôi. - Tôi vội vàng giật lấy, tim đập liên hồi - Chắc do rơi xuống đất gặp nguồn rồi.

- Ừm, ra là vậy... Về thôi!

Bây giờ tôi lại có thêm loại phản xạ nhanh nhạy nữa sao? Hay thật. Hôm nay, có lẽ chưa phải là ngày tận số của tôi, nhỉ?

27. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 27: Tất Cả Đổi Lấy Một Đêm (27)

Ba ngày sau, Hạo Ân có việc phải ra ngoài. Cậu nói sẽ vắng mặt khoảng ba hay bốn ngày gì đó. Có lẽ là do mật vụ phi pháp gì đây.

Cũng có thể, cậu đang dùng phép thử tôi nữa đấy. Suy nghĩ thêm một chút, thời gian này, có lẽ nên im lặng thì hơn.

“Tôi không giúp anh được nữa, hãy cẩn thận với Hạo Ân!”

Tin nhắn được tôi gửi đi, đây là cái sim rác cuối cùng còn sót lại trong máy. Vừa định tắt máy, mang ra phi tang thì:

“Tôi muốn gặp cô, 9 giờ tối nay, quán bar Black Ynez.”

Lần đầu tiên anh trả lời lại tin nhắn. Bàn tay tôi run run chạm vào màn hình cảm ứng. Câu nói ngắn gọn, tựa như chẳng có tí cảm xúc nào.

Anh muốn gặp tôi, để làm gì nhỉ? Cảm ơn sao?

Tôi mất cả buổi chiều để chuẩn bị. Chẳng hiểu sao bản thân lại khẩn trương đến thế. Nhưng, tôi lại không muốn anh biết được người bí mật thông tin bấy lâu ấy là tôi.

Tôi rất sợ, sợ anh sẽ biết rằng mình còn yêu anh rất nhiều. Trong khi đó, có lẽ anh đã quên.

8 giờ 45 phút tối, quán bar Black Ynez.

Thật không khó để rời khỏi nhà họ Lâm. Chỉ cần cho người đưa đi và giả vờ phối hợp thì mọi thứ sẽ ổn ngay ấy mà.

Tôi trang điểm có vẻ khá đậm. Bảo vệ quán bar đã không nhận ra tôi là phu nhân của Lâm thiếu gia nên tôi phải đem giấy tờ tùy thân ra để đối chứng. Có như thế, họ mới để tôi vào.

Không biết, anh có ở đây không?

Kìa rồi, anh đang ngồi cách chỗ tôi đứng không xa là mấy. Tim tôi lại rộn ràng cả lên, hết như gặp phải thứ gì đó rất quý giá vậy. Ừ thì tôi còn yêu anh, vậy nên trái tim cứ luôn phản chủ mãi như thế.

Tôi e dè đưa ánh mắt nhìn khắp xung quanh để tìm xem có ai đi cùng anh không nhỉ? JD hay là một cô gái hầu rượu nào đó chẳng?

Nhưng không, anh chỉ có mỗi một mình, còn không ngừng uống rượu...

“Tôi đến rồi.”

Lại lấy hết can đảm để gửi dòng tin nhắn này đi.

“Ừ, phòng 28.”

Gì cơ? Muốn tôi đi đâu vậy chứ? Chẳng lẽ anh lại thay đổi như vậy sao? Với ân nhân nào cũng đối xử thế à?

Có một chút xót xa tràn ngập trong lòng. Nhưng tim tôi lại chộn rộn thêm một lần nữa khi thấy anh đứng dậy và rời đi.

Có lẽ phải đi theo, tôi muốn biết anh sẽ làm gì?

Phòng 28, tầng 2, quán bar Black Ynez.

Tối quá, tôi định với tay bật đèn nhưng một giọng nói nào đó bất ngờ ngăn lại:

- Đừng, tôi không mang mặt nạ.

- ... - Tôi cười thầm trong bụng, đâu phải tôi chưa từng nhìn qua bộ dáng đó của anh?

- Tối quá, tôi chẳng thấy được mặt cô. - Mark bước đến bên tôi với một khoảng cách thật gần - Muốn trả ơn cô thì làm sao nhỉ?

- ...

- Cô muốn tiền, hay là... một đêm? - Mark bắt được cảm tôi và nâng lên, mê hoặc nói.

- ... - Tôi giật mình, hóa ra anh đã nghĩ đến việc này để trả công sao?

- Vì sao lại không trả lời? - Thế là anh ướm môi mình lên môi tôi, từ từ hôn lấy - Vậy là đồng ý rồi, nhỉ?

Tim tôi đau quá, cái hôn này quả thật như thể một giấc mơ. Nhưng vì sao anh lại tùy tiện đến thế?

Anh còn chưa hỏi qua tôi là ai trong bóng tối mịt mờ này cơ mà? Với ai, anh cũng làm như vậy sao?

Vốn dĩ tôi sẽ khước từ ngay. Nhưng vì sao, tôi lại lưỡng lự mãi. Có lẽ vì tôi yêu anh, vậy, cứ xem tôi như người tình một đêm của anh cũng được.

Tôi đáp lại sự mời gọi của anh không một chút chần chừ. Hơi thở anh hòa lẫn cùng mùi hương của loại rượu nào đó tan dần vào không khí, hấp dẫn đến mê người. Mark vẫn là phong độ như thế, chỉ có mỗi tôi là mãi vụng về.

Anh hợp với màu đen và bóng tối, tôi nghĩ vậy. Vì động tác kia thuần thực không một chút rối ren. Tôi chỉ biết theo sự mời gọi của anh mà phối hợp, thực sự là cứ lúng túng như gà mắc dây chun.

Sức mạnh của người say thật là mãnh liệt. Mark như một gã sói vừa tóm được một chú nai con. Ra sức đùa giỡn, sau đó mới ăn thịt dần dần.

Tiếng tôi trào thoát khỏi cổ họng khi tưởng tượng toàn thân mình như thể vừa bị xé nát ra. Qua lâu như vậy, cảm giác vẫn là đau đớn, bứt rứt thế à?

- Hôn tôi đi, sẽ không còn đau nữa... - Tôi cảm nhận được giọng Mark run run, có lẽ là thông cảm.

- ... - Đầu óc tôi hiện tại đã trống rỗng, chỉ đến khi cảm giác được làn môi ấm nóng nào đó chạm vào mình thì mới đáp lại thôi.

- Khóc sao? - Tay anh vuốt ve khuôn mặt tôi, rồi như bắt được vài giọt nước đang chảy ra từ khóe mắt nào đó, không khí chợt có đôi chút lặng im - Ngoan, sẽ ổn thôi mà.

Với cô gái lạ nào anh cũng sẽ nói như vậy, nhỉ?

Ngọt ngào quá, nếu như anh nói câu này với tôi của vài tháng trước, chắc chắn tôi sẽ gật đầu nghe theo ngay. Nhưng bây giờ, chẳng những thân thể đau mà cả trái tim và tinh thần cũng thấy đau nữa.

Mark không ngừng hôn tôi, vuốt ve âu yếm. Có lẽ anh đã từng làm như vậy với Alice, JD, thậm chí là với vài cô gái khác rồi.

Càng nghĩ, tôi càng thấy buồn bã, khó chịu đến người. Đang lúc định vùng dậy để chạy đi thì anh đã kịp ôm tôi vào lòng, nhẹ xoay người lại, cho tôi nằm gọn trong lòng anh:

- San Ni, đừng đi! - Anh tỏ vẻ yếu ớt của người say đã trót hoạt động quá sức - Anh yêu em nhiều lắm.

Tôi có nghe lầm không? Anh biết là tôi à? Từ lúc nào thế?

- Tuy chuyện này có vẻ không chính thống với em... - Anh lại dụi dụi chiếc mũi mát lạnh vào cổ tôi - Nhưng cuối cùng cũng được ở bên em rồi.

- Sao anh biết là em? - Tôi sắp khóc nữa đấy, mà lần này lại chẳng phải vì đau.

-...

- Anh, còn yêu em nhỉ? - Câu này phải can đảm lắm tôi mới có thể nói ra.

-...

- Anh?

-...

- Mark? - Tôi xoay người lại thì thấy anh vẫn im lặng, trời đất, đã ngủ rồi.

Tôi có chút hụt hẫng nha, sao lại bất lịch sự như vậy nhỉ?

Lại vuốt ve gương mặt anh, lại tưởng tượng xem nó đã thay đổi ra sao rồi? Bất chợt tôi chạm đến một nơi gồ ghề nào đó bên chiếc má phải kia. À, có lẽ vết thương đang dần lành lại.

Tôi rướn người lên, mò mò mẫn mẫn. Đến khi bắt gặp cánh môi quen thuộc nào đó, tôi lại tự tiện ướm lên đầy một nụ hôn. Cảm giác hôn trộm thật sự là rất thú vị. Tôi mỉm cười rồi thả người, nằm lại trên tay anh.

Cánh tay còn lại, anh vẫn cứ ôm tôi thật gọn. Tôi vùi mặt mình vào lồng ngực rắn chắc kia, tham lam hít hà thứ mùi hương quen thuộc nào đó, mãi cho đến khi cơn buồn ngủ chợt kéo đến, kéo ghì đôi mi mắt này lại mới thôi.

Có lẽ tôi lại ngoại tình rồi, nhỉ? Tôi là một người vợ tệ lắm phải không? Nhưng, tôi lại nghĩ, những trường hợp ngoại tình thường chỉ bắt đầu từ hai lí do cơ bản này đây.

Một là, họ muốn tìm cảm giác mới lạ. Còn hai, họ biết nếu được ở bên cạnh người mới sẽ có hạnh phúc nhiều hơn. Dù cho mối quan hệ mờ ám đó bị mọi người lên tiếng chê bai, phỉ báng.

Tôi quả thật còn rất nhiều câu muốn hỏi anh. Như là, mối quan hệ giữa anh và JD hiện tại thế nào rồi? Vì sao anh lại biết người đó là tôi? Và những lời anh nói yêu tôi trong cơn say lúc nãy kia, có còn là sự thật?

Tôi đã chuẩn bị sẵn tinh thần. Dù cho ngày mai tỉnh táo, anh nói rằng đó chỉ là lời của kẻ say, dù cho anh có bảo rằng đã không còn yêu tôi nữa, tôi cũng sẽ chấp nhận mà. Hiện tại, tôi chỉ biết mình được ở bên cạnh anh, những lời nói kia tôi không mấy may nghi ngờ nữa. Tạm bợ thì sao chứ, đó cũng là chuyện của ngày mai.

Tưởng tượng ra vẻ mặt cương nghị khi ngủ của anh thêm một lần nữa, tôi chợt mỉm cười, mình cũng mau ngủ đi thôi.

28. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 28: Nhớ Em Nhớ Đến Vô Cùng (28)

Hai giờ sáng, tôi rời đi. Lúc này hãy còn quá sớm để chất men trong người anh tan hết, vì vậy, anh vẫn say trong giấc nồng.

Có một chút luyến tiếc, nhưng tôi phải làm vậy để nhóm người dưới kia không quá nghi ngờ.

Về nhà, tôi ngồi trong phòng và chờ trời sáng. Trong đầu không sao quên được chuỗi kí ức mơ hồ đẹp để tôi qua. Tất cả cứ như một giấc mơ vậy. Tôi đã gặp anh, một lần nữa lại bị dao động trước hình bóng mà mình mãi đặt trọn tình yêu ấy.

“Em nhớ anh...”

Trong cơn vô thức, dòng tin nhắn nào đó đã được tôi gửi đi.

Có một chút giật mình, định hủy nhưng không còn kịp nữa. Nhớ đâu, anh chẳng còn yêu tôi?

Điện thoại chợt rung, dòng tin trả lời sao mà hiện lên rõ ràng quá:

“Ừ, anh cũng nhớ em.”

Tôi như trở về với San Ni của những năm mười sáu tuổi ấy, ngây ngô, ngại ngùng. Tình yêu lại một lần nữa len lỏi vào tim, như một dòng nước nóng, sưởi ấm những góc khuất u mờ, lạnh lẽo.

“Anh, còn yêu em không? Chúng ta, quay về nhé?”

Dòng tin nhắn chất chứa bao hi vọng, nhưng cuối cùng vẫn là không kịp gửi đi. Anh đã nhanh hơn tôi một chút. Tin nhắn của anh hiện rõ trên màn hình:

“Tạm thời chúng ta không nên liên lạc nữa, em sẽ gặp nguy hiểm. Chờ anh giải quyết xong mọi chuyện, sẽ đón em về.”

Có một chút nhói, đã nhìn thấy nhau rồi, vì sao lại còn giữ khoảng cách thế kia?

Sau đó, Mark lại gửi đến một đoạn tin nhắn nữa. Có lẽ anh đã đoán được tôi sẽ đau lòng:

“Chờ anh, được không?”

“Vâng.”

Anh không trả lời nữa, có lẽ đã tắt máy hay hủy sim gì đó rồi.

Vứt điện thoại ra giường, tôi cảm thấy thật trống trải. Hóa ra bấy lâu nay ở cạnh Hạo Ân, tôi luôn để hình ảnh của anh chực chờ trong tâm trí. Tôi đã ngoại tình, chính xác là tôi luôn luôn ngoại tình, ngay từ đầu kia.

Có lẽ, tôi không phải là một người vợ tốt. Nhưng tôi lại là một cô nhân tình thủy chung. Ha ha, sao mà nực cười thế?

Quanh quẩn trong nhà, tôi chẳng biết làm gì cả. Có lẽ Mark đã lưu ý hơn đến các chuyến giao dịch của mình nên không cần tôi giúp nữa đâu.

Tôi của hiện tại, là rất cô đơn.

Trời chưa tối mà tôi đã yên vị trên giường. Bữa ăn cũng là nhờ người ra ngoài mua giúp. Thực sự chẳng có tâm trạng gì luôn.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, tôi chẳng có can đảm đối diện nữa rồi. Liệu bây giờ, tôi có còn xứng đáng với anh không?

Lại cầm điện thoại lên, lại lướt đến dãy số quen thuộc nào đó và lại ấn phím gọi đi.

Bỗng dưng tôi bật khóc nức nở, tự hỏi mình vừa làm chuyện ngốc nghếch gì kia?

Mark làm sao có thể nghe được chứ?

Tôi khóc to hơn, rồi nói trong nước mắt, một mình.

- Mark, em yêu anh, thực sự em rất yêu anh...

-...

- Anh còn yêu em không? Chắc là không rồi nhỉ, vì anh đã cùng người phụ nữ khác đứng trước mặt em kia mà.

-...

- Lẽ ra em không nên tìm đến anh nữa. Em nên cam chịu sống như vậy bên cạnh Hạo Ân.

-...

- Nhưng không biết vì sao, trái tim cứ liên tục phản bội lại tâm trí của em đấy!

-...

- Em thật tệ phải không?

-...

- Xin lỗi, Mark, xin lỗi vì đã yêu anh!

Tôi úp mặt xuống giường và lại khóc. Tiếng nức nở này có lẽ khi ông trời nghe thấy cũng phải đoái hoài xót thương. Được khóc trước mặt anh như vậy thì thật hay quá. Nhưng, tôi sẽ chẳng bao giờ làm thế đâu.

Tất cả cũng là do tôi chọn, đó đã là số phận của tôi rồi. Vậy thì thử hỏi, khóc than, kể lể với người khác để làm gì nữa?

Không biết là tôi đã khóc bao lâu. Chắc là đến khi mệt lả người đi, sau đó tôi đã ngủ, một giấc ngủ yên bình, không còn thấy đau lòng nhiều nữa.

*

Ánh mặt trời chiếu qua khung cửa sổ, đập lên mắt làm tôi chau mày lại. Trời đã sáng rồi sao?

Đầu tôi đau quá, tối qua tôi đã khóc, có phải không?

Với tay lấy chiếc điện thoại, bây giờ là mấy giờ rồi nhỉ?

Tôi giật mình như người vừa đi ra từ cõi mộng. Cuộc gọi đến số của Mark, vẫn còn thực hiện sao?

- Mark... - Tôi run rẩy áp vào tai, nhẹ gọi ra cái tên mình hằng nhung nhớ.

- Ủ, anh đây. Bị em phát hiện rồi... - Giọng anh nhẹ nhàng, tĩnh lặng như mặt nước buổi chiều thu.

- Anh... đã ở đây suốt cả buổi tối?

- Ủ.

- Vì sao lúc đó anh không trả lời? - Hốc mắt tôi cay cay, lại muốn khóc nữa rồi.

- Anh sợ mình sẽ cắt ngang mạch suy nghĩ của em. - Mark chợt cười - Và có như vậy, anh mới biết được tâm ý của em bây giờ.

-... - Tôi khóc thật.

- Ngoan. Anh đã nghe thấy tiếng hít thở đều đều cả đêm, dường như em đã ngủ rất ngon, nhỉ?

- Vâng. - Tôi gạt nước mắt, cố gắng mỉm cười, bình tĩnh trả lời anh.

- Anh nhớ em, là thật. - Tôi nghe rõ tiếng Mark thở dài - Nhưng bây giờ, vẫn để em phải chờ anh.

-...

- Cảm ơn em, cảm ơn vì đã yêu anh như vậy.

- Anh...

- Ủ, JD đã gửi đến nhà Hạo Ân một xấp ảnh gì đó. Anh sẽ tìm cách lấy lại.

- Vâng. Chắc là chứng cứ phạm tội của cậu ấy. - Rồi tôi chợt nhớ ra chuyện gì đó - Nhưng tại sao JD lại có liên quan đến Hạo Ân?

- Chuyện dài dòng lắm. Anh sẽ kể sau. Nhớ em nhiều.

- Anh...

- Ngốc, không nỡ cúp máy sao? - Mark cười, nhưng có vẻ đang gượng gạo - Anh cũng vậy.

-...

- Em phải cúp máy, sau đó thì hủy sim. Hạo Ân đã luôn nghi ngờ, đâu phải em không biết?

- Nhưng... thế thì làm sao được nghe giọng anh nữa?

- Muốn mè nheo rồi à? - Anh lại cười - Chỉ cần em không rời đi thì anh sẽ mãi là người yêu em nhất.

- Em tin. - Nói xong thì tôi cúp máy.

Mọi chuyện, có lẽ sắp kết thúc rồi.

Tôi có thể giúp anh. Phải tìm ra được xấp ảnh mà Mark nói. Biết đâu có thể khai thác thêm gì đó thì sao.

Điện thoại lại rung lên. Giật mình. À không, là cuộc gọi của Hạo Ân...

- Tôi nghe đây.

- San Ni, tối nay tôi muốn ăn lẩu hải sản. - Tiếng cậu vẫn bình thường, có lẽ chỉ là muốn ăn lẩu hải sản thôi.

Tôi lại nghĩ lung tung rồi.

- Tôi sẽ nấu. Nhớ về sớm một chút.

- Được. Không nói nữa, tôi đang lái xe.

Thế là cúp máy. Nhờ vậy tôi mới biết, cậu sẽ về nhà vào tối nay.

Phải nhanh tìm ra. Tôi thực sự không muốn vượt mất cơ hội này.

Tủ quần áo không có, ngăn bàn làm việc không có, ngay cả gầm giường cũng không.

Một mỗi, tôi ngồi lên ghế, xoay tới xoay lui, suy nghĩ xem vị trí tiếp theo là gì?

Có cái gì đó cộm cộm dưới lớp vải bọc ghế. Kéo hết dải phét-mơ-tuya và lôi ra một phong thư màu vàng nhạt. Tôi đoán không sai, tài liệu được giấu ở đây, nhưng không phải là những bức ảnh.

Thật không may, vừa lúc này, tôi nghe có tiếng bước chân ngoài hành lang, và rồi cánh cửa phòng chợt mở. Hạo Ân đi đến, đặt tay lên vai tôi:

- Đây, sao lại ngủ ở đây?

- Về rồi đấy à? Tôi đợi cậu mãi.

- Gì cơ? Chỉ vừa 7 giờ 30 thôi, đợi cái gì mà mãi?

- Vậy à? Chắc tôi nhớ nhầm đấy! - Tôi ngược nhìn Hạo Ân, cố nở một nụ cười.

- Buồn ngủ thì lên giường mà ngủ. - Cậu lại nhìn tôi đầy khó hiểu - Tôi đi tắm đây.

Chợt nhìn thấy ở túi quần kia có chút kì lạ, lẽ nào...

- Hạo Ân~ Tôi vội chạy đến ôm lấy thắt lưng cậu, nũng nịu gọi.

Tôi thấy toàn thân cậu run lên đôi chút, giọng nói bất ngờ hằn đi:

- Hôm nay chị sao vậy?

- À, bỗng dưng thấy có lỗi thôi. - Tôi dụi dụi mặt mình vào lưng cậu, bày ra vẻ buồn bã của mình.

- Thế sao? - Hạo Ân quay mặt lại, nhìn tôi - Vậy chị lại muốn có con với tôi à?

- Tôi... - Tôi ấp úng hẳn, đây là kiểu câu hỏi gì?

- Được, tôi cho chị toại nguyện! - Nói rồi cậu sấn đến, hôn tôi.

- Ấy, khoan! - Tôi rời đi, đặt một ngón tay lên môi cậu - Như thế này làm sao mà thú vị?

Thế là tôi rót ra hai ly rượu, ly nhiều cho cậu, ly ít của tôi.

- San Ni... - Cầm ly rượu trên tay, tầm mắt Hạo Ân một lần nữa phóng sang tôi, đầy khó hiểu - Hôm nay lại còn dùng cái này?

- Không thích sao? - Tôi uống ực một hơi hết phần mình, cũng là đòn tâm lý muốn thách thức cậu kia.

- Chỉ là thấy hơi lạ. Nhưng không sao, tôi thích!

Thế là uống hết ly rượu. Chúng tôi hôn nhau, tôi đang cố gắng không nghĩ rằng người trước mặt mình đang là Hạo Ân nữa. Rốt cuộc, tôi đang làm cái trò gì thế kia?

Cậu đặt tôi xuống giường, kéo một bên dây áo của tôi xuống và không ngừng ướm lên cổ tôi những nụ hôn mạnh mẽ, nặng nề. Tôi định nhân lúc cậu không chú ý liền đưa tay luồn vào túi quần kia.

- Làm gì vậy? - Hạo Ân chớp lấy cổ tay tôi, khó chịu - Tập trung đi!

- À, được... - Tôi giật mình, suýt chút nữa thì lộ mất.

Chiếc áo ngủ kia đã bị cậu kéo ra gần hết. Tôi hoảng sợ, không, tôi không muốn làm loại chuyện này với cậu đâu. Tôi không thể sai càng thêm sai, dù chỉ một lần.

Nhưng, bỗng dưng Hạo Ân dừng lại, có vẻ đã có một chút nghi ngờ. Thế là lại nhìn tôi, và rồi cả người cậu đổ rạp xuống giường, bất tỉnh.

29. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 29: Những Phát Súng Trong Đêm (29)

Thuốc an thần trong rượu đã có tác dụng rồi. Chai rượu và hai chiếc ly tôi đã chuẩn bị sẵn từ lúc chiều. Để phòng khi bức bách, còn có đường lui.

Nói là thuốc an thần cũng không đúng. Chỉ là những viên thuốc ngủ loại nhẹ của tôi, nhưng có lẽ tôi đã quá tay khi cho vào hơi nhiều một chút.

Tôi vội vàng lấy những thứ cần thiết, rồi lao thật nhanh ra khỏi nhà. Sau đó lại ngồi taxi đến Black Ynez Bar. Vì tôi nghĩ mình có thể gặp anh đang ở đó.

Vừa nhìn thấy tôi, Mark giật mình tột độ. Anh đi đến, đón tôi vào lòng.

- Sao em lại đến đây?

- Tìm được rồi. - Tôi gơ xấp tài liệu ra trước mặt anh - Có giỏi không?

- Ngốc quá, như vậy rất nguy hiểm. Ai cần em làm những việc này? - Ánh mắt anh nhìn tôi đầy nghi ngại, rồi anh vuốt lại mớ tóc rối giúp tôi.

- Không sao cả! - Tôi như đứa trẻ vừa lập được công lớn, cười vang, rồi lại hạ giọng, thở dài - Nhưng bây giờ em... buồn ngủ quá.

Bởi vì phần rượu có thuốc ngủ, tôi cũng đã uống mà, chỉ là không nhiều bằng Hạo Ân.

Sau đó có lẽ tôi đã ngủ rất say, trong vòng tay của người mình yêu nhất.

*

Đến buổi chiều, có người đến mang tôi về. Chắc Hạo Ân đã tỉnh và phát hiện ra mọi chuyện rồi phải không?

- Đi đâu mới về? - Cậu lắc lư ly rượu trước mặt, không hề nhìn tôi.

- Đến... bar. - Tôi áp úng hân, thực sự tôi chưa từng nghĩ sẽ gặp lại cậu trong lúc này.

- Làm gì ở đó?

- Thì uống rượu... và nhảy.

- Thật không? - Cậu nhìn tôi đầy nghi ngại - Hôm nay cũng có cả loại sở thích này?

- Cậu làm được, chẳng lẽ tôi lại không?

- Ha ha, nói rất hay! - Hạo Ân bước lại gần tôi, nâng cằm tôi lên - Xem ra chị rất thích uống rượu?

- Tôi...

- Vậy thì uống hết đi chứ! - Nói rồi cậu nhanh tay đổ số rượu trong ly vào miệng tôi.

Mùi rượu chất nồng kèm theo sự bất ngờ đột ngột khiến tôi hoảng loạn mà hít thở không thông. Vì vậy, ít nhiều đã bị trào lên mũi, tôi ho sặc sụa.

Cậu cứ như vậy, hết ly này đến ly khác không nương tay mà đổ vào miệng tôi. Tôi cố gắng nuốt lấy nuốt để, chỉ mong sao cơn khó chịu này nhanh chóng qua đi.

Sáu ly, tôi đã uống trong sự ép buộc và phần uất những sáu ly rượu ngoại. Kể đến, Hạo Ân buông thông cánh tay đang kìm kẹp tôi kia, khiến cho tôi thuận đà, ngã người xuống sàn lạnh.

- Uống rượu kém như vậy, nói dối cũng tệ đến thế cơ mà. - Hạo Ân ngồi xuống theo tôi, lắc đầu nói.

- ... - Tôi cúi mặt xuống, tóc tai lại bê bết rượu, bộ dạng hiện tại khó coi vô cùng.

- Thế nào? Muốn nói sự thật không? - Cậu nắm tóc trên đỉnh đầu tôi kéo lên, tròng to mắt.

- Tôi làm sao mà phải nói cho cậu? - Mím cười đáp lại, giọng nói đậm chất của người say.

- ... - Cậu đẩy mạnh tôi, sau đó lại quăng ra trước mặt tôi một xấp ảnh.

Lại là ảnh nữa sao...

Đây là những hình ảnh mà camera trong quán bar ghi lại. Một người đàn ông mang mặt nạ, dìu một người phụ nữ bước đến mở cửa căn phòng ở tầng hai, sau đó thì cả hai bước vào.

Là Mark và tôi, cả căn phòng số 28 quen thuộc kia nữa. Hóa ra, quán bar có camera, tôi lại không cẩn thận rồi.

- Một nam một nữ cùng đi vào một nơi, để nói chuyện phiếm?

- Tôi, không...

“Bốp!” - Hạo Ân tát tôi một phát, có thể nói là tát đến long trời - Còn lấp liếm sao, hử?

- ... - Tôi bật khóc, rõ ràng là không có cảm giác, vì sao phải hành hạ nhau?

- Tài liệu và xấp ảnh, mang đi đâu rồi? - Hạo Ân bóp chặt vai tôi, không ngừng lắc lư, hỏi.

- Ha ha, sợ rồi à? Không ngờ tôi lại làm vậy phải không? - Tôi cười, ánh mắt lơ đãng nhìn đáng vẻ sợ hãi của cậu.

- Lại thách thức à? - Nói rồi cậu lao đến hôn tôi, một nụ hôn của sự giận dữ, đáng sợ vô cùng.

Tôi ra sức đập tay vào vai cậu, nhưng vô ích thôi, càng phản ứng cậu càng làm dữ. Bàn tay nào đó lại lần mò, vuốt ve khắp thân thể tôi, như nhóp. Tôi cố gắng không nghĩ đến loại cảm giác khốn nạn gì kia, nhưng, vì sao trong đầu lại không ngừng lớn vồn.

Cậu cắn vào môi tôi, làm cho nó bật ra cả máu. Chảy ngược vào miệng, vị của nó sao mà chất ngăm, đốn đau.

Khi Hạo Ân buông tôi ra cũng là lúc thân thể tôi xảy ra nhiều biến đổi. Tôi giật mình, hét lên:

- Trong rượu... cậu đã bỏ gì?

- Ha ha, bị phát hiện rồi sao? - Cậu cười lớn, vuốt ve cái trán lấm tấm mồ hôi của tôi, ra vẻ cưng chiều.

- Rốt cuộc là thứ gì? - Tôi yếu ớt đáp lại, sức nóng từ bụng không ngừng khuấy động tâm can.

- Một chút thuốc cho phần đêm còn lại thêm ngọt ngào. - Cậu lại sấn đến, bóp chặt lấy vai tôi, hôn ngấu nghiến.

Tôi thực sự rất chán ghét, nhưng vì sao thân thể lại chẳng nghe lời? Tôi nương theo sự mời gọi kia mà phối hợp. Ôi trời, cái việc mà mình vô cùng chán ghét ấy bây giờ lại không thể chống lại hay sao?

Thật may tôi đã buồn nôn và thế là, tôi nôn cả lên người cậu.

- Mẹ kiếp! - Cậu gầm rú lên khó chịu - Làm mất cả hứng rồi.

Tôi cười, ngã người ra dựa vào tường, toàn thân đã bắt đầu xuất hiện từng cơn co rút khó chịu.

Nụ cười thách thức đó của tôi đã châm ngòi cho sự nổi điên của Hạo Ân và đẩy nó lên đỉnh điểm. Cậu rút súng, chĩa thẳng vào trán tôi:

- Còn cười, tôi liền cho chị chết!

“Cạch” - Tôi mơ màng nhìn thấy một khẩu súng khác cũng đã đặt nơi thái dương cậu - Mark?

- Mày thử đi! Rồi xem tao sẽ giải quyết thế nào? - Tựa như một con hổ, tiếng hét kia vang dội cả căn phòng.

- Ha ha, đến rồi sao? - Hạo Ân đứng thẳng người - Có phải là đã muộn?

- Mày khốn nạn lắm, Hạo Ân! Vì sao lại không yêu thương cô ấy? - Tôi thấy Mark đưa mắt nhìn tôi, rồi nhìn sang cậu.

- Lẽ ra tôi đã rất yêu đó chứ. Nếu như ả không yêu ông!

- Tao đã cố gắng nhường cho mày tất cả. Vì sao, vẫn chưa thấy hài lòng?

- Im đi! Bây giờ mọi chứng cứ bất lợi đều rơi vào tay ông hết rồi. Có phải là nên thủ tiêu tất cả?

Tôi khó chịu quá, toàn thân nóng như lửa đốt. Dưới bộ váy ngủ mỏng tang, tôi quần quai chẳng khác gì một ả phụ nữ đang trỗi lên một loại bản năng nguyên thủy, đáng khinh thường.

- Mày định làm gì? - Tôi nghe tiếng Mark lại hét lên, đầy bức tức.

- San Ni là điểm yếu muôn đời của ông. Trước giờ tôi đã không sai khi mang ả ra làm mồi nhử.

Tiếng Hạo Ân cười vang đầy mãn nguyện. Tôi cố nghĩ, rốt cuộc, cậu đã dùng tôi để lợi dụng những gì?

Tôi lại thấy Mark mất bình tĩnh hẳn. Anh vẫn ổn có phải không?

- Đừng làm hại cô ấy nữa. Tao trả tài liệu lại cho mày! - Tay Mark run rẩy, khẩu súng cũng theo đó mà rơi xuống sàn.

- Ông vừa nói gì?

- Tài liệu... nằm ở đây! - Anh ngồi thụp xuống, đưa tập phong bì ra trước mặt mình trong bất lực, khó khăn.

- Anh, dừng! - Tôi hét lên, không thể đưa cho cậu ta được.

- Ngồi yên đấy! - Mark lại quát lớn - Anh chỉ cần em!

Tôi im lặng, thực sự với câu nói này của anh, tôi không biết nên phản ứng lại thế nào.

Rồi anh đẩy xấp phong bì về phía Hạo Ân. Cậu dùng chân giữ lấy. Nhưng lại nhanh chóng trở mặt:

- Tốt hơn rồi đấy! - Cậu chìa súng về phía anh - Nhưng để đề phòng, tôi không thể làm khác được.

- Mà... - Mark vô lực nhìn lên, lúc này trong tay anh chẳng có súng.

Toàn thân tôi run rẩy, đầu óc lúc này có phải đã trở thành kẻ điên?

- Tôi sẽ giúp ông chăm sóc ả này thật tốt! Yên tâm!

“Pằng!” phát súng vang lên thật bén ngọt, xé toạc cả một vùng không gian im lặng, buồn tênh.

Có tiếng bước chân lùi lại, nhưng tôi không còn biết là của ai. Có lẽ là Hạo Ân, cậu đã đánh rơi khẩu súng ngay sau đó.

Tôi nhìn thấy người trước mặt mình đang trừng to mắt trong kinh ngạc, có lẽ anh đang đau đớn hơn tôi, đau hơn cả phát súng vừa bắn vào lưng tôi đây này.

- San Ni, em làm cái trò gì vậy hả? - Mark lại quát mắng tôi, hôm nay anh cứ lớn tiếng với tôi suốt.

- Em yêu anh, đừng lớn tiếng nữa. - Tôi mỉm cười - Anh làm em sợ quá đi.

Mark hoảng loạn, lại không ngừng hôn tôi, ôm tôi. Tác dụng của loại thuốc quái quỷ nào đó đã không còn rõ ràng nữa. Bây giờ tôi chỉ cảm thấy đau, và có cả ảm áp mơ hồ.

- San Ni, tôi xin lỗi... - Có tiếng Hạo Ân lấp bấp sau lưng, tôi chỉ biết mỉm cười.

Thực sự tôi không biết vấn đề giữa hai người họ là gì, nhưng, hi vọng phát súng vừa rồi đã giải quyết được một phần nào đó.

“Pằng!... Pằng!... Pằng!” - Ba phát súng vang lên từ tay Mark trong điên cuồng, giận dữ - Thăng khôn! Mà nghĩ mà còn loại tư cách này sao?

Sau đó tôi ngủ trong vòng tay anh. Tim anh lại có vấn đề như trong cái đêm ngọt ngào nào đó, cứ đập loạn xạ cả lên, thật tức cười.

- Sẽ ổn thôi, San Ni, em đừng ngủ!

30. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 30: Tuyệt Đỉnh Ngọt Ngào (30)

- San Ni, xin em hãy tỉnh lại. Anh không thể một lần nữa đánh mất em. - Có tiếng người nào đó tha thiết gọi tôi, giọng nói cực kỳ quen thuộc, nhưng là ai nhỉ?

- Chị, tôi xin lỗi. Làm ơn đừng xảy ra chuyện gì nha. - Nói chuyện được rồi, tại sao lại phải lay người tôi như vậy?

- Thăng khôn này! - Lại có tiếng đánh nhau thùm thụp, đàn ông lạ thật, chuyện gì cũng mang bạo lực ra để giải quyết như vậy sao?

- Ha. - Một người cười khẩy, tỏ giọng bất cần - Đã phé một bên chân của tôi, còn chưa đủ?

- Tao còn muốn giết mày nữa kia!

- Vậy thì giết! Nếu điều đó có thể đưa chị ấy trở về thì hãy làm ngay đi!

Ồn ào quá, tôi muốn ngủ mà, vì sao lại làm ồn lên ngay trong phòng tôi vậy? Các người là ai, hãy im lặng một chút.

Thật may mắn vì lúc này bỗng dưng một người bạn mới quen nào đó lại đến tìm tôi để đi chơi. Tôi đã kể về nơi ấy chưa nhỉ? Mỗi lần như vậy, tôi phải ngủ, vì khi ngủ tôi mới có thể đến đó được. Một nơi đầy màu sắc, và chỉ toàn niềm vui.

Và rồi, tiếng cãi nhau của hai người tôi không thể nhìn rõ mặt kia nhanh chóng được cho vào quên lãng. Tôi chỉ lưu lại một chút thắc mắc: họ là ai? Vì sao trong một lúc mơ hồ, tôi lại nghe thấy những tiếng nói tưởng như đã từng rất quen thuộc ấy?

Tôi đã theo chân người bạn này đi rất xa. Cơ hồ nếu thêm một chút lơ đãng, sẽ không thể trở về.

Dường như tôi còn chuyện khác phải làm, nó quan trọng hơn.

Nơi này rất xinh đẹp, có đầy hoa và nắng ấm. Bất cứ ai đến đây, đều sẽ lưu luyến không muốn rời.

Nhưng nếu có anh ở cùng, chắc chắn sẽ vui hơn. Đúng vậy, tôi nhớ ra việc mình cần làm là gì rồi đấy.

Không vui chơi nữa, về thôi. Có tiếng anh đang thiết tha gọi tên tôi kia, không thể nào để anh lo lắng thêm nữa.

*

Đôi mi mắt khẽ chớp động. Hàng lông mi ken chặt vào nhau thật lâu đã trở nên cứng đờ, có một chút nhói. Thật là đau!

Người nào đó đang ngủ gật bên giường. Có lẽ do mãi trông nom tôi nên sinh ra mệt mỏi.

Tôi bật cười, vì sao lại thấy hạnh phúc đến vậy? Anh vẫn luôn ở đó và chẳng hề rời đi.

Đưa tay ra khẽ vuốt lấy mái tóc kia, có lẽ vì giật mình, khiến anh choàng tỉnh.

- San Ni... em... tỉnh rồi. - Anh cầm tay tôi, hôn lấy - Anh không phải đang mơ, nhỉ?

- Có nhớ em không? - Tôi mỉm cười, yếu ớt hỏi.

- Em không còn câu nào khác sao? Cứ hỏi anh mãi câu này.

- ... - Tôi lại cười - Thì cứ trả lời em!

- Nếu còn không chịu tỉnh, có lẽ anh đã đi theo em rồi.

- Là thật nhỉ?

- Ủ, anh nhớ em, nhiều lắm! - Mark hôn lên trán tôi, cương chiều - Em tỉnh dậy là tốt rồi.

- Có ai đó đã dẫn em đến một nơi đẹp lắm. Định rằng tỉnh dậy sẽ rủ anh cùng đi. - Tôi hồn nhiên kể ra giấc mơ đầy hoa của mình.

- Vớ vẩn! Đã về rồi, còn đi đâu nữa? - Mark tỏ vẻ không hài lòng nhìn tôi, nói.

- Anh thực sự không muốn đi sao?

- Không! - Anh đáp chắc nịch - Nhưng nếu em muốn, chúng ta sẽ có một khu vườn đầy hoa.

- Là thật?

- Anh già rồi, không lừa gạt trẻ con. - Nói rồi anh khuấy cho tôi một chút sữa - Nếu không đứa nhỏ sẽ cho rằng ba ba muốn dụ dỗ nó nữa đấy.

- Phải ha. - Tôi bình thản nằm trở lại giường, nhưng rồi lại giật bắn người ra - Này, anh vừa nói gì vậy?

- Anh nói nhiều quá, em hỏi thế sao mà biết được? - Mark cười - Muốn nghe lại câu nào?

- Đứa nhỏ? Câu mà có từ “đứa nhỏ” ấy!

- “Nếu không đứa nhỏ sẽ cho rằng ba ba muốn dụ dỗ mẹ nó nữa đấy.” phải không? - Mark vô tư lặp lại câu nói lúc này.

- Nói thêm một lần nữa, từng từ cho em nghe.

- “Nếu không đứa nhỏ...”

- Rồi, dừng lại! Đứa nhỏ nào? - Tôi cắt ngay câu nói của anh tại chỗ này, thực là suy nghĩ không thông.

Mark cười sặc sụa, thế là bỏ dở ly sữa đang pha. Bước đến cạnh tôi, bàn tay nào đó chợt xoa bụng tôi, nhồn nhột...

- Con của em, đang ở đây! Đứa nhỏ lại đến với em rồi.

- Anh... - Tôi như kẻ mất hồn - Không gạt em chứ?

- Ủ, anh là người lớn mà. - Mark hôn lên má tôi - Em giỏi lắm, San Ni!

Tôi vẫn chưa hoàn hồn kịp. Cứ dờ dẩn hẩn ra. Chỉ đến khi anh hôn tôi lần thứ ba, mới có phản ứng.

- Em đã ngủ bao lâu rồi?

- Hơn một tháng...

- Lâu thế sao?

- Bác sĩ nói vết thương trên lưng đã không còn gì nghiêm trọng, chỉ là do em lười nên không muốn tỉnh dậy thôi. - Anh xoa tóc tôi đến rối bù, sau đó thì vuốt ve, sửa gọn lại.

Đúng thật là vậy nhỉ? Là do tôi lười.

- Anh... - Tôi e dè nhìn Mark - Anh không vui khi có đứa nhỏ sao?

- Không! - Anh lắc đầu, tôi hụt hẫng hẫng đi - Anh đã vui cả tuần nay rồi nên bây giờ nhường lại cho em đấy.

- Lại chọc em à? - Tôi bắt được cánh tay anh, sau đó cắn lấy thật mạnh.

- Ha ha, sức của hai người hợp lại quả là mạnh hơn nha. - Anh lại cười - Những ngày tháng sắp tới kia, anh khổ rồi.

- Than thở vậy thì thôi, không cần phải gượng ép. - Tôi nằm trở lại giường, xì mặt.

- Đùa với em đấy. Trước giờ chỉ có mỗi em ăn hiếp anh, bây giờ thì thêm đứa nhỏ, cũng hay đó chứ. - Mark lại đỡ tôi ngồi dậy, đón ly sữa nóng từ tay anh - Ngoan, uống hết đi. Em còn giữ sức nữa.

Tôi ngoan ngoãn uống hết nhẵn. Đứa nhỏ này, là con của Mark. Cũng có thể, bé con lần trước, lại trở về. Nó đã không hề rời đi, đã không bỏ rơi tôi như lời bác sĩ hù dọa.

Rất vui, nhưng cũng thật nơm nớp, bồn chồn...

*

- Sao anh không ngủ đi? - Tôi xoay người, bỗng dưng bắt gặp ánh mắt của Mark thì có chút giật mình - Em làm anh tỉnh giấc sao?

- Không! - Anh lắc đầu, kéo tôi nằm gọn lại trong lòng mình - Vì anh thấy em chưa ngủ.

- Em...

- Anh biết em đang nghĩ gì. Ngoan, khi nào em thật sự ổn, anh sẽ kể em nghe.

Rồi bỗng dưng Mark cúi xuống nhìn tôi, thế là nhẹ giọng:

- Xin lỗi vì khiến em phải chịu khổ lâu như vậy. Anh tệ lắm có phải không?

- Không. - Tôi ngược lên nhìn anh, ra sức lắc đầu - Do em sai. Nếu ngay từ đầu em và cậu ấy...

Nói đến đây, giọng tôi nghẹn lại hẳn. Vì sao tôi lại đề cập đến loại chuyện như nhuốc này trước mặt anh nhỉ?

- Anh hiểu mà, đừng nói nhiều nữa. - Mark véo má tôi - Nhưng có lẽ là vô ích rồi, vì cuối cùng con em...

- Anh, anh đã biết?

- Ừ.

- Em tệ lắm, bản thân đã khinh suất, chẳng ngờ cô bạn kia chính là người muốn giết con mình như vậy.

- Chuyện qua rồi, em đừng nặng lòng nữa. - Mark mỉm cười, một nụ cười của anh đã khiến tôi thoải mái hơn hẳn - Chẳng phải cô ấy đã trả giá rồi đấy sao?

-... - Tôi vịn vào bờ tóc của mình, suy nghĩ - Bé con có thể được yên nghỉ rồi.

- Không, con em chẳng đi đâu cả. Nó chỉ là tạm lánh đi, đến khi có thời cơ tốt đẹp hơn sẽ trở về.

-...

- Anh nói gì không phải sao? - Mark khó hiểu nhìn tôi - Thời điểm thích hợp chính là lúc này, đứa nhỏ lại là con của em, và anh nữa.

- Vâng. - Tôi gật đầu, thực sự trong lòng đã không còn gúc mắt gì nghiêm trọng nữa.

Nhưng không, vẫn còn một chuyện nha.

- Hôm đó anh đã bắn Hạo Ân, bây giờ cậu ấy...

- Lúc anh ngồi thì tầm bắn cũng chỉ nhằm vào chân nó, không chết được đâu. - Mark cười lớn, nỗi lo lắng trong lòng tôi cũng theo đó mà vơi đi phần nào.

- Em...

- Ngốc, anh không thể xuống tay tuyệt tình như vậy. - Mark thở dài - Vì còn phải chăm sóc cho em.

- Những lúc như thế, anh còn suy nghĩ cặn kẽ được sao?

- Ừ. - Anh hôn vào trán tôi, rồi cọ cọ cằm mình lên tóc - Việc trên thương trường và xã hội anh tự tin mình luôn có đủ bình tĩnh.

- Vâng.

- Chỉ duy nhất mỗi chuyện liên quan đến em, mới không thể kiểm soát thôi.

-...

- Anh sợ những chuyện mình đã và đang làm kia, sẽ không còn tác dụng. - Có tiếng anh thở dài - Vì mọi chuyện, phần lớn là vì em.

- Xin lỗi vì hết lần này đến lần khác lại hiểu lầm anh. - Tôi áp mặt mình vào ngực Mark, dụi dụi - Nơi này của anh, mãi mãi ấm áp như vậy...

- Ừ. - Anh ôm tôi thật chặt trong lòng mình - Chỉ cần em không rời đi, nó sẽ không bao giờ lạnh lẽo.

- Anh... - Hốc mắt nào đó lại cay cay, nhưng anh đã kịp thời ngăn cản, không để nước mắt của tôi thêm một lần nữa phải tuôn trào.

- Em vất vả rồi, mau ngủ đi thôi. - Mark vuốt ve lưng tôi, cương nệm - Có anh và con ở đây rồi, hai người bọn anh sẽ giúp em chống đỡ cả thế giới.

Em không cần làm gì nữa cả, chỉ có mỗi một nhiệm vụ là sống thật tốt mà thôi.

#Ps: không biết nàng nào ở đây có nhã hứng muốn nghe “bạn Mark” kể chuyện ngoài lề không nhỉ?

31. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 31: Âm Thầm Bên Em (*) (31)

Vệ sĩ, chính là như vậy. Điều cảm kỳ nhất đó là nảy sinh tình cảm với chính chủ nhân mình.

Thế nhưng, ngay từ khi cô công chúa ấy về nhà, nhìn em lớn lên, tôi đã luôn phản bội lời thề ấy.

Điều làm tôi hạnh phúc nhất chính là, năm mười sáu tuổi, em cũng nói yêu tôi. Nhưng sao lại là “cũng”? Bởi vì, tôi đã yêu em, từ trước đó nữa kia. Chẳng qua do thân phận giữa tôi và em, quá ư xa vời.

Mãi đến hai năm sau, khi khoảng thời gian định hôn nào đó đã đến gần, trong tim tôi lại xuất hiện một loại cảm giác mơ hồ sợ sệt, tôi sợ mất em, thật chẳng đành lòng.

Tôi đánh liều đến gặp Tần Thụy Phương - ba em, sau đó trình bày tất cả tâm tư của mình, với hi vọng sẽ nhận được sự thông cảm.

- Chuyện tôi lo ngại, rốt cuộc cũng xảy ra. - Thiếu gia điềm tĩnh nhìn tôi, đúng thật là một người thâm sâu khó đoán.

- Cậu đã biết?

- Vì tôi là ba của con bé. Nhưng đừng quên, cậu cũng mang họ Lâm!

Tôi chợt nhớ về một câu chuyện nào đó. Tên thật của tôi là Lâm Hàn Phong, đúng vậy, tôi họ Lâm, là em trai cùng cha khác mẹ của Lâm Uy Vũ, và là chú họ của Lâm Hạo Ân.

Mà San Ni lại sắp đính hôn với cậu ấy.

Tôi im lặng hồi lâu trước hai từ “gia đình” và “ràng buộc”, tôi và cháu mình đều đem lòng yêu cùng một cô gái hay sao?

Trước đây vì không muốn tranh giành với anh trai nên tôi đã tự nguyện rút lui khỏi Lâm gia và chức vị kế nhiệm tại tập đoàn truyền thông Lâm thị. Tôi có hứng thú với tổ chức ngầm và các xã đoàn hèn. Trong một lần giao dịch thất bại, tôi được thiếu gia Thụy Phương cứu trong cơn thập tử nhất sinh. Mạng tôi là do cậu ấy giành lại, vì thế sau đó tôi đầu quân cho Tần gia, thề cả cuộc đời chỉ trung thành với mỗi cậu ấy.

Trải qua nhiều năm như vậy, tôi chứng kiến thiếu gia từng bước một nắm giữ thương trường. Rồi chứng kiến cậu kết hôn, lập gia đình, sau đó thì có San Ni. Tôi hơn em những 17 năm cuộc đời.

Tự cửa vào vai mình một nhát dao, đó chính là lời xin lỗi tôi gửi đến Tần gia, đến thiếu gia và đến em nữa. Xin lỗi vì đã để tình cảm xen lẫn với nhiệm vụ, xin lỗi vì đã trót yêu em.

Vốn dĩ đã định sẽ từ bỏ, nhưng vì sao khi về nhà, được nhìn thấy nụ cười cùng ánh mắt ấy của em, mọi cố gắng và quyết tâm của tôi đột nhiên quy thành bọt biển.

Tôi yêu em, đúng, tôi rất muốn ở bên cạnh em mãi mãi. Thân mình này sẽ luôn che chở cho em, cùng em vượt qua cả thấy mọi khó khăn, đau đớn.

Ấy vậy mà, chúng ta chẳng qua chỉ là một trò đùa của số phận cùng tạo hóa mà thôi. Một khi nó đã xoay vần, mọi ước mơ, kì vọng đều sẽ tan biến.

Chỉ trong một đêm không thể ở cạnh, em đã là người của Hạo Ân.

Tôi rất muốn được ở lại bên cạnh em, cho dù mọi chuyện đã lỡ đi ngược chiều. Nhưng, Hạo Ân là cháu tôi, làm sao tôi có thể...

Ngày đính hôn, bộ váy trắng em khoác lên người thật đẹp. Tôi đã không cảm lòng được mà chụp lại một bức ảnh rồi, sau đó thì nhanh chóng rời đi.

Và rồi tôi nghe tin em ngất xỉu, em có thai. Cô gái bé nhỏ, vì sao phải chịu đựng những chuyện này? Tôi nhìn em ngủ trên giường bệnh, bàn tay không điều khiển được đã vội nắm lấy tay em. Như vợ được niềm vui, em cũng siết chặt. Nhưng đến lúc tôi phải đi rồi, em nào biết, tôi đã đến đây?

Tôi cứ nhìn bức ảnh bị cắt quá nửa ấy cho đến khi ngáy giấc. Chỉ muốn giữ lại phần ảnh có em. Khẽ chạm vào gương mặt kiều nhỏ kia mà không khỏi đau lòng, vì sao em không cười nhỉ?

Thiếu gia Thụy Phương hủy bỏ tư cách vệ sĩ của tôi. Tôi thừa biết, cậu muốn tốt cho tôi và cả cuộc sống sau này của tôi nữa. Hai mươi hai năm, tôi đi theo thiếu gia hai mươi hai năm rồi, và bây giờ tôi đã hơn 37 tuổi.

Tôi có một căn nhà và là người điều hành hoạt động của tổ chức Hàn Long. Nó bao gồm một công ty mua bán mô tô phân khối lớn và một chi nhánh Hàn Long xã đoàn. Nhiệm vụ của xã đoàn chính là giúp đỡ khách hàng vận chuyển hàng một cách trót lọt bằng đường bộ, đường không và đường biển. Tôi nói không với hàng trắng và morphine. Có những lúc, cũng vận chuyển cả hàng lậu. Nhưng “lậu” ở đây có nghĩa là khối tài sản của những ông chủ lớn đang gặp thời sa cơ lỡ vận, muốn tắt cả bốc hơi, để nhà chức trách không còn tịch thu nữa.

Vì âu cũng là công sức tích góp của họ trong suốt mấy năm, thậm chí là cả hàng chục năm mà, nên tôi hiểu được. Và chuyện này, tôi nghĩ chẳng phải phi pháp gì đâu. Mà nếu có phi pháp đi nữa cũng đành chịu vì cơ bản đã mang danh “xã đoàn” thì đừng đề cập đến hai từ “trắng sạch” làm chi.

Tôi để nửa bức ảnh kia trong ví. Công việc đã giúp tôi nguôi ngoai nỗi nhớ em phần nào. Nhưng khi rảnh rỗi thì những lời lúc này chỉ là ngụy biện thôi. Một mình trong căn phòng trống, nhìn chậu hoa mà em đang tâm ném vỡ ngày nào, hình ảnh của em cứ vậy lấy tâm can, tôi mới biết được mình chưa bao giờ quên em cả.

Tôi hay tin tổ chức Diên Ưng xã của Hạo Ân buôn hàng trắng thì có chút giật mình. Cái thằng nhóc này có biết mình đang làm cái trò gì không, đã bao giờ nó nghĩ cho San Ni chưa vậy?

Thế là tôi hẹn đứa cháu họ không mấy thân thiết này ra nói chuyện. Đáp lại sự lo lắng của tôi, nó chỉ hất hàm:

- Thanh cao lắm! Nhưng rốt cuộc ông cũng chỉ vì nghĩ cho chị ta thôi.

- Chị?

- Á ép tôi phải gọi như vậy đấy! - Hạo Ân lại bắt mồm - Ông có chấp nhận được người phụ nữ nằm dưới thân mình lại mơ về kẻ khác hay không?

- Hạo Ân! Đừng xúc phạm cô ấy. - Tôi đỏ mặt tía tai, nói San Ni như vậy, có hơi qua đáng rồi.

- Sự thật chính là như thế! Tôi chẳng biết sức chịu đựng của mình còn được bao lâu...

- Đừng làm tổn thương San Ni!

- Có thể suy xét, à, chuyến hàng sắp tới có thể nhờ ông?

- Mày... - Tôi cuộn tay thành nắm đấm, hẳn là bắt đầu muốn lợi dụng rồi đây.

Đúng thật là vậy. Sau đó tôi đã giúp cháu mình vận chuyển morphine, nó được để lẫn vào hàng hóa của khách hàng. San Ni bây giờ đang ở trong tay nó, nếu không nhượng bộ, chỉ e rằng...

Cứ nghĩ là em sẽ được hạnh phúc, nào ngờ đâu. Tôi sai rồi, không kiên quyết đấu tranh cho tình yêu, chính là sai lầm to lớn nhất.

Sau đó Hạo Ân ngày càng lộ rõ hành vi hơn nữa, nó muốn quản lý 1/3 Hàn Long xã đoàn và biến thành khu vực vận chuyển hàng cấm. Nó đến nói chuyện với các thành viên trong tổ chức, bày ra vô vàn lợi nhuận từ công việc phi pháp kia. Bị tiền làm cho mờ mắt, phần lớn họ dĩ nhiên là đồng ý, mặc cho tôi ngăn cản, xua tay.

Cuối cùng phải quyết định bằng một cuộc đua. Kết quả, tôi lại bị chơi bản, xe lật bánh, kéo lê một bên má xuống đường, bất tỉnh.

Nhằm cản trở quá trình hồi phục của tôi, họ bí mật cho người rắc thuốc vào vết thương, khiến nó khó lòng lành lại.

Nhưng có lẽ, tôi phải cảm ơn sự việc lần này. Nhờ vậy mà tôi được vô can. Số hàng không may bị hải quan phát hiện, quá nửa thành viên trong Hàn Long xã có liên quan đến.

Để chắc chắn tôi sẽ mềm lòng, Hạo Ân đã bí mật cho người bắt giữ Alice trước cuộc đua. Định rằng sau khi hoàn thành, cô ấy sẽ được thả, nào ngờ đâu, người phụ nữ ngây ngốc kia đã bị bỏ quên, và tôi thì chẳng thể nào giúp được, thế rồi cô ấy qua đời. Có lẽ, đây là một sự giải thoát, thoát khỏi cuộc đời điên dại, buồn tênh.

Tôi thề những tội ác của nó, sẽ bị trừng phạt sớm thôi.

Nhưng không phải lần này, vì Hạo Ân thì chỉ giấu mặt chỉ đạo, nên chẳng truy được liên quan. Ra viện, tôi cùng với những người lần trước ủng hộ mình tiếp tục quản lý Hàn Long xã.

Tôi nghe người báo lại, Hạo Ân vừa mang nhân tình về nhà. Như ngồi trên đồng lửa, ngay lập tức tôi đến Lâm gia, San Ni của tôi, em sẽ ra sao chứ?

Ngày ngày hôm sau, em bỏ đi. Tôi có chút vui vẻ, có lẽ em đã chán ghét những cảnh tượng dơ bẩn kia nên muốn giải thoát cho mình. Tôi âm thầm theo em suốt cả một quãng đường dài, không dám xuất hiện trước mặt em, vì bản thân nào có can đảm?

Em về nhà mình, về Tần Khanh. Tôi thấy em vui vẻ hơn một chút, trong lòng mình cũng nhẹ nhõm hơn. Vệ sĩ gác cổng nhận ra tôi nhưng vì thuận theo ý muốn của tôi nên không ai báo lại. Cứ thế, người cùng xe đứng dưới cổng, suốt cả một đêm dài.

Hôm sau, em đến bệnh viện, lại cười. Có lẽ đứa nhỏ đã làm em vui. Rồi em đi ăn, khá nhiều đấy. Nếu đây là những món ăn bổ dưỡng, tôi sẽ không có ý kiến gì. Nhưng tất cả, chỉ là đồ ăn vặt thôi.

Tối đến, em loay hoay không rõ đường về. Đang suy nghĩ chẳng biết có phải ông trời muốn tôi xuất hiện rồi không? Và sau đó, tôi cứu em khỏi bọn đàn ông nhơ nhớp, bẩn thỉu ấy. Em chẳng nhận ra tôi đằng sau lớp mặt nạ che gần hết cánh mũi, vậy mà em lại tin tưởng để tôi chở về.

Em vẫn là em, vẫn là hồn nhiên đến vô tư như vậy, tôi đã mong muốn được nhìn thấy em như thế biết bao. Có phải hay không, em đã trở về, và sẽ lại ở bên cạnh tôi, đúng chứ?

32. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 32: Đóng Vai Kẻ Bội Tình (*) (32)

[Có một chút nhầm lẫn về thứ tự Chương. Vậy nên mình đã điều chỉnh lại C31 và C32 rồi, sẽ là đôi dòng tâm sự của Mark. Cảm ơn các bạn vì đã ủng hộ nha]

Ngày xảy ra tai nạn giao thông, cũng là khi em nhận ra tôi trong bức tức, bất cần.

Có như vậy, tôi mới biết em còn yêu mình, nhiều lắm. Ôm lấy thân ảnh nhỏ bé đang lên cơn giận dữ kia, thực có chút buồn cười.

Chúng tôi có lẽ đã trở về với những ngày tháng vui vẻ trước đây nếu như không xuất hiện cô gái có tên JD ấy.

Không, nói đúng ra thì tôi đã biết cô gái này từ rất lâu rồi. Lúc San Ni còn bé, Alice lại bị bệnh tâm thần, tôi đã chịu trách nhiệm chu cấp cho JD. Bởi vì trước kia tiền ăn học ở Mỹ của mình đều là do chị gái chi trả. Bây giờ, Alice thành ra như vậy, tôi nghĩ mình nên giúp cô ấy thay mặt một thời gian. Mục đích ban đầu cũng chỉ vì thiếu gia, tôi muốn chuộc lại một phần nào sai lầm của cậu ấy.

Ngày về nước, JD mới biết được tin chị mình đã chết. Cô gái trở nên mất kiểm soát và có ý định muốn tự tử hơn một lần. Tôi đã cho người can ngăn nhưng chẳng có tác dụng gì cả. Mãi đến khi tôi ra mặt khuyên nhủ, cô ấy mới có chút lung lay.

JD mến tôi, và có lẽ đã thích.

Sau đó bỗng dưng Hàn Long xả đoàn lại rơi vào tay Hạo Ân gần một nửa. Thật chẳng hiểu vì sao? Do nó được tín nhiệm? Không thể nào!

Hạo Ân lại gửi yêu cầu cho tôi, lần này nó muốn tôi sắp xếp để vận chuyển morphine dưới dạng huyết thanh qua cửa khẩu một cách trót lọt. Tôi cảm thấy thật nực cười, liền hỏi: “Tư cách ở đâu ra?”

Đúng là quỷ quyệt, nếu không chắc chắn, nó sẽ chẳng mở lời. Thế rồi vài tệp hình ảnh được gửi cho tôi, là ảnh của San Ni... trên giường.

- Mẹ kiếp! - Tôi hét lớn qua điện thoại - Lâm Hạo Ân, mày khôn nạn quá rồi!

- Ha ha, hoặc là sắp xếp để trót lọt phi vụ lần này hoặc là chúng sẽ được công bố với truyền thông!

- Nhưng làm sao mày có được nó, San Ni đang ở đây cơ mà?

- Đó là đêm đầu tiên của chị ấy! Ha ha - Hạo Ân cười sáng khoáy bên đầu dây - Vốn dĩ chỉ định làm kỉ niệm, nào ngờ cũng có dịp dùng đến rồi nha.

- Mày chỉ muốn trót lọt thôi phải không?

- Ấy ấy, sao đơn giản thế được? - Nó suýt xoa - Và tôi cũng muốn chị ấy trở lại bên mình.

- Về đó để bị dày vò sao?

- Thế... chuyện nào nghiêm trọng hơn? - Hạo Ân nhỏ giọng - Chắc ông đã có đáp án rồi, nhỉ?

Sau đó, để khiến em mất lòng tin, tôi đã dẫn JD về nhà. Về mặt vô cảm kia không ngừng nhìn sang, khiến tôi đau lòng tột độ. Ngay lúc đó, tôi đã muốn giải thích rằng: “Anh chỉ đang nói dối thôi.” Nhưng, vẫn là không thể.

Lần này đành phải tổn thương San Ni. Để cho em đau lòng, thực ra rất đơn giản. Bởi vì cô gái của tôi, cứ mãi ngây thơ, dại khờ.

Em bỏ đi trong sự đau đớn. Có lẽ tôi không nên đưa em về đây trong buổi tối đầy sương lạnh kia.

Vài ngày sau, Hạo Ân gọi tôi đến nhà để lấy xấp ảnh. Nhìn thấy những dấu hôn trên người em, tôi không khỏi xót xa, căm thù. Thật sự là muốn một phát giết chết đứa cháu khôn nạn này, muốn một lần kéo em cùng cao chạy xa bay.

Tôi đã giúp em tránh được những tổn thương từ bên ngoài, nhưng còn những vết xước trong lòng kia, làm sao em có thể nguôi ngoai được nhỉ?

Sau đó tôi lại hay tin San Ni bị sảy thai. Bản thân vì mất kiểm soát nên đã gắng hỏi Hạo Ân những câu không đuôi cũng chẳng đầu. Nhưng cuối cùng cũng chỉ nhận được câu trả lời không thể nào máu lạnh hơn từ nó:

- Bạn gái mới của tôi là thủ phạm, có lẽ vì muốn giải quyết mọi chuyện theo cách đơn giản hơn!

Cầm thú, đứa nhỏ là con của nó, vậy mà trả lời cứ như là nước lã người dưng, vô tình đến thế là cùng.

Nhưng ở một góc độ nào đó thì đúng là như vậy, ràng buộc giữa em và Hạo Ân, chẳng phải đã biến mất rồi?

Vốn dĩ đã định sẽ nhanh chóng kết thúc chuyện này, nào ngờ đâu, JD đã sớm trở thành tay trong của Hạo Ân từ lúc nào chẳng biết. Chả trách, xả đoàn dạo này cứ rối loạn lung tung.

Thật không may cho cô ấy đã để tôi biết được. Hay lắm, tôi sẽ chơi với cô đến cùng.

Khiến cho cô gái gian xảo ấy yêu mình, là một chuyện vô cùng đơn giản. Nhưng còn việc để cô ấy hoàn toàn bán đứng Hạo Ân, tôi vẫn chưa làm được.

JD sa vào lưới tình của tôi. Cô ấy thả thính bên tai tôi biết bao là mật ngọt. Những lúc như thế tôi lại nghĩ, phải chi người bên cạnh là em thì tốt rồi.

Chẳng qua cũng chỉ là mơ ước mà thôi.

Vào một ngày đẹp trời, số hàng đã được sắp xếp đâu vào đó thì tôi chợt nhận được tin nhắn từ một số rất lạ. Trong đấy bảo rằng không được chuyển hàng đi.

Tin được không nhỉ? Linh tính mách bảo rằng, hãy thử tin tưởng đi. Và sau khi kiểm tra lại, nó đã được dọn ma túy tự lúc nào.

Tôi dành ra cả buổi tối để đọc và suy nghĩ về đoạn tin nhắn kia. Là ai nhỉ? JD? Không đâu, tuy cô ấy chẳng còn tiếp tay để Hạo Ân hãm hại tôi nữa nhưng để nói ra kế hoạch của nó thì không thể nào. Hạo Ân cơ bản đã nắm được tẩy của JD, là thứ có thể hủy hoại thanh danh của cả một đời người.

Nghĩ rồi tôi lại mỉm cười, chung quy lại thì chỉ còn một người duy nhất, là em.

Em vẫn ngây thơ và thánh thiện như vậy. Cho dù trong tâm trí đã ít nhiều tồn tại ý nghĩ bị tôi phản bội thì sao? Em vẫn không hề hận tôi, dù chỉ là một chút.

Cứ như thế, em giúp tôi hết lần này đến lần khác. Nhưng tôi chẳng đành lòng nhìn nguy hiểm đang đến gần em, vậy nên trước khi mọi chuyện không thể vãn hồi, tôi đã đánh liều hẹn em đến Black Ynez bar vào buổi tối ngày hôm đó.

Chuyện gì đến cũng đã đến, tôi lại được là chính mình, khi ở bên cạnh em. Chưa bao giờ trái tim tôi ngừng yêu em cả. Tuy rằng loại quan hệ này không được chính thống với em, nhưng hãy cho tôi một lần được phạm lỗi, vì tôi, yêu em rất nhiều.

Sau đó JD nói rằng đã thu được tài liệu về những vụ làm ăn phi pháp của Hạo Ân, cô ấy còn hồ hởi kể về kế hoạch của mình và định rằng khi đã giải quyết được nó, cô ấy sẽ thanh thoi yêu tôi và sống bên cạnh tôi suốt những tháng ngày còn lại.

Nếu như tôi là một gã đàn ông bình thường, chắc chắn đã vì câu nói này mà xiêu lòng, đổ gục. Nhưng xin lỗi, tim tôi chẳng thể dung nạp một lúc những hai người được đâu.

Tôi sẽ lấy lại số tài liệu ấy để bàn điều kiện giúp San Ni được li hôn. Nhưng nào ngờ cuối cùng mọi chuyện lại thành ra như vậy.

Cô gái nhỏ của tôi, em đã nhào người ra đỡ giúp tôi một phát súng. Thời khắc đó, trái tim tôi như muốn nổ tung, cô ngốc này, em đang làm gì vậy hả?

Máu đỏ không ngừng tuôn ra từ lưng em, nếu có thể, xin ông trời hãy để tôi gánh chịu nỗi đau này. Em mà có chuyện gì, làm sao tôi sống nổi?

Chút sức lực cuối cùng, em dành để cản nhắc tôi, em hỏi vì sao hôm nay tôi lại liên tục lớn tiếng với em như vậy? Cô ngốc, anh không muốn dọa em đâu, thật đấy! Tôi không ngừng ôm và hôn em, rồi an ủi, em sẽ ổn thôi mà.

Sau đó thì em được dịp làm nũng, cứ ngủ mãi không chịu dậy, để mặc cho tôi mòn mỏi mong chờ. Ngay cả khi bác sĩ bảo rằng em có thai, cũng không buồn phản ứng?

Đứa nhỏ là con tôi? Tôi như người đi trên không trung suốt mấy ngày liền. Tốt rồi, cuối cùng, kết quả tình yêu giữa tôi và em, cũng đã xuất hiện.

Hạo Ân có đến thăm em, bày tỏ ý định muốn ăn năn hối lỗi. Ba phát súng tôi bắn trong cơn giận dữ kia đã phé đi một bên chân của nó, như vậy tôi cũng không muốn nó trả lại thêm thứ gì nữa đâu, đủ rồi!

Sau đó, Hạo Ân đầu thú. Sự thật nực cười nhất là, JD đã về nước từ lâu, và chính cô ấy là kẻ tiếp tay cho Hạo Ân giết chết chị mình.

Vì khi ở Mỹ, JD từng tham gia đánh bạc tại Casino và không may thua trong thê thảm. Hạo Ân liền xem đây là một “món đầu tư”, nên đã vùng tiền ra giúp JD xoá nợ.

Từ đó về sau, JD cam tâm tình nguyện làm nô lệ bên cạnh Hạo Ân. Vừa không phải hoàn trả số tiền thua bạc, vừa được chơi hàng cấm thoải mái khi cần.

Điều mà JD nói rằng chưa từng lừa gạt tôi đó là: Cô ấy đã đem lòng yêu tôi, chuyện này là thật. Tôi chỉ biết mỉm cười, rồi nói lời cảm ơn.

Vậy mà lúc đầu tôi cứ nghĩ vì bị sốc trước cái chết của chị mình nên cô ấy mới đâm ra bất ổn. Nào ngờ đâu, tất cả chỉ là một vở kịch không mấy đặc sắc. JD cũng chỉ là một công cụ để hoàn thành nhiệm vụ chia cắt San Ni ra khỏi vòng tay tôi mà thôi, phụ nữ đúng thật là khó đoán, nội tâm của họ luôn phức tạp, cầu kỳ.

Sau đó thì em tỉnh dậy, một giấc ngủ thật dài phải không? Tất cả đã xảy ra chẳng qua chỉ là một giấc mơ thôi nhỉ? Có anh ở đây rồi, anh và đứa nhỏ sẽ lại bảo vệ em, không để cho em phải chịu thêm bất cứ một sự tổn thương nào nữa.

33. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 33: Một Mái Nhà Xinh, Đôi Khóm Hoa Vàng (33)

Anh mất gần hai ngày để kể lại mọi chuyện cho tôi nghe. Hệt như đang được chứng kiến một bộ phim mà ngay cả trong mơ tôi cũng không thể nào tưởng tượng nổi.

Đúng thật là nếu chỉ nhìn phiên diện từ một phía, sẽ có cảm giác mọi thứ đều đang chống lại ta.

Chỉ đến khi người trong cuộc giãi bày, tôi mới thôi đau đớn.

Tôi lại giả trò nghịch ngợm, cứ mỗi khi nghe đến đoạn kể tâm trạng của anh về mình, thì tôi vùi vĩnh, hỏi tới hỏi lui:

- Anh vừa nói rằng mình nhớ ai vậy?

- Nhớ em.

- Bức ảnh kia xem chừng lại chẳng phải em đấy!

- Hừm... - Mark xoa đầu tôi đến rối bù - Đầu phải em chưa từng thấy qua, còn ai vào đây nữa?

- Anh nói là anh yêu ai thế, em nghe chẳng được rõ nha.

Mark tỏ vẻ nguy hiểm nhìn tôi, hẳn là đã bị tôi chọc đến bốc hỏa đây mà. Sau đó, đột ngột, anh bế tôi lên.

- Anh không yêu em! - Mark điềm tĩnh nói, tôi thì trợn mắt nhìn - Mẹ của con anh mới là người anh yêu nhất.

- Hóa ra anh chỉ yêu mỗi “cô ấy” thôi à?

- Phải! - Anh gật đầu, chắc nịch - Yêu đến mức vừa nhìn thấy đã muốn hóa điên.

- Đây, không phải anh đang định làm vậy đó chứ? - Tôi giật mình, toan vùng vẫy, nhằm thoát khỏi vòng tay kia.

- Lần này bị em đoán trúng rồi. - Chiếc mũi mát lạnh nào đó trượt dài trên mặt tôi, khiến tôi mất dần sức chống cự - Ai bảo cứ muốn thách thức anh, hửm?

- Em... em xin lỗi. - Tôi lí nhí - Anh, có thể đừng...

Trong đầu lại nhớ đến viễn cảnh của một đêm nào đó, thực sự là có chút rùng mình.

Tôi nhắm tịt mắt lại. Ôi không, không thể được, sẽ chết người đấy. Thế là nhắm hết cả mặt mũi nhìn anh. Vậy mà người đàn ông kì quặc nào đó cứ chăm chú nhìn tôi, khuôn mặt cơ hồ không có chút phản ứng.

Mãi đến một lúc lâu sau đó, Mark mới tỏ vẻ nghi ngại, hỏi:

- Em tưởng tượng xong chưa vậy? Anh nói sẽ làm gì em bao giờ?
- Anh... - Tôi đâm thùm thụp vào người anh - Thế mà không nói sớm, làm em...
- Em làm sao? - Anh lại cười - Đang nghĩ đến chuyện gì mà mặt mày trông khổ sở vậy?
- Có ngốc mới đi nói với anh.
- Anh đây thừa biết rồi cô ạ. - Mark ghé mắt sát lại gần tôi - Em là đang sợ đau, nhỉ?
- Trời ơi! - Tôi vội đưa tay bịt miệng anh lại - Ai lại nói thẳng loại chuyện này ra?
- ... - Tôi chỉ nhìn thấy anh khẽ nhíu mày, có lẽ là đang cười đi.
- Còn cười nữa, sẽ đánh chết anh!

Người nào đó tiu nguỉ thả tôi xuống. Tay anh chỉ vào môi mình, ý bảo rằng: Nếu hôn sẽ không đùa nữa?

- Đừng có mà mơ! - Tôi trừng mắt, rồi xoay người định bỏ đi.

Nhưng Mark cứ thích đùa dai, ngay lập tức liền kéo tôi lại. Thế là bị dọa một phen giật mình.

Lại bảo tôi hôn. Hừ, nếu không hôn thật, chắc sẽ khó lòng yên ổn.

Thế là khiêng chân, người cao ráo trước mặt vẫn chẳng buồn cúi người xuống. Thực là, thành ý để ở đâu?

Hôn vào môi anh một cái thật mỏng nhẹ và ngay sau đó liền rời đi. Chỉ e rằng, nếu còn tiếp tục khiêng chân, tôi sẽ ngã mất.

Cánh tay một lần nữa bị anh níu lại. Tôi bực mình:

- Anh còn muốn gì nữa? Chẳng phải đã...

Chưa kịp nói hết câu, tôi đã cảm nhận được làn môi ấm áp của Mark vây lấy môi mình. Anh đang cúi xuống hôn tôi, tay anh còn đan vào tóc tôi nữa.

- Ừm... - Tôi thực sự vẫn chưa chuẩn bị, chỉ biết đánh tới tấp vào người anh, trong bất lực, mơ hồ.
- Hôn chết em, có như vậy em mới thôi không hỏi những câu vớ vẩn.
- Sẽ không nữa, anh đừng...
- Em đẹp lắm. - Mark vuốt ve gương mặt có chút góc cạnh của tôi - San Ni của anh, mãi mãi là người xinh đẹp nhất thế gian này!
- Hôn chết anh! - Tôi nghĩ mình sắp bị ái tình dụ dỗ rồi đây - Cho đến khi anh thôi không đường mật nữa.
- Ừ. - Anh chỉ mỉm cười, lặng lẽ phối hợp theo từng động tác vụng về của tôi, trong im lặng.

Anh cứ hôn, tôi cứ rạo rục. Cơ hồ là do có thêm đứa nhỏ, nên cơ thể lại được dịp đẩy đà, cảm giác cũng theo đó mà tăng lên.

- ... - Tôi dừng lại, ánh mắt đờ đẫn nhìn anh.

- Sao vậy? - Anh chăm chú quan sát tôi, ánh mắt kia không giấu nổi một nụ cười.

- Em... - Tôi cầm tay anh đặt lên nơi nào đó đang phập phồng vì nhịp tim của mình - Nơi này, em, khó chịu

-- Ừ. - Mark chỉ gật đầu, chúng tôi lại tiếp tục hôn nhau. Còn có cả, một bên hoa tuyết nhỏ nhắn của tôi đã được anh ôn nhu xoa lấy.

Nhưng là, anh càng nâng niu, tôi càng ngọt ngào. Anh càng mãnh liệt, tôi càng thấy khó chịu trong người.

Và rồi, bàn tay kia táy máy trượt dọc người tôi. Đi đến đâu, cũng vương lại thứ cảm giác tê dại đến mê người. Cứ như vậy mà dây dưa, sự bứt rứt cứ đua nhau lên lối vào tận tâm can, không ngơi nghỉ.

Như nhìn thấy được vẻ khổ sở trên mặt tôi, ánh mắt kia tối sầm lại. Anh khẽ mỉm cười và nhanh chóng dần xuống đôi chút hứng thú của bản thân. Thế là vòng tay nào đó đang ra ôm lấy tôi, chặt cứng.

- Mark, em khó chịu lắm a

~~ Ủ. - Anh gục đầu vào vai tôi, cánh tay mạnh mẽ siết chặt.

-... - Tôi có chút bất mãn với câu trả lời ngắn củn kia, bèn dỗi - Anh không thương em.

- Ủ, anh không thương em. - Mark hôn nhẹ vào cổ tôi, thủ thủ - Vì bây giờ anh phải thương cả mẹ con em nữa.

Vì thương nên mới cố gắng kìm nén loại xúc cảm nguyên thủy đang dâng trào kia. Bởi vì, so với em và đứa nhỏ, nó không là gì.

- Anh... - Tôi cắn vào vai anh, suýt nữa thì bật khóc.

- San Ni ngoan. - Anh vuốt ve mái tóc dài của tôi, nhịp tim thì đang loạn lên không ngừng - Ôm anh thêm chút nữa, sẽ ổn thôi.

Mark, thực ra có bao giờ anh sống với mục đích chỉ vì bản thân mình chưa nhỉ? Nếu như được hỏi, chắc hẳn câu trả lời sẽ là: Không!

*

Sau đó thì Mark thực hiện mong muốn của tôi, chúng tôi sẽ có một khu vườn đầy hoa trong khuôn viên sân nhà.

Anh tỉ mỉ xới đất, cặm cùi cặm từng khóm hoa nhỏ. Ánh mặt trời khê lướt qua, đáp nhẹ nhàng lên gương mặt người đàn ông ấy. Tôi say sưa ngắm nhìn không rõ đã bao lâu. Lúc nhỏ, anh đã ở bên cạnh tôi, dùng thân phận vệ sĩ để bảo vệ tôi khỏi những va chạm cuộc đời, cho tôi một tuổi thơ yên bình không sóng gió. Khi lớn lên, anh là người yêu, dốc lòng dùng tấm chân tình quyết cùng tôi chống lại biết bao định kiến ngặt nghèo của xã hội.

Mark đã không hề già đi như những người đàn ông chỉ biết cúi đầu thuận theo sự lão hóa của dòng thời gian buồn tẻ. Khuôn mặt góc cạnh nhìn nghiêng kì thực rất hấp dẫn. Khẽ tự hào, hóa ra chồng mình thực là đẹp trai.

- Anh biết mình có sức hút. - Mark đã phát hiện ra có người đang ngắm soi mình, bèn nhìn sang - Nhưng cũng không cần nhìn đến như vậy.

- Hừ. - Tôi tìm cách gạt đi - Chỉ là, em thấy trên mặt anh đang chảy mồ hôi...

Nói đến đây, tôi liền đưa tay mình lên thấm lấy mồ hôi vào vạt áo. Cũng may là có thật.

Anh chỉ nhìn xa xăm rồi mỉm cười. Thiết nghĩ anh đã đoán biết được ý đồ của tôi, nhưng lại không vạch trần, vì anh là... người lớn.

- Có cần em giúp gì không?

-...

- Xới đất nhé?

-...

- Hay là chờ anh trông xong thì tưới nước vào?

-...

- Mark, nói gì đi. - Tôi bắt đầu mất kiên nhẫn.

- Lại đây. - Anh khoác vai tôi, kéo lại gần mình - Em chỉ việc ngồi yên, sát bên anh và đừng nháo nữa.

- Hừ, ý anh là em phiền phức sao?

-... - Anh lại hôn, kiểu như là muốn khóa đi sự lộn xộn của tôi vậy - Ủ, hôn rồi thì để yên cho anh làm nhé!

- Ai cần anh hôn? - Tôi bất mãn, trên cánh môi vẫn còn lưu lại một chút hương vị của anh cơ à.

Chậu xương rồng Lục bảo cũng được mang ra. Tôi ngạc nhiên, hỏi vì sao lại để nó ở nơi này, thực không đành lòng lắm. Thế là anh bảo: Bất kể thứ gì cũng vậy, chỉ cần có điều kiện thích hợp sẽ phát triển, sinh sôi. Hãy để mọi chuyện đi theo chiều hướng tự nhiên nhất có thể. Quá nâng niu hay ép buộc có khi sẽ sinh ra loại kết quả trái ngược với mong muốn ban đầu.

Tôi gật gù thông hiểu. Suy nghĩ của anh vẫn là sâu sắc, từng trải hơn rất nhiều. Có như vậy, tôi mới thôi tiếc rẻ, vì bản thân vẫn luôn muốn đặt nó vào chậu sứ trắng xanh, để hàng ngày nâng niu, nhìn ngắm. Nhưng có lẽ như anh nói, nó sẽ mãi bị gò bó, không có điều kiện sinh sôi, nhìn ngắm ánh mặt trời.

Và cũng như, câu chuyện tình yêu của con người vậy. Ép buộc sẽ không có kết quả. Hạnh phúc sẽ chẳng bao giờ đến khi đôi tim ấy không tồn tại tình yêu.

34. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 34: Black Ynez Bar (34)

Một buổi sáng, tôi thức dậy khi ánh nắng đã phủ khắp căn phòng. Như thế nào nhỉ? Dạo này tôi cảm thấy khá là khó chịu, đứa nhỏ rất thường không ngoan.

Nhìn sang bên cạnh, trống trơn. Tôi có chút giật mình, có khi nào, tất cả chỉ là mơ không nhỉ?

Anh đi đâu rồi? Tôi bắt đầu thấy bồn chồn trong dạ, bản thân những ngày qua nào bị hoang tưởng, phải không?

- Mark! - Tôi gọi anh, hết xuống bếp lại ra sân, vẫn không thấy người cần tìm đâu cả.

Chẳng lẽ, là do quá mong ngóng nên sinh ra tưởng tượng trong lòng?

Vừa lúc này, người đang bước vào từ phía cửa kia làm tôi giật mình thêm một lần nữa. Đôi bàn chân sớm đã cứng đờ, tựa như không thể di chuyển thêm.

- Em dậy rồi sao? - Bàn tay nào đó vuốt ve tóc tôi, giọng nói vẫn là ngọt ngào như vậy.

-... - Tôi nhào người đến ôm lấy anh, mình không nằm mơ thật - Anh đã đi đâu thế này?

- O... - Mark tỏ ra ngạc nhiên tốt độ - Thì ra cửa hàng mua nguyên liệu về nấu bữa sáng cho em.

-... - Tôi lại khóc nữa rồi, tệ thật.

- Em sao vậy? Thức dậy không thấy anh nên lo lắng à?

-... - Tôi chỉ biết gật đầu.

- Ừ. - Mark hôn lên tóc tôi, âu yếm - Vốn dĩ định tranh thủ lúc em còn ngủ thì chuẩn bị bữa sáng trước thôi.

Như vậy, khi em thức dậy, sẽ có thể ăn ngay được rồi.

-...

- Ngoan, đừng khóc. Anh về rồi, sẽ không đi đâu nữa.

Sau đó thì Mark nấu bữa sáng. Anh mặc nhiên để cho tôi quần lấy thất lưng mình.

- Anh, em muốn học nấu ăn.

- Để làm gì?

- O, thì em cũng muốn tự tay chuẩn bị bữa ăn mà.

- Không cần thiết!

Tôi bắt mắt nhìn anh. Chẳng phải lúc trước anh đã từng chỉ tôi cách nấu vài món đơn giản hay sao? Còn nói là tôi phải học nhiều hơn nữa. Thế sao bây giờ lại đổi ý rồi?

- Em không phục nha! - Tôi dỗi - Thế chẳng lẽ nhà bếp là của riêng anh à?

- Ủ. - Mark bình thản đáp - Dù sao những chuyện này anh đã giúp em chuẩn bị từ lúc nhỏ, bây giờ không cần phải thay đổi gì đâu.

- Em... - Tôi trợn mắt nhìn - Anh đã giúp em gần hai mươi năm rồi đấy, không chán sao?

- Khờ này, chỉ cần là anh ở bên cạnh em, thì em không cần phải làm gì cả.

Tôi có nên cảm thấy tự hào không nhỉ? Người trước mặt này còn định giúp tôi chống đỡ bao nhiêu chuyện nữa đây? Có lẽ, dòng máu mang tên “bảo mẫu của San Ni” đã ngấm chặt vào người anh rồi. Sẽ như thế nào khi người ngoài biết được, Mark đường bệ trên thương trường thế kia mà vẫn phải vào bếp, hằng ngày cứ luôn tay nấu nấu xào xào?

Chỉ nghĩ đến thôi cũng cảm thấy thật buồn cười rồi đấy.

- Chẳng lẽ câu nói “chồng già vợ trẻ là tiên” là có thật? - Tôi gấp vụng một chút đồ ăn, lẩm bẩm.

- Anh già bao giờ thừa cô? - Mark ra vẻ không hài lòng, nhìn tôi đầy khó hiểu.

- À, ý em là già về tuổi tác thôi. - Tôi giật mình, vội chỉnh - Vì Mark của em vẫn còn phong độ lắm.

Ừ thì sự thật là như vậy mà. Phải công nhận rằng anh càng ngày càng có sức hút đó nha.

- Anh phải luôn trẻ trung để xứng đáng đi bên cạnh vợ xinh đẹp của mình chứ, nhỉ? - Anh trút đồ ăn ra đĩa, ánh mắt vui vẻ hẳn lên.

- Ấc, trẻ trung? - Tôi suýt nữa chết sặc vì cười - Thì chồng em là trẻ trung nhất.

Sau đó thì chúng tôi cùng nhau ăn sáng. Ngon thật, qua lâu như vậy mà mùi vị vẫn như ngày nào, dường như anh chỉ biết nấu mỗi một loại hương vị tôi yêu.

*

Hôm nay Mark đi giải quyết một vài chuyện trong xã đoàn. Còn tôi đến trại giam, vì muốn thăm Hạo Ân một chút.

Quản giáo hướng dẫn cậu ra ngoài, ôi, một bên chân kia đã bị hỏng, cứ cà nhắc mãi thôi.

- Cậu khỏe không? - Tôi có chút giật mình với bộ dạng hiện tại của người đối diện.

-... - Hạo Ân như muốn tránh đi ánh mắt của tôi, vì sao nhỉ?

- Mark có nói qua, anh ấy sẽ giúp cậu chạy án.

Vì anh còn nặng lòng, bảo rằng dù sao cậu ấy cũng là cháu ruột của anh. Tôi cảm thấy rất vui vì điều đó, nên hôm nay, đây là một trong những chuyện tôi muốn nói với Hạo Ân.

- Ha... - Về mặt kia cứ khinh khỉnh, sau đó thì thở dài - Có phải nên gọi chị một tiếng “mợ” rồi không?

-... - Tôi ngớ ngẩn hẳn ra, đúng thật là vậy, loại quan hệ này thật quá trái ngang.

Gọi người đã từng là vợ mình một tiếng “mợ”, đó là loại cảm giác thế nào? Chính tôi cũng không tài nào giải thích được.

- Mợ à. - Hạo Ân đưa hai tay lên chống cằm, về mặt nghiêm túc nhìn tôi - Mợ sống có tốt không?

Tôi khẽ gật đầu, hiện tại thì rất viên mãn.

Rồi tôi lẳng lặng rút ra một tờ giấy, đưa cho cậu, hiện còn trống tại ô chữ kí của người chồng.

Chính là Đơn xin ly hôn.

Tôi thấy tay cậu có chút run run khi đón nhận nó. Thật đáng tiếc vì tôi đã không được chứng kiến bộ dáng có phần ngoan ngoãn này trước đây.

Không ngần ngại, cậu kí vào, nhưng nét bút có phần chậm chạp và cứng nhắc. Đến cuối cùng còn tì mạnh ngòi, suýt nữa thì hỏng cả mặt giấy trắng tinh.

- Đây! Tôi trả tự do cho chị. - Hạo Ân mỉm cười, giọng bất cần lắm - Có lẽ, hôm nay chị đến đây chỉ vì việc này?

- Không. - Tôi lắc đầu - Với cả muốn xem cậu đã ổn chưa?

-... - Ánh mắt cậu khó hiểu nhìn tôi, khiến tôi có chút ngại ngùng.

- Thôi, tôi về.

Nói rồi tôi đứng dậy, định bỏ đi. Nhưng câu nói bất ngờ nào đó lại khiến tôi chùn bước:

- Chị mãi mãi là người tôi yêu nhất trong cuộc đời này, San Ni.

-... - Tôi chỉ lặng im không đáp. Đối với câu nói vừa rồi của cậu, bản thân đã có bảy tám phần không tin.

Sau đó thì Hạo Ân chia ra một lá thư. Cậu nói khi nào nhận quyết định chính thức từ tòa án, tôi mới được mở ra và đọc.

Ừ, thì cứ như ý cậu đi.

- Được rồi, bảo trọng, Hạo Ân. - Nói rồi tôi xoay người rời đi. Cũng không còn biết phản ứng của cậu tiếp đó ra sao nữa.

Vì tâm ý của tôi, nào đã vương vấn ở nơi này.

Tôi không đợi Mark đến đón, cũng không gọi cho anh. Cứ như thế, tôi một mình lang thang trên phố.

Black Ynez Bar.

Tôi đứng lại, bỗng dưng muốn vào đây ngồi một chút. Bây giờ chỉ mới sáu giờ hơn.

Đến bar mà không bạn, hóa ra lại có cảm giác thế này. Bây giờ tôi vẫn chưa hiểu, thời gian qua, Mark đã làm gì để chống lại cô đơn?

Có ai biết được, ngày gặp lại anh hôm ấy, tôi đã có chút vui vẻ trong lòng. Bởi vì, anh là người đàn ông duy nhất không để phụ nữ ngồi cạnh mình khi uống rượu trong bar.

Đang vẫn lơ suy nghĩ. Bỗng nhiên có người lại ngồi đối diện với tôi.

- Chào cô em xinh đẹp, nhảy cùng anh một bài nhé?

Tôi khẽ lắc đầu. Anh-em gì chứ? Vốn dĩ chỉ định ngồi chơi một lúc vậy mà...

Mất hứng thật. Trong một lúc, tôi lại muốn về nhà ngay.

Mà người trước mặt này nào chịu để yên. Lúc tôi định bỏ đi thì gã cũng nhanh chóng tóm tay tôi lại.

- Ông làm gì vậy? - Tôi hét lên, vừa đủ để mọi người nghe thấy.

- Cô em sao dám chối từ? - Gã gào lên - Biết tôi là ai không hả?

Cánh tay vô thức vùng vẫy, sức của người đàn ông ấy lại không ngừng siết chặt, rủ rê.

Mắt tôi ầng ậng nước. Vừa lúc này, một anh bảo vệ bước đến, vội vã giảng hòa:

- Kiềm tổng, xin bình tĩnh lại. Đừng làm ảnh hưởng không khí ở đây.

- Tôi thích cô gái này đấy! - Gã nói như tuyên bố - Ai dám cản trở không?

- Nhưng, cô ấy là...

- Là cái quái gì, tôi không cần biết! Nếu là phục vụ ở đây, được, bao nhiêu, tôi mua lại.

Lại siết chặt, đau quá. Có lẽ tôi không nên đến nơi phức tạp này. Bây giờ bản thân nào có đủ bình tĩnh để suy nghĩ phải làm gì tiếp theo. Những người ở đây sao mà dám chống lại gã đàn ông quyền cao chức trọng này để bảo vệ tôi cơ chứ?

Tôi sắp khóc rồi, đây là đâu, tôi muốn về nhà, thực sự là rất muốn!

“Pằng!” - Bỗng có tiếng súng vang lên, tiếp theo đó là những tiếng hét chói tai, nghe đến rợn cả da gà.

Lại có chuyện quái gì xảy ra nữa vậy?

35. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 35: Vì Em, Anh Lại Cầm Lông (35)

- Ngài... ngài Mark?

Tôi nghe theo tiếng gọi và hướng mắt nhìn, là anh? Phát súng chỉ thiên vừa rồi là do anh cảnh cáo?

Mark chỉ im lặng bước đến nhìn tôi rồi nhìn xuống bàn tay của gã kia đang nắm lấy tay mình. Anh tỏ ra khó hiểu.

- Tôi nào cố ý làm ồn ở nơi ngài quản lý. - Gã đàn ông cười xòa, lí nhí - Cũng do ả không chiều ý tôi.

Tức thì, anh bắn tiếp phát súng thứ hai, lần này thì nhắm vào tay gã.

- Á! - Gã hét thất thanh - Tại sao lại...

- Tôi đã cố gắng nói, cô ấy là phu nhân của ngài Mark đây. - Anh bảo vệ khi nãy lên tiếng, sau đó nhanh chóng rời đi.

Gã đàn ông họ Kiều gì đấy trợn to mắt nhìn. Đau đớn vì bị bắn vào tay có lẽ không đủ át hết nỗi sợ hãi trong lòng.

- Mark, ngài...

- Nói! Ông muốn có vợ tôi? - Anh như biến thành một người khác, giọng nói hầm hầm, khiến tôi rất sợ rồi nha.

- Không có ạ! - Kiều tổng ra sức lắc đầu - Nếu biết đây là người của ngài, có cho mười cái mạng tôi cũng không dám.

Anh nắm tay tôi, để cho tôi nép gọn phía sau mình. Cảm giác hết như có một bức tường thành đang ra mặt giúp tôi chống đỡ cả thế giới.

Mà người trước mặt này đây lại khiến cho tôi vừa vui vừa sợ. Còn đâu một chàng Mark hiền lành, mới lúc sáng còn lảng xảng dưới bếp nấu ăn?

Kiều tổng xem ra thấy được sự không vừa ý trên mặt anh. Tức thì, gã quỳ xuống, liên tục tát vào mặt mình:

- Tôi sai rồi! Tôi không nên chạm tới phu nhân!

- Hôm nay không đòi lại công bằng cho cô ấy, tôi thề chẳng còn là Mark Jr. - Ngực khí có phần khá nóng nảy, đã vậy anh còn chĩa súng vào đầu người đàn ông kia.

- Anh, hay là về thôi. - Tôi nắm lấy cánh tay Mark, lay lay - Em không sao cả.

- Đừng lo lắng, để yên cho anh giải quyết nào. - Anh cầm lấy bàn tay tôi, trấn an nhẹ nhàng.

- Nhưng em sợ...

- Phu nhân nói phải. - Tôi nghe thấy tiếng một người đàn ông nào đó thì thào bên tai anh - Dù gì ông ấy cũng là đối tác làm ăn, sẽ giúp ích cho việc thu tóm lại Diên Ứng xã sau này.

- Tôi không quan tâm! - Mark gào lên, khiến cho anh chàng kia giật mình lùi lại.

Sau đó thì anh tiếp tục chĩa súng vào gã đàn ông họ Kiều đang không ngừng hoảng loạn ở đằng kia.

- Mark, tôi xin ngài...

- Aaa!

Mark dừng động tác, vì tiếng hét vừa rồi là của tôi. Từ dưới bụng đột nhiên quặn lên một cơn đau, tê buốt.

- San Ni, em sao vậy? - Anh thôi không cầm súng nữa, vội vã đón tôi vào lòng.

- Đau a~ Tôi chỉ vào bụng mình, nước mắt lại lưng tròng không kiểm soát.

- Được, cố gắng một chút, anh đưa em đến bệnh viện ngay.

Sau đó thì Mark bế tôi lên, ngay lập tức bước ra khỏi quán bar cứ mãi chìm trong tiếng nhạc xập xình, thác loạn.

Được anh bế trên tay, áp một bên má vào khuôn ngực rắn chắc ấy đã khiến tôi không khỏi xiêu lòng. Cơn đau ở bụng đã phần nào thuyên giảm.

Chẳng qua chỉ bị sốc vì khung cảnh ồn ào và sự việc vừa rồi thôi, nhỉ?

- Thả em xuống đi, không sao nữa rồi...

- Ngoan, để anh đưa em đến bệnh viện, một chút nữa thôi. - Nhìn bộ dáng khấn trương kia thực có chút buồn cười.

- Em nói rõ ràng như vậy mà, không sao nữa.

- Có thật không?

Tôi khẽ gật đầu. Thế là anh cho tôi xuống. Có lẽ, nhờ sự khó chịu bất ngờ ấy đã cứu được một mạng người rồi chẳng?

Tuy gã Kiều tổng đó có chút đáng ghét, nhưng lỗi của ông ấy chưa đến mức phải trả bằng mạng của mình.

Mà có như thế, tôi mới được dịp chứng kiến một con người khác của anh. Bộ dáng của ông chủ lớn, có khả năng hô mưa gọi gió trên thương trường.

Lại mỉm cười, thì ra chồng mình giỏi giang thật.

*

Sau đó thì anh không thềm nói chuyện với tôi, giận dữ gì chứ?

Anh vẫn lái xe chở tôi về, vẫn nắm tay tôi mỗi khi đi bộ. Nhưng không nói vẫn là không nói đó thôi.

Tôi ngoan ngoãn ăn hết bữa tối, uống hết cốc sữa dinh dưỡng anh làm cho. Không khí vẫn không thôi im lặng. Hôm nay nhà mình yên tĩnh ghê.

Gối đầu lên tay anh như thường lệ. Chốc chốc lại nhìn lên, người đàn ông trước mặt mình đây đã ngủ từ khi nào. Hay nhỉ, đến cả ngủ cũng không chờ người ta.

- Anh, ngủ rồi à?

- ...

- Rất cuộc thì tại sao anh lại khó chịu với em? - Tôi vừa nói vừa nghĩ câu này có vẻ thừa rồi. Dĩ nhiên là vì tôi đến bar và cả vụ việc của người đàn ông họ Kiều khi nãy.

Tôi cứ trở mình, làm động như vậy anh vẫn không hề lung lay.

Có chút bất mãn, thế là một bên tay táy máy luồn vào áo anh. Tôi xoa bụng anh rồi nghịch cả khuôn ngực rắn chắc kia nữa.

Khá khen cho anh, rõ ràng là có phản ứng, vậy mà vẫn không thềm mở mắt nhìn tôi.

Nuốt ực một cái, thế là lần mò xuống tận phần thắt lưng rắn rồi.

Tôi cứ như đứa trẻ vừa tìm được trò chơi mới, thế là một tay chống cằm, tay còn lại cựa nựng kim thương. Khóe mắt anh cứ run lên và giật. Có lẽ sức chịu đựng đã vượt quá giới hạn rồi. Tôi phì cười, để xem ai là người chịu đựng tốt hơn nha.

Kim thương nhanh chóng biến đổi, tôi chợt nghĩ đến điều gì đó, có lẽ mình đùa hơi quá rồi chẳng?

Định thu về, tức thì anh bắt lấy tay tôi. Chưa kịp để tôi giật mình, anh liền kéo xuống, không ngừng chiếm lĩnh cánh môi anh đào đỏ mọng.

- Ừm... - Tôi bị dọa một phen chết khiếp - Anh làm gì vậy?

- Hôm nay em muốn làm tiểu quỷ? - Mark mơ màng nhìn lên - Lại dám quyến rũ anh à?

- Hừm... - Ngón tay tôi miết lấy cánh môi kia, mỉm cười - Chỉ quyến rũ mỗi anh thôi đấy!

- Vậy sao không chịu trách nhiệm đến cùng đi?

- Trách... trách nhiệm gì chứ? - Tôi suýt sặc, anh là đàn ông thì trách nhiệm kiểu gì?

Không đợi tôi kịp có phản ứng thêm, Mark chuyển tư thế, đặt tôi nằm gọn dưới thân mình.

- Ghét thật, hôm nay sao lại tự tiện đến bar? - Anh nhăm nháp cổ tôi, rồi vùi mặt mình vào đấy, trầm giọng.

- Em... chỉ là muốn thư giãn một chút.

- Lại còn để cho gã họ Kiều ấy ve vãn trước mặt anh nữa. - Mark chống tay nhìn lên, khiến tôi có chút bối rối.

- Em... à, ai ngờ em lại có sức hấp dẫn vậy nha. - Tôi mỉm cười, anh đang ghen cơ đấy.

- Sẽ ra sao khi anh không ở gần đó, hửm?

Thì ra, mọi chuyện của Hàn Long xã, anh đều giải quyết ở Black Ynez bar.

- Em biết chắc chắn anh sẽ xuất hiện để bảo vệ em mà. - Tôi vui vẻ hãnh lên - Nên không có sợ.

- Vợ anh, và con anh nữa, sẽ bị dọa, biết không?

- Chứ chẳng phải anh đang ghen à?

- Ừ, anh ghen. - Mark không ngừng hôn lên má tôi, giọng buồn buồn - Anh không thể mất em thêm một lần nào nữa.

- Vâng. - Tôi lần tìm môi anh rồi ngậm lấy - Em ở đây, không đi đâu cả.

Tôi chỉ cảm nhận được Mark đã gạt đầu. Thì ra, anh luôn tin tưởng mình như vậy. Anh không gặng hỏi, là do đã hiểu rõ con người tôi.

Hôm nay anh có chút lạ. Có lẽ là do uống rượu rồi chẳng. Tôi cảm thấy sao mình đại dột quá, lẽ ra lúc này không nên đùa nghịch làm chi.

Từng tất da thịt tôi được anh cẩn thận hôn lấy. Mỗi một nơi cánh môi ấy đi qua, đều lưu lại chút dấu vết nhẹ nhàng. Ngụ ý anh nói, tôi chỉ là của mỗi mình anh.

Bàn tay rắn chắc nào đó chợt chạm đến nơi tuyệt mật của tôi, khiến tôi giật mình, toàn thân run rẩy.

- Ừm... anh đừng...

- Ừ. - Anh thôi không đùa giỡn nữa, thế là cánh tay nào đó lại thu về.

Có lẽ là tiếc nuối. Tôi đọc được điều đó trong mắt anh.

- Mark... - Tôi gọi tên anh và bắt đầu tự mình trút bỏ váy áo.

- Em làm gì vậy? - Anh giật mình, và tôi cũng giúp anh tháo bỏ sơ mi.

- Yêu anh, em không sao cả. - Tôi mỉm cười, nhưng thực ra đang rất sợ.

- Ha ha, ngốc! - Anh cười vang - Có chắc chắn không?

Tôi chỉ cần cần môi và khê gật đầu.

Thế là Mark lại nâng niu tôi dưới những chiếc hôn của mình thêm một lúc. Người đàn ông này, với tôi, có lẽ mãi là ôn nhu, dịu dàng.

Đến lúc bắt đầu, Mark lại nghiêm nghị nhìn tôi thêm lần nữa, ý muốn hỏi rằng: Vẫn chắc chắn sao?

Chỉ biết gật đầu.

Nhưng khi bắt đầu thật, tôi lại hét toáng lên, thực sự là như có con dao găm đâm vào người vậy.

Nước mắt lưng tròng. Người nào đó hốt hoảng, ngay lập tức liền rời ra.

- Không sao, không sao. - Mark vội vã lau nước mắt cho tôi - Có anh ở đây, không sao cả.

- Mark, em đau... - Tôi vùi mặt vào cổ anh, thút tha thút thít.

- Ủ, ừ. Sẽ không làm em đau nữa. - Anh lại vuốt tóc tôi - Ngoan nào.

Đấy, đâu phải sự cố gắng nào cũng được đền đáp lại đâu. Hóa ra tôi vẫn yếu đuối như vậy. Và, hóa ra cuối cùng vẫn để cho Mark cười khỏ nhìn tôi.

Loại chuyện này, đến mãi sau này nhắc lại, chúng tôi chỉ biết cười trừ. Vậy đấy, bất kể chuyện lớn nhỏ gì, anh cũng chấp nhận vì tôi mà nhường nhịn, thực đáng yêu.

36. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 36: Hạo Ân, Có Tôi Tin Cậu! (36)

Yêu đúng người và đúng thời điểm chính là loại cảm giác hạnh phúc nhất trên đời.

Chúng ta nên học cách chấp nhận và hưởng thụ những gì mình đang có. Khi ấy, cuộc sống sẽ trở nên nhẹ nhõm và thoải mái hơn rất nhiều.

Có tiếng bước chân từ phía cửa, tôi đoán chắc anh đã về. À, nên giả vờ ngủ thiếp đi thôi.

Thực ra tôi chỉ nằm trên sô pha, vừa ăn trái cây vừa xem chương trình trực tiếp. Cũng có thể nói, là tiện thể đợi anh về.

Mark ngay lập tức chú ý đến tôi. Cố gắng kìm lòng, không được cười, anh đang nhìn đấy.

Rồi anh định mặc áo khoác ngoài lên giá, nhưng sao lại lưỡng lự thế kia? Cuối cùng thì người nào đó quyết định bước đến, ngồi xuống sô pha cạnh nơi tôi nằm. Trên tay đã cầm theo chiếc áo lúc nãy, thế là choàng qua người tôi. Bờ vai trần chợt thấy có một chút mát lạnh.

- Nằm đây ngủ cơ à? Nhỡ bị cảm thì phải làm sao?

Tôi suýt nữa đã bật cười, nhưng vẫn kìm nén được nha. Rồi anh hướng mắt nhìn vào ti vi, tỏ vẻ khó hiểu:

- Bóng đá sao?

Đúng vậy, tôi đang xem chương trình bóng đá. Có lẽ con tôi là một bé trai, vì trước giờ tôi nào nghiên cứu đến bộ môn thể thao đầy vẻ “nam tính” này.

Anh lại nhìn tôi, giọng nói vẫn đều đều bình thản:

- Đừng giả vờ nữa, anh đã thấy em cười.

Tôi giật mình, biết từ khi nào vậy?

- Có mở mắt ra không? - Mark đang ở tư thế mặt đối mặt nhìn tôi - Hay là muốn anh dùng biện pháp mạnh?

“Chụt!” - Tôi rướn người, ướm vào môi anh một chiếc hôn mỏng nhẹ - Biện pháp mạnh của anh là gì?

- Anh tuy đã già, nhưng vẫn có giá của người già thừa cô. - Mark chống tay nhìn tôi, ánh mắt như đang long lạnh lên vậy.

- Ha ha. - Tôi cười ngặt nghẽo - Thế xin hỏi, giá của người già nào đó, tầm khoảng bao nhiêu?

- Muốn mua lại sao? - Anh tỏ ra dăm chiêu suy nghĩ - Nếu là em sẽ được miễn phí, không phải mất tiền.

- Hơ...

- Tặng không cho em, để em tùy nghi sử dụng. Vì ông già như anh, sắp sửa chẳng còn nơi chứa chấp nữa rồi.

Nhìn vẻ mặt diễn sâu kia, tôi đã cho là thật. Thế là mũi lòng:

- Thôi, đừng buồn. Có em mà, em sẽ chứa chấp anh.

- Thật không?

Tôi chỉ biết gật đầu. Tâm tình của người đối diện cũng trở nên vui vẻ hẳn.

- Vì sao về muộn vậy anh?

- Hạo Ân vượt ngục rồi!

- Vượt ngục? - Tôi giật mình, ngồi bật dậy ngay - Tại sao chứ?

- Anh vừa nhờ xã đoàn sắp xếp một chuyến vượt biên trong vòng ba ngày tới. Không ngờ lại nhận được tin nó bỏ trốn mất rồi.

Đúng vậy, tôi đã nghe qua chuyện Mark muốn giúp cậu chạy án, thì ra là dùng cách này. Tôi cũng từng đề cập với Hạo Ân, nhưng dường như cậu chẳng còn muốn nghe tôi nói.

- Việc này... có nghiêm trọng không?

- Có, vì cảnh sát đã bắt đầu vào cuộc chiều nay.

Theo lời anh, nếu Hạo Ân bị tóm thì ngoài tội danh buôn ma túy và kinh doanh bất hợp pháp ra, còn có tội ý vượt ngục nữa.

Tôi thực sự không biết, bản án dành cho cậu sẽ nặng đến mức nào.

Cả buổi tối, tôi chẳng thể nào chợp mắt được. Trong lòng luôn thường trực một nỗi sợ không tên.

Chỉ biết thao thức và nằm yên, vì tôi không thể ảnh hưởng đến người đang ngủ say bên cạnh mình được. Anh đã vất vả rồi.

*

Buổi sáng, tôi thấy Mark vội vã, bèn hỏi ngay:

- Đi đâu vậy anh?

- Em dậy rồi thì ăn sáng nha, anh có việc phải đi gấp.

- Nhưng đi đâu? - Vốn dĩ tôi sẽ không hỏi, nhưng do đã kịp nhìn thấy anh kéo ngăn tủ, rút lấy khẩu súng và giắt vào người.

- Ngoan, anh sẽ về sớm. - Mark hôn lên má tôi rồi ngay lập tức đi ra ngoài.

Có súng, anh định làm gì vậy? Vì sao tôi lại lo lắng nữa rồi?

Thế là chẳng hiểu vì sao tôi liền bắt một chiếc taxi trong gấp gáp. Linh cảm mách bảo, việc không hay sắp sửa xảy ra.

- Giúp tôi, đuổi theo chiếc moto màu đen phía trước!

*

Là một bãi đất trống, anh đã đến đây, và có thêm rất nhiều cảnh sát nữa. Xe anh kia rồi, nhưng người chắc đã lẫn vào đám đông.

Không khí căng thẳng vô cùng. Tôi chỉ muốn tìm anh, thấy rồi sẽ không tò mò nữa.

- Mark? - Cố gắng lách qua dòng người một cách vội vã, có lẽ họ không ngờ sẽ có thêm người đến nên chẳng kịp cản trở tôi - Anh ở đâu?

Nhưng dường như tôi đã đi nhầm hướng rồi. Vì Mark đang đứng ở phía đối diện. Vậy còn bóng lưng trước mặt, là ai?

- San Ni! - Anh hét lên, giọng đầy lo lắng - Mau rời khỏi đó ngay!

Tôi còn chưa kịp hiểu thì đã bị người trước mặt quay lại tóm gọn mắt rồi.

- Hạo... Hạo Ân?

Thì ra, anh gấp rút ra ngoài vì có tin báo lại đã tìm được tung tích của kẻ vượt ngục mấy ngày qua.

Và bây giờ, tôi đang nằm trong tay cậu ấy. Tệ thật.

- Yêu cầu 977 rời bỏ con tin, chấp nhận quy hàng! - Tiếng loa cảnh sát vang lên, rõ ràng mà chắc nịch.

- Mà mau thả cô ấy ra! - Mark hét lớn, khẩu súng cũng được anh cầm sẵn trên tay từ lúc nào.

- Tôi chỉ muốn làm lại cuộc đời. - Cậu đã dần mất kiểm soát - Vì sao các người lại tiết đi mọi đường sống của tôi?

- Nếu mà dám động đến San Ni, tao thề sẽ tự tay giết mày ngay lập tức! - Tôi thấy Mark có vẻ rất muốn chạy về phía này, nhưng cảnh sát vẫn cho người giữ chân anh lại.

- Tôi không muốn ở tù, càng không muốn phải chịu án tử! - Giọng Hạo Ân nhỏ hẳn đi, chẳng biết họ có nghe hay không nữa?

Tôi cố gắng giữ bình tĩnh để nói chuyện với người đang dùng cánh tay giữ chặt lấy cổ mình:

- Hãy thả tôi ra. Chỉ cần thành tâm hối lỗi, cậu vẫn có thể làm lại cuộc đời.

- Đúng vậy! - Có tiếng anh hét lớn về phía này - Nếu muốn bỏ trốn, tôi hứa sẽ giúp cậu cao chạy xa bay.

- Đừng nghĩ tôi sẽ tin! - Cậu chìa súng về phía Mark rồi đảo một vòng, sau đó thì nòng súng nhắm thẳng vào đầu tôi.

- Mà...

- 977! Hãy bình tĩnh, chấp nhận quy hàng!

Tôi cảm thấy Hạo Ân không giống như đang đối đầu với họ, chỉ đơn giản là cậu muốn bỏ trốn mà thôi.

Thế là tôi ra hiệu với Mark, bảo mọi người tạm thời hạ súng, chuyện này hoàn toàn có thể thương lượng, phải không?

- Cuối cùng chị cũng về bên tôi rồi, nhỉ? - Nghe tiếng Hạo Ân thổ thở bên tai, tựa như tâm sự với cô người yêu sau bao ngày xa cách.

- Vì sao lại vượt ngục? - Tôi cố gắng ổn định hơi thở của mình - Là do cậu, không tin vào Mark sao?

- Gã thì có gì tốt? Không khéo chỉ là muốn đưa tôi vào tròng!

- Nhưng cậu bỏ trốn như vậy, tội sẽ càng nặng hơn. - Tôi thở dài.

- Không sao cả! - Hạo Ân cười khanh khách - Đẳng nào cũng chết, biết đâu thoát được thì sao?

Tôi nhìn sang, thấy Mark có vẻ rất sốt ruột. Thế là lại xua tay, ý bảo rằng, hãy để yên cho tôi giải quyết.

Anh lại đứng im, nhưng tôi biết, một bàn tay kia đã đặt sẵn nơi cất giữ khẩu súng trong túi quần.

- Chị, sẽ đi với tôi chứ?

- Tôi... - Đang định nói gì đó thì cổ họng chợt dâng lên cơn buồn nôn, khó chịu vô cùng.

- Sao vậy?

- Đứa nhỏ lại phá tôi!

- Con nít à? - Hạo Ân lặng đi - Phải ha, tôi cũng từng có con với chị...

- Chuyện qua lâu rồi, nhỉ? - Tôi cười nhẹ - Thế cậu có yêu trẻ con không?

- Có!

- Cậu có muốn được ẵm bồng, cưng nựng sau khi nó chào đời không nhỉ?

- Tôi có thể sao?

- Ủ. - Lại thấy thêm một chút hiệu quả - Khi đứa nhỏ bình an chào đời, sẽ cho cậu bế ngay.

- Nhưng... tôi...

- Không sao, chỉ cần có ý quay đầu thì lúc nào cậu cũng còn đường lui cả.

-...

Hạo Ân không trả lời lại nữa. Cậu đã hiểu được chút gì rồi phải không? Là đứa nhỏ đã đánh vào tâm lý muốn làm người thiện lương của cậu ấy.

- Được, tôi tin chị. - Cậu nói nhỏ vào tai tôi - Cũng muốn được nhìn thấy đứa nhỏ chào đời!

- Ủ!

- Tất cả lùi lại! Cho đến khi chắc chắn không còn ai đe dọa đến tôi!

Hạo Ân kéo tôi đi giật lùi, từng bước, từng bước một. Cậu định làm gì? Dù có chút sợ nhưng tôi vẫn tin tưởng vào một điều gì đó rất xa. Vì vậy tôi liên tục xua tay, với hi vọng mọi người dừng nên mạnh động.

- Cảm ơn chị đã tin tưởng tôi, dù chỉ một lần! - Tiếng Hạo Ân như nấc nghẹn. Có lẽ hiện tại tôi chính là niềm tin duy nhất của cậu ấy rồi.

- Ủ, tôi tin cậu.

- Xin lỗi, San Ni! - Nói rồi cơn đau ở cổ đột nhiên truyền đến, khiến tôi loạng choạng rồi ngã quỵ xuống ngay tức thì.

“Pằng pằng pằng...!” - Lại nghe có rất nhiều phát súng rõ to đã vang lên sau đó. Lý trí không cho phép tôi ngất đi. Thế là ngoái đầu nhìn lại, người sau lưng đã ngã gục trên vũng máu tự lúc nào.

- Vì sao lại bắn Hạo Ân? - Tôi gào lên - Cậu ấy chỉ muốn tôi ngất đi một lúc thôi mà.

Để tôi không phải nhìn thấy cảnh tượng mình bị bắt giữ, rồi bị mang đi. Cậu ấy không muốn tôi tận mắt chứng kiến hình ảnh cậu yếu đuối quy hàng. Đó là chút tôn nghiêm cuối cùng mà cậu yêu cầu tôi vừa này.

Vì sao, vì sao lại tiết đi đường sống của một chàng trai trẻ đang muốn quay đầu?

Cậu đã nói với tôi như vậy, cậu muốn cải tạo, sẽ không bỏ trốn nữa đâu. Vì sau này, cậu còn muốn bế con tôi trên tay mình nữa.

- Các người ác lắm! - Tôi bị sốc đến cực độ, cũng chẳng cần biết mình đang nói cái gì.

- Trong tình huống nguy hiểm, an toàn của em là sự ưu tiên hàng đầu. - Mark ôm tôi vào lòng, người anh cũng đang toát ra một tầng mồ hôi lạnh - Mọi người đều nghĩ thằng bé muốn hại em!

Hạo Ân chết thật rồi.

Tôi òa khóc nức nở trong vòng tay anh. Sau đó vì bị sốc nên đã ngất đi lúc nào không rõ.

37. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 37: Lá Thư Từ Người Đã Cũ (*) (37)

Khi tỉnh dậy, em cuống cuống tìm ngay lá thư nào đấy và nói rằng mình quên mất đã để nó ở đâu. Vậy nên tôi cũng giúp một tay lục lọi. Là thư của Hạo Ân gửi em đây mà, nhưng, từ khi nào thế nhỉ?

Ừ thì thằng nhóc ấy yêu em, tôi biết chứ. Chung quy lại cũng là do yêu sai đường và sai thời điểm mà thôi.

- Anh đọc đi, đọc cho em nghe. - San Ni tựa đầu vào thành ghế, gương mặt kiêu nhỏ bỗng thoáng chút nét buồn.

- Anh được phép sao? - Tôi ngạc nhiên hỏi lại, dù sao đi nữa cũng là vật riêng tư.

- Chẳng sao cả, em không muốn giấu giếm anh bất cứ điều gì.

- Được. - Tôi mỉm cười nhìn em, bàn tay mở lá thư mà trong lòng lại cảm thấy quá ư hồi hộp.

"San Ni thân yêu,

Tôi là Hạo Ân, nhưng chắc chắn khi lá thư này được mở ra thì chúng ta không còn là vợ chồng của nhau nữa. Xin lỗi vì đã khiến chị chịu quá nhiều đau đớn, tổn thương.

Chị là cô gái xinh đẹp nhất tôi từng gặp trong đời. Thú thật, ngay từ nhỏ, trong tim tôi chỉ thường trực mỗi hình bóng của chị mà thôi. Tôi yêu chị, Hạo Ân tôi đã yêu chị nhiều lắm.

Nhưng sai lầm lớn nhất của chị chính là làm bạn với Phiến Mộc. Đúng vậy, cô ấy không khác gì một lưỡi dao găm, hòng muốn đâm sau lưng chị bất cứ khi nào có thể. San Ni, thú thật là Phiến Mộc đã từng quyến rũ tôi ngay từ khi chúng ta còn ngồi học kia mà. Tôi không nói lại, vì đã chắc chắn, điều này nào được chị quan tâm.

Và rồi, tôi lấy được thể xác nhưng nào chiếm được tâm hồn của chị. Sai càng thêm sai khi tôi lại dùng Phiến Mộc như một thứ công cụ, hi vọng được chị nhìn sang, ngó ngang đến tôi dù chỉ là một giây, một phút.

Nhưng, thực tế đã chứng minh, tôi lại mắc sai lầm.

Hôm nay chẳng rõ là ngày thứ bao nhiêu tôi lưu lại nơi này, lạnh lẽo lắm, cô đơn lắm, chị biết không?

Tôi nhớ chị và nhớ cả con chúng ta nữa. Lẽ ra tôi đã là một người cha, một loại thiên chức tuyệt vời. Nhưng, có lẽ ông trời đã sớm định rằng: Mày không xứng đáng!

Tôi thèm những bữa ăn do chính tay chị nấu. Và dù cho có đôi phần giả tạo, gượng ép, tôi vẫn muốn được ôm chị vào lòng. Những ngày đó, sao quá đổi đơn giản, bình yên?

Rất nhiều lần, tôi cảm thấy bất lực vì chọn nhầm, vẫn còn rất nhiều thứ chẳng thể mua được bằng tiền. Điển hình là sự toàn tâm toàn ý và trái tim của một người con gái không yêu.

Và nếu như có thể làm lại, tôi vẫn chọn yêu chị nhưng sẽ theo một cách khác đi. Yêu là mong muốn người mình yêu được vui vẻ hạnh phúc, vì vậy tôi sẽ chọn cách thức nhượng bộ, không tranh giành.

Để chị phải chịu nhiều tổn thương, thiệt thòi, tôi xin lỗi.

Đã hơn một lần, tôi tự hứa mình sẽ quay đầu, cố gắng để hiểu chị hơn. Nhưng, chị lại để cho tôi biết được mình chẳng là gì. Giọt nước mắt chị rơi hằng đêm đến ướt gối ấy, nào phải vì tôi.

Đối đầu với Mark, là do tôi sai, do tôi bốc đồng, nên bản thân cũng không có ý định bào chữa gì nữa. Bây giờ chị đã trở về bên cạnh chú ấy, xem như tôi đã giải quyết được phần nào tội lỗi mình trót gây ra.

Không cần phải chạy án giúp tôi. Việc tôi làm thì tôi tự chịu. Và xin chị hãy tha thứ vì phát súng khôn nạn vừa qua. Thật may mắn khi mọi chuyện chưa đến mức chẳng thể挽 hồi, nếu không, tin tôi đi, người đi theo chị tiếp theo sẽ là tôi đấy.

Tôi nợ chị cả đoạn đường thanh xuân tươi đẹp, và nợ chú Mark một hạnh phúc vẹn toàn.

Mù quáng yêu chị, dù chẳng được kết quả gì, nhưng với tôi, đã là mãn nguyện. Bởi, sẽ thật cô độc nếu rời khỏi thế gian này mà chẳng vương lại chút tình yêu, và một bóng hồng để con tim không ngừng thương nhớ.

Chị mãi mãi là người tôi yêu nhất, San Ni. Hi vọng lớn nhất cả đời tôi chính là hạnh phúc của chị.

Nhớ,

Hạo Ân.”

Tôi đã không đọc liền mạch bức thư vì còn phải quan sát cô gái trước mặt. Cứ một chút tôi lại ngấp ngừng nhìn lên. Em vẫn đắm chiêu suy nghĩ với một vẻ mặt buồn bã mơ hồ. Có lẽ em không bao giờ ngờ đến, Hạo Ân vẫn chưa ngớt yêu em.

- Ngoan. - Tôi ôm San Ni vào lòng khi em đã bắt đầu rơm rớm - Em tiếc có phải không?

- Ước gì lúc trước cậu ấy cũng dùng thái độ này để đối xử với em thì tốt rồi...

- Ủ, cũng là lỗi của anh cả. - Tôi xót xa nhìn em, rồi nhẹ nhàng hôn lên mái tóc ấy.

- Anh không...

Tôi kịp chặn một ngón tay trên môi em, mỉm cười.

- Là lỗi của anh. Này nhé, anh ngang nhiên yêu vợ của cháu mình, khiến nó ngày càng trở nên căm thù, chán ghét không phải sao?

-...

- Còn có cả việc anh ngang nhiên kéo cô gái ấy về cạnh mình nữa. Thử hỏi trong tình huống đó, có được bao nhiêu người nhượng bộ, cam lòng?

- Chắc chắn là không ai đồng ý.

- Đúng vậy, nếu đồng ý, trừ phi họ không yêu.

Nên một lần nữa lại khẳng định, Hạo Ân thực sự yêu em mà.

-... - San Ni ôm chặt lấy tôi, òa khóc - Sao cuộc đời lại thử thách em nhiều như vậy hử anh?

Chắc em lại tự trách vì đến bên tôi khi bản thân không còn trong sạch. Chuyện này so với tình yêu tôi dành cho em thực chẳng đáng so bì. Nhưng em cứ mãi im lìm, tự dằn vặt bản thân. Và tôi lại thấy xót.

- Ngoan, mọi chuyện qua rồi, em không cần bận tâm nhiều nữa.

-...

- Vẫn còn anh ở đây. - Tôi ngấp ngừng rồi giúp em xoa xoa chiếc bụng nhỏ nhắn - Và cả đứa nhỏ nữa, sẽ thay em đối mặt với cả thế giới này.

Em thôi sụt sùi và dần nín khóc, đúng thật là một cô gái đáng yêu. Rất hay mau nước mắt và cũng dễ mềm lòng.

Thực ra San Ni cũng giống như bao cô gái bình thường khác, chỉ cần người đàn ông của mình trân trọng, thông cảm kèm thêm một chút nuông chiều. Có như vậy, sự vui vẻ sẽ sớm hiện lại rõ ràng trên gương mặt xinh đẹp này thôi.

An ủi là vậy, nhưng trong lòng tôi vẫn xuất hiện một loại cảm giác hài lòng. Bởi, nếu Hạo Ân không ương bướng và kì quặc thế kia, biết đâu San Ni đã sớm hồi tâm chuyển ý, chấp nhận ở cạnh nó từ lâu lắm rồi.

Thằng nhóc ấy có ngang ngạnh, xấc xược như vậy, tôi mới có cơ hội kéo em về lại bên mình. Có thể là tôi đã có một vài suy nghĩ không hay. Nhưng suy cho cùng, tình yêu vốn dĩ là ích kỷ.

*

- San Ni ơi, dậy thôi, em không định ăn sáng à? - Tôi chẳng thể chờ được nữa bèn quay trở lại phòng, đắm chiều ngắm nhìn cô gái trước mặt.

- Ừm... - Em cuộn chăn lại chặt hơn, giọng lè nhè như người đang say rượu - San Ni mệt, một chút nữa thôi. Đúng vậy, em mệt thật đấy chứ. Vì đứa nhỏ cứ mãi không ngoan, đã vậy còn hành em vào cả buổi tối nữa. Tôi mỉm cười không gượng ép. Khẽ đưa tay sờ lên vàng trán kia, thật may mắn vì không có gì bất ổn.

- Một chút nữa thôi. - Tôi hôn nhẹ lên má em - Hừ, anh lại mềm lòng rồi nhỉ?

- Ừm~ Cánh môi nào đó khẽ cong lên nụ cười mãn nguyện - Mark, cảm ơn anh.

- Ngốc, cảm ơn gì chứ? Không chiều em thì chiều ai bây giờ?

Nói rồi tôi giúp em chỉnh lại tấm chăn bông mềm mại. Nhưng vẫn là không nỡ rời đi.

Em xinh đẹp quá, dưới ánh nắng nhẹ nhàng khiến tôi phải động lòng.

- Vợ... - Tôi khẽ gọi em, vòng tay đã sớm ôm lấy em từ lúc nào.

Gục đầu vào hõm vai kia, tôi say sưa hít hà loại mùi hương quen thuộc nào đó. Mà người kế cận vẫn không chút mấy may đề phòng.

Thế rồi, tôi áp sát mũi mình vào da thịt em, ước sao được đắm chìm trong đó mãi mãi.

- Mark, lạnh a~ Người em khẽ run lên, đáng yêu vô cùng.

- Ừ, do mũi anh lạnh nhỉ. - Nói rồi tôi dần nhắm nháp chiếc cổ trắng ngần kia.

Một chút nữa sẽ ảm thôi mà.

- Anh lại lung tung rồi, em muốn ngủ.

- Thì em cứ ngủ đi. Không cần quan tâm đến anh đâu ấy.

- Nhưng nhột quá, em không ngủ được nha.

Tôi cười xòa, ngược nhìn lên, em vẫn không buồn mở mắt. Chiếc cổ và một bên vai đã sớm hằn lên những vết hôn đỏ ửng, do tôi cẩn thận yêu chiều.

- Được rồi, để anh ngủ cùng em. Sẽ không quậy nữa.

Và tôi cũng thu mình lại trong chăn. Vươn cánh tay đón em vào lòng. Khẽ vuốt ve chiếc lưng đã có đôi chút cong đi vì đứa nhỏ, chẳng biết em có còn đau mỗi gì không?

Thương thật, vì con của chúng tôi, em đã phải hi sinh rồi. Sắc đẹp non trẻ, vóc dáng thanh xuân, rũ bỏ hết, em nhường cho đứa nhỏ.

Mà không, em vẫn xinh đẹp lắm. Gương mặt thanh tú của ngày xưa chẳng hề biến đổi gì nhiều. Chỉ có điều, đã có chút bầu bĩnh, phúng phính hơn. Có da có thịt là một điều tốt, bởi vì trước đây, tôi thường hay sốt vó lên khi thấy em cứ mãi gầy gò.

- San Ni, em có mệt không? - Khẽ hôn lên trán em, tôi lại thấy đau lòng.

-... - Em khẽ lắc đầu, sau đó thì vùi mặt vào lồng ngực tôi, em đã từng nói, đây là nơi em thích, vì nó ấm áp và có thể nghe được nhịp tim tôi đập nhẹ nhàng.

- Em vất vả rồi, ngoan, ngủ thêm một chút nữa.

Tôi đang ôm cả thế giới vào lòng. Hai người họ, hiện tại là toàn bộ cuộc sống của tôi.

38. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 38: Nhà Có Hai Người Đàn Ông (*) (38)

Sức khỏe của em khá yếu, tôi nhìn thấy mà hóa xót xa. Tôi yêu em và em thì rất quan tâm đến đứa nhỏ. Vì vậy, tôi chỉ còn cách chăm sóc, nuông chiều.

Là tôi, chính tôi đã khiến em phải chịu nhiều thiệt thòi. Và bây giờ đã đến lúc vun vén cho em một gia đình tròn vẹn. Từ đầu đến cuối, mọi chuyện đều bắt nguồn từ sự vô tâm và nhu nhược của tôi.

Thế quái nào mà trong khi tôi ra ngoài giải quyết chuyện của xã đoàn thì cuộc điện thoại ấy lại gọi đến bất ngờ, suýt nữa đã không kịp trở tay:

- Alo.

- Vợ anh đang ở bệnh viện thành phố, mau đến đây cho!

Tôi cứ ngỡ mình đang nằm mộng, vội vã vuốt mặt, trả lời:

- Bệnh viện? Cô ấy ở đó làm gì?

- Đến bệnh viện không lẽ để chạy bộ? Anh làm chồng kiểu gì mà vợ mình sắp đến ngày sinh cũng chẳng biết thế kia?

Cúp máy. Ngay lập tức tôi chuyển làn đường, chuyện của xã đoàn gì đó, tạm thời không nghĩ đến nữa.

Tôi chỉ xin hai giờ tạm vắng mặt để ra ngoài mà thôi. Nào ngờ đâu, tôi lại để em đối mặt với những cơn đau một mình.

Đúng vậy, tôi là một người chồng tệ hại, hết như lời vị bác sĩ kia vừa nói lúc nãy thôi.

Đến bệnh viện, tôi tức tốc tìm kiếm San Ni. Em sao rồi, liệu bây giờ có ổn?

Đứng trước phòng sinh, lòng tôi nóng như lửa đốt. Đột nhiên lại nghĩ, sức khỏe của em vốn dĩ yếu như vậy, cơn đau này có thể chịu được không?

Thật sự rất muốn nhìn thấy em, và tôi đoán em cũng đang cần tôi ở cạnh.

- Anh đi đâu vậy? - Cô y tá bước ra vừa vặn lúc tôi muốn mở cửa đi vào.

- Tôi muốn vào trong, vợ tôi đang đau đấy! - Tôi vừa nói vừa nóng ruột, đau tim.

- Bình tĩnh, anh không thể vào được đâu.

- Tôi... Vợ tôi thế nào rồi?

- Cô ấy khá yếu, chúng tôi sẽ cố gắng, anh hãy yên tâm.

Nói rồi bóng lưng trắng muốt ấy vội vã rời đi. Yên tâm thế nào được khi cứ một lúc tôi lại nghe thấy tiếng la hét của em vọng ra bên ngoài. Tôi cắn môi, liên tục đập tay vào tường, chưa bao giờ bản thân tôi lại mất bình tĩnh như vậy. Nếu như róc thịt, rút xương tôi có thể khiến em thôi đau đớn thì hãy làm ngay đi.

Tôi thấy bác sĩ và y tá cứ chốc chốc lại đi ra đi vào trong vội vã. Rất muốn hỏi em hiện tại thế nào, nhưng bỗng dưng lại chùn chân không bước nổi. Có lẽ ấn tượng của họ với tôi chính là một người chồng vô tâm, đã để mặc cô vợ đến bệnh viện một mình trong cơn đau quằn quại.

Lại nghe thấy tiếng hét, người tôi nóng lên liên hồi. Chẳng phải bức tường bệnh viện đã trang bị một lớp cách âm? Vì sao vẫn còn nghe rõ mồn một như vậy?

San Ni, xin lỗi, nếu biết trước em phải chịu nhiều đau đớn, anh đã không...

Đèn vụt tắt, tiếng la hét cũng ngưng bật đi. Bác sĩ bước ra, vẻ mặt không buồn phiền sắc.

- Đứa nhỏ đã bình an chào đời. Nhưng còn người mẹ...

Chỉ vừa nghe đến đây tôi đã xông vào, bây giờ thì không cần quan tâm ai sẽ cản trở mình nữa.

San Ni, vợ tôi sao mà xảy ra chuyện gì được nhỉ? Nực cười!

Trên chiếc giường lạnh lẽo, em nằm yên đấy với đôi mắt nhắm nghiền. Xin trời, đây nào phải sự thật đúng không?

Tôi quỳ thụp bên giường, vội vã nắm lấy cánh tay kia, hôn lấy hôn để:

- San Ni, làm ơn, thức dậy đi nào!

-...

- Em nghĩ anh có thể ung dung sống tiếp một mình khi không có em bên cạnh hay sao?

-...

- Xin lỗi, xin lỗi vì đã khiến em chịu nhiều đau đớn như vậy. Xin lỗi vì đã để em phải đối mặt với mọi thứ một mình!

Xin lỗi...

Tôi không còn nhận thức được mình đã nói gì sau đó nữa. Chỉ biết người trước mắt vẫn không nhúc nhích, lung lay. Em là cả cuộc sống của tôi, làm sao tôi có thể mất em cho được?

Tôi gục lên bàn tay kia như một đứa trẻ bị bỏ rơi giữa màn đêm cô tịch, ừ, tôi khóc thì đã sao?

Chỉ hi vọng, tất cả là một giấc mơ. Để khi ngược mặt lên nhìn, trước mắt tôi vẫn là một San Ni trẻ con, bướng bỉnh.

Bàn tay nào đó khẽ vuốt tóc tôi, ấm áp và quen thuộc. Tôi lại nằm mộng rồi phải không?

- Anh nói linh tinh gì vậy?

Tôi ngược lên, em đang mỉm cười. Như tìm được nguồn không khí, tôi cuống cuồng như một kẻ điên:

- Em... em... chẳng phải họ đã nói...

Lúc này cô y tá đang đứng ở cửa mới nhân nhả nói vọng vào:

- Ý tôi muốn nói: Đứa nhỏ đã bình an chào đời. Nhưng người mẹ thì kiệt sức và cần được nghỉ ngơi.

- Sao lúc này cô không nói sớm? - Tôi nhìn ra, như muốn nổi khùng.

- Anh có cho tôi nói không? Hay là tự ý xông vào?

Lại là lỗi của tôi nhỉ? Do bản thân cứ thích nóng nảy mãi thôi.

- Cô nghỉ ngơi đi nhé. - Cô y tá nhìn sang San Ni, mỉm cười - Anh nhà rất thương cô đấy, thích rồi nha.

Tôi chợt nóng bừng mặt. Còn em thì cười xòa, nói lời cảm ơn.

*

- Vợ, em còn đau không?

-...

- Hay muốn ăn gì nào?

-...

- Nói anh nghe gì đó đi, bé cưng.

Tôi sốt ruột khi thấy người đối diện cứ mãi nhìn mình, chốc chốc lại mỉm cười. Rồi em đưa tay lên vuốt ve khóe mắt có đôi chút nhăn nhúm của tôi.

- Đúng là anh đã khóc nhỉ?

- Hơ. - Tôi ngó người ra - Vì anh nghĩ em đã...

- Không! Anh đã khóc từ lúc còn ở bên ngoài kia.

- Sao em biết?

- Cô y tá nói lại với em. - San Ni hồ hởi kể - Không ngờ chồng em có lúc lại mau nước mắt thế này.

Hay nhỉ? Bà cô y tá này, tại sao lại vạch mặt tôi, đúng thật là nhiều chuyện.

- Vì anh nghe thấy tiếng hét của em. Bản thân lại không tài nào cầm lòng được. - Tôi vuốt gọn mái tóc lòa xòa bết đầy mồ hôi kia, yêu chiều nói.

- Bác sĩ nói khi sinh lần đầu sẽ cách ly với người chồng, vì sợ làm ảnh hưởng tâm lý. Đến lần hai, lần ba anh có thể vào rồi!

- Em nghĩ anh còn để em sinh? - Tôi bất mãn nói.

-...

- Nhìn thấy em như vậy, một lần là quá đủ rồi nha.

- Nhưng em còn muốn có con. Chẳng phải anh cũng từng nói thế à?

- Không! Không bao giờ nữa!

Nhìn mặt em tiu nghỉu hẳn đi. Khiến em giận dữ tôi cũng chịu, bởi, tôi chẳng bao giờ để cho loại chuyện đau đớn ấy lặp lại với em, dù chỉ là một lần rất nhỏ.

Rồi bác sĩ bế con của chúng tôi vào. Nó là một bé trai. À, thì ra là một thằng nhóc.

Rồi họ hỏi chúng tôi một vài thông tin cá nhân để tiến hành làm khai sinh cho đứa nhỏ. Đến phần hỏi tuổi, mới thật là hài:

- Tôi 21.

- 38 rồi.

- Thôi nào, xin anh nghiêm túc cho! - Vị bác sĩ cười xòa trước câu trả lời ngắn cùn, chỉ nhằm vào trọng tâm kia.

- Nhìn tôi giống như đang đùa giỡn?

Thế là bác sĩ nhìn sang gương mặt tạc tượng muôn thuở của tôi, giật mình. Có lẽ, ý muốn bảo rằng: Vì sao tôi còn quá trẻ trung?

- À, à, vậy thì điền số 38 là được phải không?

Chợt cảm thấy mình thật kiên nhẫn. Nếu không vì cô ấy đã giúp đỡ San Ni, chắc chắn tôi sẽ xử lý cho nhanh gọn rồi.

- Ý họ bảo anh vẫn còn trẻ phải không? - Đợi mọi người ra ngoài hết, tôi tự mãn nhìn San Ni, khẽ nháy mắt trêu đùa.

- Đúng vậy, anh nói mình đã 38, không ai tin cũng phải thôi. - Em không nhìn tôi vì mãi dỗi mắt chăm đứa nhỏ.

-... - Ghét thật, tôi chợt cảm thấy trong lòng có một chút tủi thân.

- À, từ lúc vào đến giờ, sao không nghe anh nhắc gì đến con vậy?

- Chẳng phải nó vẫn khỏe mạnh ra đấy hay sao? - Tôi bực dọc - Người cần hỏi han là em cơ mà.

- Anh nói vậy mà nghe được à? - San Ni nhìn tôi, bất mãn - Thằng bé là con của anh đấy!

- Con của anh thì đã sao? Nó mà giành giật em, đừng mong anh nhìn mặt!

Tôi bày tỏ thái độ cứng rắn của mình. San Ni chỉ biết lắc đầu, suýt nữa đã bật cười như một kẻ dở hơi.

Ghét thật, vậy là từ nay, trong nhà lại xuất hiện một thằng đàn ông rồi. Nó sẽ giành giật em, và em sẽ dành phần lớn thời gian để chăm nom nó.

Thế còn tôi, thì thế nào?

39. Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan - Chương 39: [end]: Một Ngày Bảo Mẫu, Cả Đời Chồng Ngoan (*)

- Ngài Mark, ngài đi đâu vậy?

- Về nhà!

- Sao lại về nhà trong lúc này? Vậy cuộc họp phải làm sao?

Bước chân tôi chợt dừng lại, gã quản lý giật mình, theo quán tính lùi về phía sau.

- Ông có vợ không?

- Ô, tôi có...

- Thế khi vợ ông bảo hãy về nhà giúp cô ấy chăm con một chút, ông sẽ làm gì?

- Việc này... - Gã ấp úng một chút rồi bèn lên thưa - Vợ tôi chưa bao giờ yêu cầu những việc đó.

- Đó là sự khác biệt! Đã hiểu chưa?

Nói xong tôi rời đi. Có lẽ câu nói kia có phần khó hiểu thật, nó khiến cho gã phải đứng ngẩn ngốc suy nghĩ một hồi.

Không cần biết đàn ông ở bên ngoài lẩn lộn ra sao, trên thương trường hô mưa gọi gió thế nào. Khi về nhà, nhìn thấy người phụ nữ mình yêu thương đứng ngay trước mặt thì trong tâm mắt lúc này chỉ đủ để bao trọn một mình cô ấy mà thôi. Vì sao vợ của gã chẳng dám nhờ vả chồng? Vừa nhìn đã biết, gã là người nắm quyền điều khiển gia đình bằng những đồng tiền do mình kiếm được. Gã tự cho mình cái quyền bắt vợ phục vụ. Và dĩ nhiên, bà vợ ấy nào dám oán than.

San Ni của tôi thì khác, em là tín ngưỡng duy nhất của tôi trên đời. Tôi thực sự muốn vươn đôi bàn tay của mình ra để từng giây từng phút che chở em khỏi mọi biến loạn. Muốn em luôn vui vẻ hạnh phúc bằng sự nâng niu của mình. Tiền, tôi có thể tự mình kiếm được, không cần đến em. Cái tôi cần chính là một người có thể cùng mình đi qua những thăng trầm của cuộc đời chồng chênh, đầy hư ảo.

- Anh về rồi đây. - Mở cửa bước vào nhà, nhìn thấy thân ảnh quen thuộc đang ngủ trên sofa, bỗng dừng mọi thứ trước mắt tôi hoá thành bình an đến lạ.

- Mark... - Em nghe thấy tiếng tôi thì giật mình, đôi mắt xinh đẹp thôi không khép lại nữa.

- Em mệt à? - Tôi ngồi cạnh em, mặc nhiên để cả người em tựa hẳn vào vai mình.

- Không, chỉ là nhớ anh một chút.

- Hmm... - Tôi tỏ ý không bằng lòng - Chỉ có thế, đã gọi anh về?

- Thì... Sự thật là nhiều hơn một chút.

Tôi ôm lấy em cười trong măn nguyện. San Ni của tôi không vô lý đến nỗi biết tôi bận việc lại gọi về. Có lẽ em rất cô đơn. Em nói em đang nhớ tôi, thì chính là như vậy.

Rồi cứ như thế, em ngủ trên vai tôi. Đưa tay lên, khẽ chạm vào một bên gò má nhỏ, cảm giác thật bình yên, hạnh phúc đến mê người.

Vì “một chút” này của em, tôi đã ngang nhiên vắng mặt trong buổi tranh quyền quản lý ba chi nhánh mới của Diên Ưng Hàn Long xã. Có thể người khác sẽ tiếp quản nó, vì không có mặt xem như tư cách ứng cử cũng chẳng còn. Nhưng có sao, xuất hiện vào thời khắc em cần mới là điều quan trọng nhất.

Là một người đàn ông, nhất định phải tự mình tạo ra sự nghiệp, nhất định phải có tiền, không nhiều thì cũng nên vừa đủ. Để người phụ nữ ở cạnh mình có cảm giác an toàn hơn, với suy nghĩ mình đã chọn đúng

người đứng lúc. Nhưng, giữa việc kiếm tiền và gia đình phải luôn cân bằng trên cán. Bởi, nếu có tiền mà để vợ mình sống trong cô đơn, buồn tẻ thì sự cố gắng ấy chẳng phải rất vô ích hay sao?

Từ lúc có con, tôi luôn giành phần bé nó khi có thể và nhường hẳn cho em phần chuẩn bị bữa ăn. Bởi lẽ, tôi không thể nào chấp nhận được việc em bế và nâng niu người đàn ông khác ngay trước mặt mình.

- Anh thật kì quặc, em là mẹ, anh không để em bế con một lúc được sao? - San Ni nhìn thấy bộ dáng lúng túng muôn thuở của tôi thì có phần bất mãn.

- Thằng bé không còn nhỏ nữa. Có lẽ lúc em bế, nó sẽ cười vào mặt anh! - Tôi buồn bã nhìn em rồi trừng mắt nhìn đứa nhỏ - Có phải không, nhóc?

- Ấu trĩ! Ai lại đi ghen tị với chính con của mình?

- Thì có anh. Bây giờ em được thấy qua rồi đấy.

San Ni nhún vai thôi không ý kiến nữa. Trong việc này, em chẳng còn lời lẽ nào lay động được tôi.

Buổi tối, lại thấy em nằm chơi với thằng bé trên chiếc giường nhỏ vừa đặt thêm trong phòng. Cơn khó chịu tiếp tục trào lên. Vì sao tôi phải luôn nhường em cho nó nhỉ?

- San Ni, anh mệt a~ Giọng tôi hoá ỉu xìu - Em có thể nào xem qua một chút?

- Thuốc ở trong tủ đấy. Anh xem loại nào phù hợp thì uống đi. - Tay em vẫn cứ vỗ về đứa nhỏ, một cái liếc mắt cũng chẳng hề cho tôi.

- Anh muốn như nó. Được em cưng chiều!

-... - San Ni nhìn tôi, một ánh nhìn thật đáng sợ, với ngụ ý tôi đừng có vô lý ghen tuông.

- Được rồi, được rồi. Là do anh đã già, không còn đủ sức hấp dẫn được em.

Em lắc đầu ngán ngẩm, thế mà vẫn cho tôi ăn bơ, tiếp tục chăm nom thằng nhóc ấy.

Gần bốn mươi tuổi đời, tôi lại ghen với một thằng nhóc chưa đầy thoi nôi. Đây là loại cảm giác gì nhỉ?

Tôi uất ức nằm xoay người vào phía trong. Có lẽ em không còn thương tôi như trước nữa.

San Ni của tôi, đã có người đàn ông khác để nâng niu mất rồi.

Một lúc lâu sau đó, có tiếng tắt đèn. Ôi, cả một câu an ủi cũng chẳng hề có. Em cứ như vậy mà đi ngủ hay sao? Thời gian này em luôn ngủ ở giường nhỏ với thằng nhóc, bỏ tôi bơ vơ, trợ trợ bên này.

Nhưng không, trong lúc mơ màng, tôi lại cảm nhận một làn hơi ấm thật quen thuộc, chợt áp vào lưng:

- Mark này, em vẫn không hiểu, vì sao anh cứ luôn ghen tị với nhóc con?

-... - Tôi thực sự rất muốn nói, vì em chỉ là của riêng tôi thôi đấy.

- Chẳng phải trước đó chúng ta đều hết lòng mong đợi nó ra đời, trong từng giây từng phút?

-... - Đúng vậy, vì đó là kết tinh của tình yêu giữa chúng tôi cơ mà.

Nhưng nếu biết có con mà bị san sẻ tình yêu, tôi chẳng thà...

- Mark, anh giận à? - Em gục đầu vào cổ tôi, loại giọng nói như đường như mật kia cứ đưa nhau rót thẳng vào tai tôi không thương tiếc.

Tôi chỉ khẽ lắc đầu, mình nào có giận em.

- Em chưa bao giờ ngót yêu anh. Có chăng là tình yêu đó lại tăng lên gấp bội. - Bàn tay nhu mềm nào đó vuốt ve mặt tôi, toàn thân tôi như bị thôi miên, dần dần trở nên đông cứng.

-...

- Em biết từ lúc có con, anh đã chịu thiệt thòi. Có thể em không quan tâm anh nhiều như trước, nhưng, anh vẫn là người mà em đặt trọn tim yêu.

-...

- Vì cơ bản, em đối với anh là tình cảm vợ chồng. Với thằng bé lại là mẹ con. Chẳng giống nhau tí nào cả.

Hôm nay em đặt ra nhiều vấn đề thật. Có lẽ em không cần giải thích như vậy đâu. Nhưng đâu đó vẫn hay nói rằng, ta chỉ muốn bỏ công giải thích tường tận với người mà ta thực sự yêu thương, thực sự trân trọng. Tôi lại bị đánh bại ngay thời khắc này, tại đây.

Tôi cứ mãi đổ gục, vì em, như thế đó.

Sau đó, San Ni thay đổi chiến thuật. Em tìm cách nép thật gọn vào lòng tôi. Mặc dù cho phía trước giờ đây thật chật chội.

- Em... Làm gì vậy?

- Chẳng phải anh cứ trách em không được ầm áp hay sao? Vì sao không ôm em nhỉ? - Em ngược mặt lên nhìn tôi, ánh mắt ấy lại làm tôi tan chảy.

Trên tất cả, tôi rất muốn ôm em vào lòng. Nhưng ngặt một điều, tôi đang đóng vai lạnh lùng, giận dỗi.

Thật là khổ thân.

- Có lẽ anh hết thương em rồi...

-... - Tôi giật mình, em đang nói cái quái gì vậy?

- Anh không còn...

Đến đây, tôi không thể kiềm chế được nữa. Ngay lập tức xoay người, đặt em nằm gọn dưới thân.

- Còn nói bậy, anh liền bức chết em!

- Ấy, ấy. - Em lấy tay che mặt, cười lớn - Không nói nữa, đừng mà...

- Muộn rồi. - Tôi liền gỡ đôi bàn tay ấy ra khỏi gương mặt kiêu nhỏ của em - Không được che, xem anh sẽ làm gì em đây này.

- Trắng trợn! Anh là đang khó chịu với em đấy, nhớ không?

- Đó là yên lặng nằm nghe vợ yêu tâm tình. Anh chưa từng dám khó chịu với em!

- Quá đáng! Anh lại bày trò rồi đấy.

-... Tôi cười ngất - Hơn em 17 tuổi, nghĩa là anh hơn em cả một đời người!

Và cũng có nghĩa anh luôn hơn hẳn em về khoản tinh ranh, mưu mẹo.

Sau đó thì chúng tôi vào chủ đề chính. Đến lúc này tôi mới được là tôi, còn em, cứ mãi vụng về và đáng yêu như vậy.

- Em vẫn luôn xinh đẹp như thế, San Ni... - Toàn thân tôi đại đi khi mọi thứ tuyệt nhất trên đời được bày ra trước mắt.

- Em không... Anh...

- Ngoan, sẽ ổn thôi mà. - Tôi ôm em vào lòng, đây chính là bảo bối tốt nhất mà tôi có được trên đời, phải không?

Em vẫn run, vẫn sợ và vẫn đau hết như những lần trước. Cảm giác như mình vừa làm tổn thương đến người phụ nữ mình rất mực yêu thương. Có một chút đau lòng như thường lệ nhưng cũng chóng quên đi. Bởi vì tôi lại muốn yêu chiều em nhiều hơn thế nữa.

- Xin lỗi vợ, anh lại hư và nghịch ngợm quá rồi. - Vuốt gọn mớ tóc của em đang rơi loà xoà trước trán, từng giọt nước mắt ấy, tôi càng thấy rõ hơn.

Nó làm tôi bối rối, người luôn làm chủ mọi thứ trong tay bây giờ chính thức thua cuộc trước em mất rồi.

-... - Em lắc đầu, bày ra một nụ cười tươi xuân muôn thuở - Ngốc này, xin lỗi gì nhỉ?

- Uhm, thời gian sắp tới, tiếp tục tin tưởng anh, được chứ?

Tôi thấy em chỉ khẽ gật đầu, nụ cười xinh đẹp cứ thường trực trên môi. Thực là, em luôn muốn bức chết tôi như vậy.

- Cho em ôm anh thêm một chút. Để anh biết em không hề lơ là việc yêu anh! - San Ni lại dùng đôi tay ghì chặt cổ tôi, khiến cho toàn thân tôi đổ rạp xuống người em, nhẹ nhàng, khoái lạc.

- Nhưng anh lại muốn ôm em cả đời, có được không?

Rồi tôi mơ màng gục đầu vào hõm vai em, cảm nhận được cái gập đầu nào đó với niềm tin vẹn tròn từ người mà tôi nguyện dùng cả đời này để chở che, trân trọng.

Tôi là Mark, người đã dùng tất cả thời gian của mình chỉ để bảo vệ và yêu thương Tần San Ni, đó là sự thật.

Mười tám năm trước, tôi chỉ dám dùng tư cách vệ sĩ để hiện diện bên em. Bây giờ, tôi nguyện dùng cả quãng đường còn lại kia để tiếp tục ở cạnh người phụ nữ mình yêu, thề làm chồng ngoan của em trọn đời, trọn kiếp.

Hoàn truyện: Fri_27/10/2017

Hi vọng các bạn cảm thấy ấn tượng với câu chuyện Mị Luyến - Hành Trình Từ Bảo Mẫu Đến Chồng Ngoan của mình và hài lòng với kết cục viên mãn do mình đặt ra. “Tình yêu không phân biệt tuổi tác” chẳng phải là một câu nói suông, chỉ cần đôi trái tim cùng chung nhịp đập, bạn vẫn có thể tìm thấy “chân mệnh thiên tử” của đời mình. Kiên trì nhé, rồi bạn sẽ hạnh phúc thôi.

Cảm ơn và chúc các bạn luôn luôn vui vẻ.

- San Ni (Hồng Anh) -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mi-luyen-hanh-trinh-tu-bao-mau-den-chong-ngoan>